

İEKK: 1 Mayıs'ta alanlarda sesimizi yükseltelim!

s.19

“ 1 Mayıs meydanlarında yerimizi alalım! Zalimlere, sömürücülere, dinci-gericilere karşı direnişi büyütelim! Hak isteyelim, özgürlük ve eşitlik isteyelim! Susmayalım, 'Hayır' demeye devam edelim, mücadeleyi büyüterek sürdürelim!

DGB: Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'ta alanlara!

s.22

“ İşçi sınıfı ve emekçilerin devrimci isyanı bu köhne düzeni elbet alaşağı edecek. Biz gençler de bu şanlı kavgada yerimizi alacak, başta 77 1 Mayıs'ı olmak üzere tüm katliamların hesabını soracağız...”

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 16
26 Nisan 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

5

Referandum sonuçları ve CHP'nin ikiyüzlülüğü

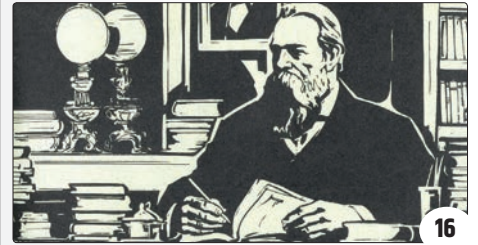
CHP burjuvazinin, sermaye devletinin has partisi olarak kendi misyonunu oynamaktadır. Ondan beklenti içerisine girmek gerçek anlamda saflık olacaktır.

9

Saldırı dalgası kıdem tazminatı ile başlıyor!

Referandum öncesinde sermayeye yeni teşvik paketleri uygulamaya sokulurken referandum sonrasında ilk saldırı ise kıdem tazminatı ile başladı.

16

II. Enternasyonal'in 1 Mayıs kararı ve F. Engels

Engels, tarihsel temelde ülkelerin özgün koşulları gözetilerek, kitlesel bir şekilde ve politik taleplerin belirlediği eylemlerle kullanmasını arzular.

16 Nisan referandumuna üzerine

s.3

Tarihten güncelliğe dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs - H. Fırat

s.12

Savaş, sömürüye, baskı ve zorbalığa karşı;

Haklarımız ve geleceğimiz için 1 Mayıs'a!

Sosyal yıkım saldırılarına, her türden baskı ve zorbalığa, grev yasaklarına, savaş çığırkanlığına, sendikal örgütlenme hakkının gaspına, ilerici-devrimci basını hedef alan saldırılara, emekçiler arasında etnik-dinsel-mezhepsel ayrımların kışkırtılmasına dur demek için 1 Mayıs'ta alanlara...

İşçi sınıfı ve emekçiler 2017 1 Mayıs'ını yoğun bir saldırı furçası ve baskı altında kutlayacaklar. Nitekim, referandumda hezimete uğrayan T. Erdoğan AKP'sinin ilk işi, sosyal yıkım saldırılarına kaldığı yerden devam etmek oldu. 18 Nisan'da kıdem tazminatının gaspını da içeren yeni saldırı hamlesini ilan eden hükümet, sermayeye ve emperyalist tekellere hizmette iman tazelerken, işçi sınıfıyla emekçilere düşmanlıktaki kararlılığını da bir kez daha gösterdi.

Dikta heveslisi AKP şefleri, referandum öncesinde kodaman patronlara "faşist tek adam diktası kurulduğunda, ülkeyi sizin için tam bir sömürü cenneti haline getireceğiz" vaadinde bulundular. Bu mesajlar, referandumda sermayenin desteğini almak içindi. Nitekim MÜSİAD'ın başını çektiği yandaş sermaye dikta rejimi için seferber olurken, TÜSİAD'ın kodamanları ise, "bekleyip görelim" pozisyonunda kaldılar. Bunların tek dertleri yapısal reformların, yani sömürü ve soygun çarkının istikrarlı bir şekilde dönmesinin sağlanmasıdır. Kıdem tazminatına göz diken din istismarcısı AKP, bu hamle ile kapitalist kodaman takımının vurucu gücü olduğunu yeniden teyit etmiştir.

Hile/hurda ile sandıktan 'Evet' çıkarabilen din bezirganları, ülke içinde olduğu kadar uluslararası alanda da gayrı meşru duruma düştüler. Bu durum, onları hem emperyalistlere hem asalak kapitalistlere daha da gebe hale getirdi. Bu durumda, işçi sınıfını hedef alan sosyal yıkım saldırılarında her zamankinden de pervasız olacaklardır. Bu aynı süreç içerisinde işçi sınıfıyla emekçilerin demokratik, sosyal, siyasal haklarını savunmak

için mücadele eden ilerici, devrimci harekete dönük saldırıları da şiddetlenmeye başladı.

Referandum ertesinde gündeme getirdikleri bir diğer konu, saldırganlık ve savaş politikasını sürdürmektir. "Fırat Kalkanı" adı altında yeni saldırı hazırlığında olduklarını söyleyen T. Erdoğan, yayılmacı hevesleri için gençleri savaş makinesinin içine atmaya devam edeceğini de ilan etti.

Sosyal yıkım, baskı, zorbalık, savaş politikalarında ısrar eden AKP iktidarının icraatları, ekonomik krizi derinleştiren bir rol de oynuyor. İşsizliğin dorukta olduğunu kabul etmek zorunda kalan T. Erdoğan AKP'si, kısmen de olsa iş güvencesi sağlayan kıdem tazminatını fona devretmek için harekete geçti. Eğer bu pervasız saldırı hayata geçirilirse, işsizler ordusuna yeni bölüklerin katılması kaçınılmazdır. Bu düzen, genç kuşaklara yayılmacı savaşlarda ölmek, kaba kölelik ya da işsizlik dışında bir seçenek sunmıyor artık.

Sosyal yıkım saldırılarının, işsizliğin, savaşın, baskı ve zorbalığın yaygın olduğu günümüz Türkiye'sinde, işçi sınıfıyla emekçilerin insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşabilmeleri de, geleceğe güvenle bakabilmeleri de olası değil. Yine de vurgulamalıyız ki, bu kokuşmuş düzenin dayatmaları emekçiler için kader değildir. Tersine, işçilerin, emekçilerin, genç kuşakların kendi çıkış yolları vardır; sömürü ve soygun çarkları üzerinde yükselen sermaye düzenine ve tek adam diktasına karşı uzun soluklu, kararlı bir mücadele geliştirmek...

Referandum sonuçları bunun müm-

kün olduğunu kanıtladı. Zira referandum sürecinde devlet parasının ölçsüzce çarçur edilmesine, AKP beslemesi medya ordusunun riyakarlık seferberliğine, kaba polis şiddetine, pervasız tehditlere, haddi hesabı olmayan hile/hurdaya rağmen, sandıkta din bezirganları beklediği sonuca ulaşamadılar.

T. Erdoğan AKP'sinin emek düşmanı icraatları, dikta rejiminin ayakta tutulması ve hizmet ettiği kapitalist sınıfların isteklerine göre şekilleniyor. O halde işçi sınıfı ve emekçiler de kendi talepleri ve şiarlarıyla 1 Mayıs alanlarına çıkarak iktidarın kaba saldırganlığına yanıt vermelidirler. Gayrı meşru duruma düşmüş bu iktidarın saldırılarına boyun eğme dönemini kapatmanın zamanı gelmiştir artık. Bu güç işçi sınıfı ve emekçilerde mevcuttur. Yeter ki, omuz omuza verip sömürü ve asalaklar dünyasına karşı emeğin birleşik, kararlı, meşru direniş hattı örülebilsin.

Sosyal yıkım saldırılarına, her türden baskı ve zorbalığa, grev yasaklarına, savaş çığırkanlığına, sendikal örgütlenme hakkının gaspına, ilerici-devrimci basını hedef alan saldırılara, emekçiler arasında etnik-dinsel-mezhepsel ayrımların kışkırtılmasına dur demek için 1 Mayıs'ta alanlara...

İnsanca çalışma ve yaşam koşullarının sağlanması, düşünce, örgütlenme ve eylem hakkı, sendika seçme özgürlüğü, herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi, sınırsız grev ve direnişin önündeki engellerin kaldırılması için mücadeleye, 1 Mayıs alanlarına...

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/16 * 26 Nisan 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 62174 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

16 Nisan referandumunu üzerine

1- Yasal geçerliliği ve sonucu hep tartışmalı kalacak olan 16 Nisan referandumunu, AKP-Tayyip Erdoğan iktidarı için tartışmasız bir siyasal ve moral yenilgi olmuştur. Anayasa değişikliği adımı dinci iktidar için büyük ve çok iddialı bir siyasal hamleydi. Amaç bugüne kadar ki tüm siyasal kazanımlarına hukuksal bir meşruiyet kazandırmak ve bunu da kendi dinci-faşist rejimini kalıcı biçimde oturtmaya yönelik yeni siyasal adımlara bir dayanak haline getirmektir.

Referandum tablosu bu hesabın tutmadığını, dahası ters teptiğini ortaya koymuştur. OHAL koşullarına, muhalefet üzerindeki her türlü baskı ve kısıtlamaya, muazzam devlet olanaklarına, medya üzerinden kurulan propaganda tekeline, bu yolla yayılan bin bir yalan, aldatmaca ve demagojiye, nihayet görülmemiş din istismarına rağmen, dinci-faşist koalisyon oyların salt çoğunluğunu bile alamamış, bu nedenle de arsızca seçim hilelerine ve YSK üzerinden seçim sonuçlarına kaba müdahaleye başvurmuştur. Sözde başarı olağan ve meşru biçimde değil fakat hile ve zorla elde edilmiş, yani gerçekte gasp edilmiştir. Politik ve moral yenilgi, tüm dünyanın gözleri önünde sergilenen bu utanç verici tablodur.

2- 15 Temmuz başarısız darbe girişimini OHAL üzerinden kendi darbesi için bulunmaz bir imkana çeviren Tayyip Erdoğan iktidarı, 16 Nisan öncesinde gücünün doruğunda gibi görünüyordu. Şimdiye gücü kadar meşruiyeti de tartışmalı hale gelmiştir. 16 Nisan politik yenilgisi, dinci iktidarı kendi düzenini nihayet oturabilme olanağından hiç değilse şimdilik yoksun bırakmıştır. Dahası artık şaibelidir ve dayandığı anayasal zemin tümüyle tartışmalıdır. Düzen muhalefeti tarafından bile gaspçı olmakla itham edilmekte, dünya tarafından da büyük ölçüde böyle görülmektedir.

Bütün bunlar, dinci iktidarın muhtemel bir 16 Nisan başarısının ardından artık yeni bir dengede sönmüneceği sanılan rejim krizinin şimdi yeni bir dengede, yeni güç dengeleri zemininde, yeniden alevlenmesi anlamına gelmektedir. Fakat geçmişten farklı olarak, bu artık ikti-

dar kurumları arasında değil, zira tümü de halen AKP'nin elinde ve tekelindedir, fakat siyasal güçler arasındaki çatışmada ifadesini bulacaktır. Bir yanda MHP yönetimini yedeğine almış dinci iktidar, öte yandan referandum üzerinden önemli bir özgüven kazanmış farklı bileşenleriyle düzen muhalefeti durmaktadır.

3- Referandumda aldığı darbe, Tayyip Erdoğan iktidarını daha da saldırganlaştıracaktır. Bu adeta bir zorunluluktur. Konumu ve mevzilerini korumak için önünde başkaca yol, elinde başkaca araç bulunmamaktadır. Şu an en büyük avantajı, gücünün ağırlık merkezi de denebilir, devlet iktidarını tüm kurumlarıyla kontrol edebilmektedir. Bununla da ancak muhalefetin tüm kesimlerine karşı yeni düzeyde bir baskı ve terör yolu

tutulabilir. Öyle de olacaktır. Devrimci hareket ve toplumsal muhalefet kendi yönünden bu gerçeği hesaba katarak davranmak durumundadır.

4- Öte yandan dinci iktidar, konumunu koruyabilmek için bugün emperyalist güç odaklarına ve işbirlikçi büyük burjuvaziye her zamankinden daha çok muh-

taçtır. Bunun yolu ise onlara daha çok hizmetten, onların istek ve beklentileri konusunda daha çok icraattan geçmektedir. İçeride TÜSİAD çevreleri ve dışarıda emperyalist finans çevreleri referandum öncesinde ve sonrasında yeni "ekonomik reformlar" ihtiyacından giderek daha çok söz eder oldular. Temel işlevi uluslararası finans çevrelerine en uygun soygun ve sömürü koşulları hazırlamak üzere zorlayıcı basınç oluşturmak olan kredi derecelendirme kurumlarından biri, referandumun hemen ardından, Türkiye'de bunun için uygun koşulların doğduğunu ilan etti bile. Tayyip Erdoğan iktidarının bu beklentileri karşılamakta özellikle hızlı davranacağından kuşku duyulmamalıdır. Zira kendisinin bu çevrelerin en azından hayırhah tutumuna şiddetle ihtiyacı var. Yaygın ekonomik kriz beklentisi bunu ayrıca zorlamaktadır. Bu ise işçi sınıfı ve emekçilere yönelik yeni saldırı ve yıkım programlarının devreye sokulması demektir.

5- Referandumun gerçekleştiği olağanüstü ortamı ve kampanya koşullarındaki muazzam eşitsizliği gözetken batılı emperyalist güç odakları, kendilerini Tayyip Erdoğan'ın muhtemel bir zaferine hazırlamışlardı. Emperyalist basında Türkiye'de güçlü bir tek adam iktidarının, emperyalizmin Ortadoğu'ya bundan sonraki müdahalesi açısından en elverişli bir durum olduğuna dair yorumlar bile çıkmıştı. İktidar tartışmasız bir başarı

sağlasaydı, Tayyip Erdoğan'ı anında kutlayacak ve onunla bu yeni duruma uygun ilişkilere girişeceklerdi. Oysa 16 Nisan ortaya tartışmasız olmak bir yana, tümüyle tartışmalı ve şaibeli bir tablo çıkardı. Bu, nedenle erken kutlamalardan özenle kaçındılar ve halen beklemedeler. Trump'ın gecikmeli kutlamasına bile sonradan Beyaz Saray tarafından düzeltme getirilmek ihtiyacı duyuldu.

Bütün bunların önemi şuradadır: İktidarını pekiştirmiş güçlü bir Tayyip Erdoğan'la bu yeni zeminde iş tutmaya hazırlanan batılı emperyalist güç odakları, şimdi aynı şeyi zayıflamış bir Tayyip Erdoğan'la yapmak yoluna gideceklerdir. İlk durum gerçekleşseydi onun yeni düzenini onaylamanın ötesinde ona belli tavizler vermeye (örneğin Kürtlerin bir kez daha satılması açıkça ifade bile edilmişti) hazırlanan emperyalistler şimdi ondan elverişli biçimde yararlanmaya bakacaklardır. Ayakta kalmak, yara almış şaibeli iktidarını ne edip edip sürdürmek için Tayyip Erdoğan buna mecbur konumdadır. Emperyalist güç odakları bu durumdan en iyi biçimde yararlanacaklar, düzen içi dengelerin değiştiği ilk andan itibaren de doğal olarak yüzüstü bırakacaklardır.

6- İktidarının şu son yıllarında kendileri için giderek bir soruna dönüşen Tayyip Erdoğan'a başarı şansı bulunan bir alternatif hazırlanamamak, batılı emperyalistlerin bir açmazıydı. Bunu bugü-

İktidarını pekiştirmiş güçlü bir Tayyip Erdoğan'la bu yeni zeminde iş tutmaya hazırlanan batılı emperyalist güç odakları, şimdi aynı şeyi zayıflamış bir Tayyip Erdoğan'la yapmak yoluna gideceklerdir.

ne kadar daha çok AKP içinden aradılar ve denediler, ama başarılı olmadılar. Referandum süreci ve sonrasında ortaya çıkardığı yeni güçler tablosu, emperyalist güç odakları ve TÜSİAD burjuvazisini bu konuda yeni bazı tercihlere yöneltecek gibi görünmektedir. MHP tabanını kontrol edebildiği referandum tablosu üzerinden açığa çıkmış bulunan MHP muhalefeti ile CHP üzerinden bu denenecektir. Emperyalist finans çevrelerine sözcülük eden basın organlarında Meral Akşener'in şu günlerde özellikle anılması bu açıdan rastlantı değildir.

7- Kendisinin de daha ilk konuşmasında vurguladığı gibi, Tayyip Erdoğan'ı üstü örtülemez ağır bir yenilgiden gerici Kürt oyları kurtarmıştır. Ama tersinden de, düzen muhalefetine bugün kendi hesabına gururla andığı sonuç, tam da ilerici-yurtsever Kürt oyları sayesinde elde edilmiştir. Tartışma ve değerlendirmelerde ilkine sıkça işaret edilmekte, fakat bu ikincisi dil ucuyla geçiştirilmektedir.

7 Haziran seçimlerinden beri dizgin-siz ve kural-sız kap-samlı bir saldırının hedefi durumundaki Kürt ulusal hareketi, 16 Nisan referandumunun gerçek kazananıdır. Tüm katliamlara, yıkımlara, toplu göçertmelere, kitlesel tutuklamalara rağmen Kürt hal-kından aldığı desteği büyük oranda koruduğu referandum sonuçlarıyla açığa çıkmıştır. Öte yandan Kürt hareketi, düzen

muhalefetine referandum sürecindeki tüm şovenist tartışma ve söylemlerine rağmen, vakarlı bir tutum sergileyerek, en sınırlı olanaklarla kendi cephesinden dinci iktidarın yeni hamlesini boşa çıkarmak için üstüne düşeni yapmaya bakmış ve sonuçların da gösterdiği gibi bunda büyük bir başarı sağlamıştır. Ve yinelemiş olalım, bununla düzen muhalefetine politik ve moral bir yıkımdan da kurtarmıştır.

16 Nisan referandumunu, geleceğin başkanlık seçiminde yurtsever Kürtlerin sonucu tayin edecek anahtar bir konumda olduğunu bugünden ortaya koymuştur. Bu gerçek, Tayyip Erdoğan için olduğu kadar onu alt edebilmeyi uman düzen muhalefeti için de büyük bir açmazdır. Halihazırda her iki taraf da bunu aşmak konum ve olanağından yoksundur.

8- Referandum sonuçları üzerinden dinci iktidarın dört büyük kenti ve büyük kentlerin çoğunu kaybettiği üzerinde özellikle durulmaktadır. Politik açıdan önemi kuşkusuz büyük olan bu olguyu burada bir yana bırakarak biz aynı gerçeğin bir başka yönüne işaret etmek istiyoruz. Büyük kentler arasında Bur-

sa ve İzmit de var ve bu iki kentte dinci iktidar başarı, üstelik büyük bir başarı göstermiştir. Oysa bunlar Türkiye'nin en önemli sanayi kentlerinden ikisidir, ikisi de yoğun bir işçi nüfus barındırmaktadır ve metal eylemlerinin gerçekleştiği iki ana kent durumundadır. Yazık ki işçi sınıfının ana gövdesi halen dinci ve faşist gericiğin etkisi ve denetimi altındadır, işçi semtleri ise dinci iktidarın oy depoları durumundadır. Tüm devrimciler ve özellikle de biz sınıf devrimcileri, zaten yeterince farkında olduğumuz bu rahatsız edici olgu üzerine yine de yeniden önemle düşünmek ve gerekli sonuçları daha somut biçimde çıkarmak durumundayız.

9- İlerici-devrimci güçler kendi konum ve söylemleri üzerinden referandum sürecine katılarak, dinci iktidarın kendini kalıcılaştırmaya yönelik yeni saldırısını kendi cephesinden göğüslemeye çalıştılar. Şimdi de hileli ve dolayısıyla şaibeli resmi sonuca karşı kitlelerin öfke ve tepkisini örgütlemeye, sokağa taşımaya çalışıyorlar. Güncel önemi açık bir görev ve sorumluluktur bu.

Fakat bu aynı imkanın sınırları ve bu zeminin içerdiği tuzakları da önemle göz önünde bulundurmak gerekir. Bugün dinci AKP iktidarına karşı en büyük hassasiyet modern ara katmanlardan gelmektedir. Fakat bu tepkinin hiçbir biçimde düzenin sınırlarını aşmadığını, doğası gereği de aşamayacağını unutmak gerçek devrimcilerin işi olamaz.

İşçi sınıfı halen AKP iktidarının önemli bir oy deposudur. Ama aynı zamanda devrim umudu ve yönelimi korunup geliştirilecekse eğer, bunun gerçekleşebileceği biricik zemindir de. İşçi sınıfı zemini, dinci gericiğe karşı mücadelenin sermaye düzenine karşı mücadele içinde anlamlandırılabilirliği, devrimci siyasal mücadelenin sınıflar mücadelesi eksenine kavuşturulabileceği biricik gerçek ve tayin edici alandır.

Türkiye toplumu çok büyük çalkantılara gebe. Referandum sürecinin karmaşık kutuplaşmaları ve büyük gerilimleri bile bunun kanıtıdır. Türkiye'nin devrimcileri bu çalkantıda kendi devrimci konumları üzerinden etkin bir yer tutmak istiyorlarsa eğer, güç ve olanaklarının ezici ağırlığını, sınıf çalışmasına ve bu zemin üzerinden gerçek sınıf mücadelesine yöneltmek zorundadırlar. Bunun ötesindeki her yol ve tercih, niyetlerden bağımsız olarak, düzen içi çatışmanın doğrudan ya da dolaylı eklentisi olmaya götürür.

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ
19 Nisan 2017

Hileli referandum sonuçları protesto edildi

16 Nisan referandumunda çıkan şaibeli sonuçlar ülke çapında protesto edilmeye devam etti.

Beşiktaş'ta kitleler "Hayır daha bitmedi" vurgusuyla 20, 21, 22 Nisan'da Kartal Heykeli'nde toplandı. Ara sokaklarda sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşle referandum sonuçları protesto edildi.

20 Nisan günü Kartal'da kötü hava koşullarına rağmen yürüyüş gerçekleştirildi. Sınıf devrimcileri eylem öncesi mahalleler arası çağrılar yaparak emekçileri eyleme çağırdı. Önceki günlerde olduğu gibi Kartal Kazım Meydanı'ndan Kartal Meydanı'na yüründü. Kartal merkezde bir araya gelen diğer ilerici kurumlarla buluşarak eylem Kartal merkezde de sürdürüldü. Eylem İntiba önünde çekilen halaylarla sona erdirildi.

Kadıköy'de de 20, 21, 22 Nisan'da Süreyya Operası önünde toplanılarak yürüyüşler yapıldı. 22 Nisan günü Acıbadem ve Göztepe'den gelen kitle de buradaki eyleme katıldı.

23 Nisan günü ise Şaşkınbakkal'dan Kadıköy'e kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi. Coşkulu geçen yürüyüş boyunca polis yürüyüş güzergahını değiştirme dayatmalarında bulundu. Uzun yürüyüşün ardından kitle Kadıköy iskele meydanına inerek burada kısa bir açıklama yaptı. Yapılan konuşmalarda hileli 'Evet' sonucuna karşı sokakların meşru olduğu belirtilerek "Hayır"ları-

mızla 1 Mayıs'a" dendi.

21 Nisan'da Esenyurt Depo durağında toplanan kitle "Şaibeli seçimi tanımıyoruz, iptal edilsin!" yazılı pankart açarak yürüyüş yaptı.

Aynı gün Tuzla'nın Aydın Mahallesi'nin yanı sıra, Bakırköy ve Avcılar ilçelerinde de protesto eylemleri yapıldı.

20 Nisan'da Ankara'nın Mamak ilçesinde Tuzluca Mahallesi'nde BDSP, AKA-DER, ESP, HDP, Birleşik Devrimci Parti ve EMEP'in yanı sıra Alevi derneklerinin aralarında bulunduğu kurumlar saat 20.00'de Süleyman Ayten Caddesi'nde buluşup yürüyüş gerçekleştirerek hileli referandumu protesto etti. Yürüyüş esnasında iş cinayetlerine, tacize, tecavüze, çocuk istismarına, gazetecilere yönelik gözaltı ve tutuklama terörüne ilişkin ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Manisa, Eskişehir, Mersin ve Antalya'nın aralarında olduğu pek çok ilde eylemler gerçekleştirildi.

Adana'da 20 ve 21 Nisan günleri Atatürk Parkı'nda toplanılarak sloganlarla ve halaylarla hileli referandum sonuçları protesto edildi.

21 Nisan'da İzmir Gündoğdu Meydanı'nda toplanan Emek ve Demokrasi Güçleri, 'Hayır' demeye devam edeceklerini belirtti.

Referandum sonuçları ve CHP'nin ikiye bölünmesi

Hileli referandum sonuçları birçok kentte tepki ile karşılanırken, kendi tabanında yapılan hilelere karşı büyük öfke oluşmasına rağmen CHP yönetimi söz konusu düzenin bekası olunca yine üzerine düşen rolü oynadı.

Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu tarafından herkesin malumu olan hileli sonuçlar karşısında yapılan ilk açıklama tam bir mesnetsizlik örneği olurken, bizzat CHP içinden yükselen tepkiler sonucunda CHP yönetimi, "gerekirse meclisten çekiliriz", "yapılan eylemler meşrudur" demagojisine sarıldı.

Ancak çok geçmeden sermaye düzeninin has partisi olan CHP kendisinden bekleneni yaptı. Eylemlere kurumsal olarak katılmadıklarını açıklayan Kılıçdaroğlu, böylelikle CHP kitlesine 'sokaklardan çekilin' demiş oldu.

CHP tabanında hileli referandum sonuçlarına karşı belli bir öfke dışı vurmuşken yönetimin tutumuna karşı da ciddi tepkiler gelişti. CHP Üsküdar Gençlik Kolları'nın "Gayrimeşru seçimi ve sonuçlarını tanımıyoruz. Bu hukuksuzluğa ve hileye boğulmuş referandumu tanımadığımız gibi; oldu bittiye gelen rejim değişikliğini sükunetle karşılayan, bizler kadar cesur olamayan yönetim anlayışını da tanımıyoruz" açıklaması bu tepkinin yazılı olarak dışavurumu oldu.

CHP SERMAYENİN HAS PARTİSİDİR

CHP'nin kendi içindeki bu tartışmaları bir yana bırakırsak, genel olarak reformist sol da ilk andan itibaren CHP'den bir beklenti içine girdi. Ancak referan-

dumdaki çok bariz olan hileli sonuçlar karşısında, üstelik YSK'nın kendi yasalarını dahi hiçe sayarak mühürsüz pusulları geçerli saymasına rağmen CHP süreci geçiştirme yolunu seçti.

Aslında bunda şaşılacak bir durum yok. Keza CHP'nin düzenin has partisi olduğunu bilen herkes, ilk söylemlerinin aksine sokağa taşan öfkenin sönümlenmesine hizmet edeceğini tahmin etmekte zorlanmadı.

Zira, söz konusu olan işçi ve emekçi kitleleri burjuva düzene yedeklemeye hizmet eden seçim/referandum oyununun, kitleler nezdinde meşruluğunu yitirmesidir. Bu durum karşısında gelişebilecek olan bir kitle mücadelesi, sermayenin bir dizi hesabını sekteye uğratabilirdi.

Sermayenin has partisi de bu sınıfsal konumu gereği sermayenin çıkarlarını

sekteye uğratabilecek her durumdan kaçınmış, tepkilerin sönümlenmesine hizmet etmiştir.

CHP, her ne kadar da dinci-gerici AKP karşısında muhalefet yapar görünümü sunsa da, söz konusu sermayenin çıkarları olduğunda her dönem AKP ile tam bir işbirliği içinde olmuş işçi ve emekçilerin ayağındaki prangaların artması anlamına gelen saldırı yasalarını tereddütsüz onaylamıştır.

CHP burjuvazinin, sermaye devletinin has partisi olarak kendi misyonunu oynamaktadır. Ondan şu ya da bu nedenle herhangi bir beklenti içerisine girmek gerçek anlamda saflik olacaktır.

Sermaye devletine ve onun dümenindeki AKP gericiliğine karşı mücadele ise bağımsız, devrimci bir sınıf tutumuyla ve sokağın meşru gücüyle olanaklıdır.

Referandum protestolarına 7 tutuklama

16 Nisan'da yapılan referandumun hileli sonuçları, birçok kentte eylemlerle protesto edildi.

17 Nisan'da İzmir Bornova'daki Küçük Park'ta bir araya gelen gençler referandumdaki hileleri protesto etmiş, "Gençlik 'Hayır'a sahip çıkıyor!" diyerek eylem yapmıştı. Eyleme polis saldırmış, 21 kişi gözaltına alınmıştı.

Dört gün gözaltında tutulan gençler, 21 Nisan'da adliyeye çıkarıldı. Saat 14.00'te başlayan ifade işlemlerinin sonucunda, savcılık mahkemeye sevk ettiği gençlerden 12'si hakkında denetimli serbestlik, 9'u hakkında da "cumhurbaşkanına hakaret, toplantı ve gösteri yürüyüşü kanununa muhalefet" nedeniyle tutuklama talep etti. 12 kişi mahkemedeki ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılırken, 9 kişinin işlemleri gece yarısına kadar sürdü.

Mahkeme sonucunda 2 kişi serbest bırakılırken, aralarında DGB'li Enise İlin'in de olduğu 7 kişi tutuklandı. Tutuklananlar Şakran Hapishanesi'ne götürüldü.

İZMİR DGB: TESLİM ALAMAYACAKSINIZ!

Gözaltı saldırısının ardından tutuklama terörünün yaşanmasına ilişkin açıklama yapan İzmir Devrimci Gençlik Birliği, gözaltı ve tutuklamaların mücadeleyi engelleyemeyeceğini belirtti.

İzmir DGB'nin açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"Referandumun şaibeli sonuçları günlerdir sokaklarda protesto ediliyor. Kitleler sandıktan hileyle çıkan 'Evet'i tanımadıklarını şehir meydanlarında, sokaklarda haykırdı. AKP'nin Haziran Direnişi korkusu bir kez daha gün yüzüne çıktı ve 'Hayır'ı susturmak, kitlelere gözdağı vermek için gözaltı saldırısına başvurdu.

İzmir'de de referandum sonuçları açıklanmaya başladığı andan itibaren üniversite gençliğinin yoğun yaşadığı Bornova'da 2 gün boyunca 'Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor' diyerek gençlik sokaktaydı. Eylemlerde gözaltına alınanlardan 1'i DGB'li olmak üzere 7 kişi tutuklandı.

Bir kez daha haykırıyoruz! Çabalarınız boşuna, ne diktatörlüğünüz, ne dikta rejiminiz devrim mücadelemizin önünde durabilecek, bizi sokaklardan alıkoyabilecek! Kavgamız yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek, düşlediğimiz dünyayı kuruncaya dek sürecek!"

kizilbayrak2.net yayında: Baskılar sökmedi, sökmeyecek!

16 Nisan'da yapılan anayasa referandumunda, faşist tek adam diktası kurma yolunda şaibeli bir pozisyona düşen dinci-gerici iktidar, referandumun hileli sonuçlarını tanımayan toplumsal mücadele dinamiklerine yönelik saldırı dalgası başlatmış bulunuyor. 16 Nisan akşamından bu yana yapılan eylemlerin verdiği rahatsızlık ve meşruiyet sağlayamamanın yarattığı basınca çözüm bulmak için devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırılarını arttırdı.

Son günlerde ilerici-sol güçlere yapılan gözaltı terörünü, basına yönelik sansür ve baskı uygulamaları izliyor. Sendika.Org'un ardı ardına erişim engeliyle karşılaşması ve bu sabah editörünün "referandumun meşruluğuna gölge dü-

şürme" bahanesiyle gözaltına alınmasının ardından, gazetemizin internet sitesi kizilbayrak1.net de erişime engellendi.

Bugüne kadar karşılaştığımız her saldırıda belirttiğimiz gibi, sermaye düzeninin ve onun dümeninde oturan dinci-gerici AKP iktidarının devrimci basına yönelik saldırıları nafi bir çabadır. Devrimci basın, bugüne kadar yaşadığı onca baskı ve saldırıya rağmen sesini emekçi kitlelere taşımayı bilmiş, toplumsal mücadeledeki mevzisini korumuştur.

Bugün toplumsal muhalefete yönelik saldırıların bir ayağı olarak internet sitemize dönük saldırı da boşa düşürülecektir. Kızıl Bayrak, her alandaki yayınına devam edecektir.

Saldırıları boşa düşürmenin en

önemli koşulu, yoldaşlarımızın, okurlarımızın, işçi ve emekçilerin Kızıl Bayrak'ı daha ileriden sahiplenmesidir elbette. Bu vesileyle tüm yoldaşlarımıza, dostlarımıza, okurlarımıza, işçi ve emekçilere; Kızıl Bayrak'ımızı daha yükseklerde dalgalandırma, sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak'ın sesine güç katma çağrımızı yineliyoruz.

İnternet sitemize erişim için **kizilbayrak2.net** adresi açılmıştır.

Kızıl Bayrak susmadı, susmayacak! Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

KIZIL BAYRAK
20 Nisan 2017

Referandum ve işçi sınıfı

K. Toprak

"Burjuvazi artık yönetemiyor. Proletarya henüz yönetemiyor!" (Lenin)

Lenin, 1905 yılında Paris Komünü üzerine verdiği bir konferansa, Engels'in Fransa'da İç Savaş eserine yazdığı önsözze gönderme yaparak, *"Burjuvazi artık yönetemiyor. Proletarya henüz yönetemiyor!"* cümlesi ile başlar. Konferansın ve Lenin'in yürüttüğü tartışmanın odak noktası Fransa'nın siyasal ve toplumsal koşulları ile işçi sınıfını harekete geçiren dinamikler arasındaki nesnel ilişkidir.

Sadece Lenin'in Komün üzerine tartışmaları değil, Marx ve Engels'in 1848 devrimleri ve yine Paris Komünü üzerine yazdıkları da dönemin Avrupa'sının siyasal, ekonomik ve toplumsal gelişmeleri üzerine eşsiz saptamalar içerir. Burjuvazinin yaşadığı iç kriz ile birlikte toplumu sürüklediği kaos ve işçi sınıfının sınıf kimliğinin gelişimi ile aldığı tutumlar ve yaşadığı dönüşüm canlı ve çarpıcı bir deneyim aktarımına konu edilir.

Burada konumuz, 1848 devrimleri ve Paris Komünü değil. Ancak hem Ekim Devrimi'nin 100. yılı ile birlikte devrimler tarihi üzerine yapılacak incelemelerde bu iki deneyim özel bir yer tutuyor hem de bugünün Türkiye'sinde yaşanan gelişmeleri anlamlandırmaya çalışırken önemli hareket noktaları içeriyor.

Burjuvazinin yönetme imkanlarını her geçen gün daha fazla yitirdiği, proletaryanın ise kendi dünyasını kurmaya henüz hazır olmadığı tablo, işte bu iki deneyimi, 1848 devrimlerini ve Paris Komünü'nü bu tartışma içinde anmayı ve incelemeyi özel bir ihtiyaç haline getiriyor.

REFERANDUMUN İLK SONUÇLARI

Genel olarak 16 Nisan'da gerçekleşen anayasa referandumunun ortaya çıkardığı ilk sonuç burjuvazinin yönetememe krizinin vardığı boyut oldu. Burjuva parlamentarizminin yaşadığı çürüme kör göze parmak sokarcasına ortaya serildi.

Mecliste yapılan oylamalar sırasında Lenin'in "parlamento burjuvazinin ahırıdır!" ifadesine rahmet okutan görüntüler; propaganda sürecinde 'Hayır' çalışmalarına yönelik yasaklar, baskılar, engellemeler ve en nihayetinde oyların sayımı sırasında ortaya serilen usulsüzlükler ve ayak oyunları, Türkiye tarihinin en yüksek katımlı seçimlerinden biri olmasına rağmen kitlelere oy sandıklarının işlevini gösteren önemli göstergeler oldu.

Tüm baskı ve usulsüzlüklere rağmen toplumun önümüzdeki sürecini derinden etkileyecek bir anayasal değişikliğin kıl payı bir farkla kabul edilmesi ise bu değişikliklerin uygulanmasının hiç de kolay olmayacağını bir kez daha gösterdi.

Bu sonuçlarla ne kendisini garantiye almaya çalışan Tayyip Erdoğan ve AKP rahat nefes alabilir ne de başkanlık rejimine temelli bir itirazı olmayan burjuvazi ve emperyalist odakların içi rahat eder. Ortaya çıkan sonuç, her boyutuyla rejim krizinin derinleşerek devam edeceğini yeni bir kanıttır.

AKP-MHP CEPHESİNDE GERİLEME VE İŞÇİ SINIFININ TUTUMU

Referandum sonuçları üzerine ilk andan itibaren çeşitli tartışmalar yapıldı. Hileli sonuçlarda bile AKP-MHP şer ekseninin geçmiş seçimlerde elinde tuttuğu oy potansiyelinde %10 civarında bir daralma söz konusu. Dahası bu şer ittifakının büyük şehirlerde kıl payı ile de olsa aldığı yenilgi birçok tartışmada özel olarak öne çıkarılıyor. Ve bu tabloyu işçi sınıfının AKP gericiliğine karşı çıktığı, referandumda hayır dediğini söyleyerek yorumlayan tartışmalar yürütülüyor.

Elbette böyle bir tablo en çok biz sınıf devrimcilerini umutlandırır, mutlu ederdi. Ne var ki referandum sonuçları üzerine daha ayrıntılı düşünüldüğünde halihazırda tablonun hiç de böyle olmadığı açığa çıkıyor.

Referandum sonuçları üzerinden ortaya çıkan harita ve büyük şehirlerde şer cephesinin, daha somutunda AKP'nin aldığı yenilgi elbette önemli. Ancak bunu işçi sınıfının tutumu olarak ifade etmek fazlasıyla iyimser bir değerlendirme olacaktır.

Ülkenin en önemli iki sanayi kenti, Bursa ve Kocaeli'de ciddi farklar olmasa da 'Evet' üstün geldi. Manisa'da 'Hayır' kazansa da geçtiğimiz seçimde de çokça tartışılan Soma'da yine 'Evet'in belirgin bir üstünlüğü bulunuyor. Yine, önemli şehirlerde sanayi nüfusunun yoğun olarak yaşadığı ilçelerin birçoğunda da ya

'Evet' ile 'Hayır' arasındaki makas çok daralıyor ya da 'Evet'in üstünlüğü bulunuyor. 'Hayır'ın oy patlaması yaşadığı yerlerin önemli bir bölümü ise Kadıköy, Bakırköy gibi ekonomik refah açısından büyük oranda elit denilebilecek alanlar. Yine, oy hırsızlıkları ve usulsüzlere karşı açığa çıkan tepkiler de büyük oranda bu "elit" kesimlerden gelmiş bulunuyor.

Bu tabloda elbette işçi sınıfı içerisinde de dinci-faşist şer cephesinden sınırlı bir uzaklaşmadan söz etmek mümkün. Dinci-faşist ittifakın yaşadığı %10 civarındaki oy kaybının bir bölümünün işçi sınıfı içerisinde yaşandığını fabrikalar içindeki gözlemlerimizden biliyoruz. Ancak yine bildiğimiz bir gerçek var ki bu uzaklaşma dinci-faşist gericilikten uzaklaşarak alınan sınıfsal bir tutumdan daha çok, 'Hayır' cephesinin geniş siyasal yelpazesi ve yine büyük oranda milliyetçi önyargılarla yaşanmış bulunuyor. Henüz net ve kesin değerlendirmeler yapmak için erken olsa da bu oy kaybında daha önemli bir etken ise AKP'nin "istikrar" tılsımının çözülmesi ile birlikte daha yoğun olarak liberal kesimlerde yaşanan tepkidir. Keza halen bir kopuş anlamına gelmese de "istikrar" denilen sihirli

sözcüğün her geçen gün daha fazla anlamını yitirmesi, işçi sınıfının dinci gericilik ile olan bağına da zayıflatıyor.

Referandum öncesinde sürecin işçi sınıfına etkilerini tartışırken, fabrikalarda tartışmaların büyük oranda gerici bir eksende yaşandığını dile getirmiştik. Bugün bununla birlikte vurgulanması gereken bir diğer nokta da bu tartışmalarda dinci gericiliğin etkisi altındaki kitlenin eski agresif ve baskın tutumunu yitirmesidir. Halen "büyük reis"i savunmaya çalışan kesimlerde bile, özellikle işçi sınıfı içerisinde daha sinik ve tedirgin bir ruh hali göze çarpıyor.

Bunu referandumun ardından yaşanan "kutlama"larda da görmek mümkün. Genel olarak AKP gericiliği referandum sonucunu "atı alıp Üsküdar'ı geçme"ye çalışmak biçiminde değerlendirdi ve politik bir şova dönüştüremedi. Bununla birlikte dinci gericiliğin baskın olduğu ve

sanayi nüfusunun ağırlıkta olduğu alanlarda nerede ise hiçbir "kutlama" yapılmadı/yapılmadı.

İŞÇİ SINIFI İÇİNE (Mİ) KAPANIYOR?

'Evet' cephesinin referandum sonucunu politik bir zafere dönüştürememesi, öte yandan hem kitlelerin genel ruh hali hem de CHP'nin itfaiyecilik misyonunu yerine getirmesi ile 'Hayır' cephesinin protesto ve tepkilerinin İstanbul dışında daha sınırlı yaşanması işçi sınıfı ve geniş kitleler üzerinde referandum sonuçlarına dair genel bir kanıksama halini işaret ediyor.

Başka bir alternatif bilincinin henüz yeterince şekillenmemiş olması, yani proletaryanın "henüz" yönetmeye hazır olmaması gerçeği, bozulan "istikrar"ın, daha doğru bir ifade ile AKP gericiliğinin istikrar söyleminin çöküşünün işçi sınıfını ve kitleleri harekete geçirmeye yetmediği, hatta onu daha fazla tedirgin ettiği sonucunu ortaya çıkarmış görünüyor.

Henüz farklı alternatiflerini yaratmasa da bu içe kapanışın farklı tepkileri açığa çıkarmasının hiç de uzak olmadığını görmek gerekiyor. Zira başkanlık rejimi, AKP'nin dar hırsından öte, kendisinin de bizzat dile getirdiği gibi, Türkiye kapitalizmini "jet hızına" kavuşturma arayışının ürünüydü. Daha sandıklar dahi açıklanmadan patron örgütlerinin yaptıkları açıklamalarla dikkatleri ekonomik "reform"lara çekmeleri bu açıdan oldukça önemli bir ayrıntıydı. Bunun yıkıcı sonuçlarının işçi sınıfı için ortaya çıkışının hiç de uzun vadeli bir iş olmadığı gayet açık.

PROLETARYA YÖNETMEYİ ÖĞRENMELİ!

Referandumun çok boyutlu sonuçlarını önümüzdeki günlerde hep birlikte yaşayacağız. Siyasal, toplumsal ve ekonomik boyutlarıyla bu sonuçlar toplumu derinden sarsacak.

Burjuvazinin artık yönetme yeteneğini yitirdiği, öncelikle toplumsal muhalefete ama bununla birlikte geniş kitlelere ve işçi sınıfına yönelik baskı ve saldırılarını yoğunlaştırdığı böylesi bir dönemde çıkış yolu proletaryanın yönetmeyi öğrenmesinden geçiyor.

İşçi sınıfının geniş kesimlerinin halen etkisi altında bulunduğu dinci-faşist gericiliğin boyunduruğundan sökülüp alınması ve kendi dünyasını yaratacağı bir siyasal sınıf bilinci ile davranmasının sağlanması; işte günün acil görevi budur.

Burjuvazinin artık yönetme yeteneğini yitirdiği, öncelikle toplumsal muhalefete ama bununla birlikte geniş kitlelere ve işçi sınıfına yönelik baskı ve saldırılarını yoğunlaştırdığı böylesi bir dönemde çıkış yolu proletaryanın yönetmeyi öğrenmesinden geçiyor.

Kamu emekçileri ihraçlara karşı direniyor

KHK saldırılarıyla ihraç edilen kamu emekçilerinin işlerine geri dönebilmek için başlattıkları direnişler ve eylemler sürüyor.

İSTANBUL

İstanbul'da Bakırköy ve Kadıköy'de emekçilerin haftanın üç günü sürdürdüğü direnişler 9. haftasını geride bıraktı.

Kamu emekçileri direnişlerinde sendikacı oldukları, iş güvencesi mücadelesi verdikleri ve AKP'nin memuru olmayı reddettikleri için ihraç edildiklerini vurguladılar.

Haksız hukuksuz bir şekilde ihraç edildiklerini döne döne anlatan kamu emekçileri işlerine geri dönene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladılar.

Ayrıca ihraç edilen emekçilerin işlerine geri dönmesi talebiyle başlatılan imza kampanyası da Kadıköy ve Bakırköy'deki direniş alanında sürdürülürken emekçilerin yoğun desteği de sürüyor.

Kamu emekçileri direnişlerini 20 Nisan'da ise Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) İstanbul İl Müdürlüğü önüne taşıdılar.

Kamu emekçileri, işbirlikçi yandaş kadroların ihbarları ve fişlemeleriyle işlerinden edildiklerini belirterek, kurum çalışanlarına direnişe destek verme çağrısı yaptılar.

Eylemde konuşan SGK çalışanı Aziz Özkan, geçmişte darbecilerle kucak ku-

cağa oturanların bugün darbeye mücadele yalanıyla muhalif kamu emekçilerini tasfiye ettiğini belirtti. Sınav sorularını çalarak ya da torpille değil; hak ederek görevlerine geldiklerine dikkat çeken Özkan mücadeleye devam edeceklerini vurguladı.

SGK İstanbul İl Müdürlüğü hukuk servisinde çalışırken 6 Ocak'ta ihraç edilen Saffet Keskin ise, açığa alınma süreçlerinde fişlemelerle ilgili gördükleri kurum müdürü Murat Göktaş'ın "Ben hak yemeyen bir insanım" dediğini aktardı. Şimdi ise Göktaş'ın görüşme talebini reddettiğine dikkat çekti.

Bir diğer SGK çalışanı direnişçi Murat Öztürkmen ise "Biz eninde sonunda döneceğiz. Bizi attıkları için sevinemeyecekler. Bu kurumları babalarının çiftliği gibi yönetemeyecekler" dedi.

Ardından direnişçiler SGK İl Müdürü Murat Göktaş'la yaptıkları görüşmede taleplerini iletiler. İhraç hukuksuzluğu giderilmezse iş yerleri önünde oturmaya başlayacaklarını belirttiler.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ve Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Kadıköy'deki direnişçileri 22 Nisan'da da yalnız bırakmadı.

Ayrıca, Irkçılığa Karşı Avrupa Taban Hareketi'nin (European Grassroots Antiracist Movement - EGAM) çağrısıyla, ihraç edilen ve direnen kamu emekçileriyle birlikte 23 Nisan'da toplantı yapıldı. Toplantıya EGAM ve direnişçi kamu emekçilerinin yanı sıra İnsan Hakları Derneği (İHD), Avrupa parlamenti Julie Ward, Fransız basınından Le Figaro ile yurtiçi ve yurtdışından gazeteciler katıldı.

Mecidiyeköy Cevahir AVM önünde ihraçlara karşı direnişini sürdüren Kamu Emekçileri Cephesi'nden Nazife Onay direnişinin 30. günü olan 19 Nisan'da da eylemine devam etti. Onay'ı Halkın Hukuk Bürosu, Adalet Okulu Öğrencileri, Dev Genç, Boran Yayıncılık ve Yürüyüş dergisi çalışanları ziyaret etti.

ANKARA

Kamu emekçileri Nuriye Gülmen

ve Semih Özakça, Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önündeki direnişlerini sürdürüyor. Gülmen ve Özakça 11 Mart'tan bu yana süresiz açlık grevinde.

KESK'e bağlı Enerji Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası (ESM) üye ve yöneticileri 20 Nisan'da Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Yenilenebilir Enerji Genel Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi.

ESM Ankara 1 Nolu Şube adına yapılan açıklamada; uzun zamandan beri kamu emekçileri üzerinde korku rüzgarları estirildiği ifade edilerek, kamu emekçilerine yönelik toplu bir tasfiye sürecine girildiği, 15 Temmuz darbe girişimini bahane eden hükümetin ESM üyesi 29 kamu çalışanıyla birlikte on binlerce kamu çalışanını işten attığı belirtildi.

KESK MYK adına yapılan konuşmada ise kamuda yaşanan haksız ihraçlara karşı mücadelenin sürdüğü ve işten atılan kamu emekçileri işe geri dönene kadar bu mücadelenin devam edeceği belirtildi.

MALATYA

Malatya'da da işlerine geri dönme talebiyle direnişlerini sürdüren kamu emekçileri Erdoğan Canpolat, Sertaç Ökdemir, Özkan Karataş ve Cengiz Uğurlu, direnişlerinin 84. günü olan 24 Nisan günü itibarıyla, 81. kez gözaltına alındı.

Trakya'dan işçilerle referandum sürecini, demokrasi yalanlarını ve işçi ve emekçilerin geleceği konusunda neler düşündüklerini konuştuk.

- AKP iktidarı referandumu "demokrasimiz güçlensin" naralarıyla ülkenin gündemine getirdi. Bir işçi olarak siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Biz işçiler bu konuya daha çok (hangi partiye oy verirsek verelim) işçi sınıfının gözüyle bakmaya çalışırız. Biz işçiler en başta yoksulluk nasıl çözülür, işsizlik nasıl çözülür, biten çiftçiliğin sebebi nelerdir? Bunları tartışarak takip ediyoruz gündemi. Ben biten bir çiftçi aileden geliyorum. Köyümüzde eskiden kalan hayvancılık ve tarımcılıktan eser kalmadı. Gelişen OSB ile artık işçiyim.

Sendikaların, patronların sendikası olduğunu da çalışmaya başladıktan sonra anlamaya başladım.

Bu hükümet her seçim vaatlerinde "taşeron çalışma sistemini kaldıracacağız" dedi, lakin gerçekte taşeron sistemini daha da geliştirdiler. En somut örneği kiralık işçilik diyebilirim.

"Umudu büyütmeli, mücadele etmeliyiz"

- Referandum ülkede hırsızlığın ve kabullenmişliğin ne kadar çok yaygın olduğunu bize göstermiş oldu. Tüm dünyanın gözlerinin içine baka baka hırsızlıkta tavan yapmış Tayyip Erdoğan bir kez daha yapacağını yaptı ve "atı alıp Üsküdar'ı geçti." Aslında daha en başından belliydi oy hırsızlığı yapacağı. Ama asıl sorun bence hırsızlıkta değil. Sonuçta bunların genlerinde var hırsızlık.

Asıl sorun oyları çalınıp, faşist diktatörlük yönetimi altında kölelik koşullarında çalışmaya zorlanan bizlerin küçük itirazların dışında bir kabullenmişlik içinde olmamızda. Bence bu iş seçimle falan olmaz.

- Bu tam aymazlıktır. Her zaman paramızı çalanlar şimdi de oyumuzu çaldı. Hem de tüm pişkinlikleriyle. Bu kadarı da yeter dedirtiyor insana. Adamlar çalmakta, çırpmakta, yalanda, dolanda sı-

nır tanımıyor. Bize daha karanlık bir ülke getirmeye çalışıyorlar; daha çok yoksulluk, daha çok baskı, daha çok zulüm.

- Yaşanan gelişmeler size gelecek kaygısı yaşıyor mu? Sizce umudu büyütüp tüm yurda yayacak özne nedir?

- En başta gelecek kaygısı yaşadığım için 'Hayır' oyu kullandım. Evliyim. 2 küçük çocuğum var, ailemin ve çocuklarımın, ülkede fakir fukara insanların bir geleceği olduğunu hiç de sanmıyorum. Bakın Suriye koca ülke şimdi birçok ülkenin saldırısı altında ve Suriyelilerin bedenleri kıyılarına vurmaya devam ediyor. Bizim de geleceğimizde düşeceğimiz durum Suriyeli, Afganistanlı, Azerbaycanlılar gibi olacak. Kendi ülkemizi terk etmeye mahkum bırakılacağız gibi... Ama hâlâ umudum var bu ülkede; ülkenin büyük çoğunluğu bu mirasçılara karşı birlik içinde oldu ilk kez.

Bildiğim tek şey bu memleket bizim. Umarım doğru siyasi olanaklar bu ülkenin geleceği için söz sahibi olur. Bu böyle gelmiş böyle gider anlayışını el birliği ile yıkarız.

- İşçiler eylem alanlarında, grevlerde ne kadar çok olursa haklarımız da o kadar gelişmiş olur. Sözüm, her şeyi sandığa bırakanlara 'oyum namusumdur' diyenlere. Bari bu sefer size ne yapıldığının farkına varın. Bu suskunluk fesadını bozalım. Çözümün seçim sandıklarından değil sokaklarda verilen dişe diş mücadeleden geçtiğini bilelim. Kısa ve özcesu bu ülkeye daha bilinçli ve örgütlü ikinci bir Gezi lazım.

- Tabii ki gelecek kaygım var. Yaşananlar kader değil, yazgı değil. İnsanlarımıza, işçi arkadaşlarımıza bunu anlatmalı sokakları doldurmamız başka türlü olmaz. Ben de bu sonuç için ağlayıp yerimde durmayacağım, dün olduğu gibi bugün de alanlara çıkacak özgürlüğüm ve geleceğim için mücadele edeceğim. "Hayır bitmedi mücadeleye devam!"

KIZIL BAYRAK / TRAKYA

Çalışma Bakanı'nın kıdem tazminatı yalanları ve gerçekler

Referandum bitti, AKP iktidarı harekete geçti. İşçi sınıfının canının yongası olan kıdem tazminatının fona devri için planlarına ara vermeyeceğini açıkladı. Yalanlarla örülü açıklamayı Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu yaptı. Müezzinoğlu, her zaman olduğu gibi, sermayeyi koruma anlayışıyla hazırlanan kıdem tazminatı fonu yasa tasarılarını işçilerin lehinde düzenlememiş gibi sunmaya çalıştı.

YALANCI BEZİRGANIN PİŞKİNLİĞİ

"Önümüzdeki haftadan itibaren belirlenen taslaklar üzerinden işvereniyle, çalışanıyla, sendikalarıyla çalışacağız" diye konuşan Müezzinoğlu, çalışanların çoğunluğunun kıdem tazminatını alamadığı yalanına sarıldı ve fonun işçilerin lehine olacağını iddia etti.

Bilindiği gibi işçi sınıfının lehine olduğu söylenen kıdem tazminatının fona devredilmesi yasa tasarısı referandumdan önce gündeme getirilmedi. Zira AKP iktidarı kıdem tazminatının gaspını içeren yasa teklifinin işçi sınıfında oluşturacağı tepkinin referandumda oy kaybına yol açmasından korkuyordu.

Sermayeyi koruyan düzenin bekçisi olan AKP'nin işçinin lehinde bir fon düzenlemesi yapma iddiası koca bir yalandır. Çünkü tüm sermaye partileri gibi dinci parti de bugüne dek yalnızca sermayenin korunmasına hizmet edecek yasal düzenlemeler yaptı. Bundan sonra da böyle yapmaya devam edecektir.

Kıdem tazminatı sadece işçi sınıfını ekonomik olarak güçlendiren tarihsel bir kazanım değildir. Kıdem tazminatı aynı zamanda kapitalistlerin işten çıkarma saldırılarının önündeki en temel engellerden biridir. Yani kıdem tazminatı aynı zamanda işçi sınıfının iş güvencesi, işsiz kalmamasının en önemli dayanağıdır.

Patronlar kıdem tazminatının gaspını içeren Kıdem Tazminatı Fonu hazırlıklarını yürüten AKP iktidarının çalışmalarından memnunlar. Neticede 12 Eylül generallerinin bile cesaret edemediği kıdem tazminatı gaspı planlarını AKP iktidarı büyük bir gözü karalıkla uygulamak için canhıraş çalışıyor. Bu çalışma sermaye cephesi için son derece önemlidir. Çünkü kıdem tazminatı kapitalistleri sıkıntıya sokan en temel engellerden biridir.

Kıdem tazminatının fona devri işçi çıkarmayı kolaylaştıracağı ve esnekliği arttıracığı için kapitalistler tarafından fazlasıyla önemsenmektedir. Aynı zamanda işgücü piyasasının esnekleşmesini, esnek

çalışmanın çalışma yaşamına egemen olmasını da zorlaştıran bir etkidir. AKP iktidarının hazırladığı Ulusal İstihdam Stratejisi'nde "Kıdem tazminatının yüksekliği, işletmeler açısından önemli bir maliyet kaleminin ortaya çıkmasına neden olmaktadır" denilerek, bir bakıma bu gerçekler itiraf edilmektedir.

Çalışma bakanı tarafından işçi lehine söylemiyle pazarlanan kıdem tazminatı fonu saldırısının en temel hedeflerinden biri kıdem tazminatı tutarının düşürülmesidir. Fonun kurulması durumunda kıdem tazminatı 30 günden 10-15 güne düşecektir. Şu anki uygulamada işçiler kıdem tazminatını son ücretleri üzerinden ve yıllık 30 gün tutarında almaktadırlar. Dolayısıyla çalışma hayatında aldıkları zamlar kıdem tazminatına yansımaktadır. Fonun kurulması durumunda ise kıdem tazminatının işçinin son ücreti üzerinden hesaplanması mümkün olmayacaktır. Bu da işçinin kıdem tazminatı alacağını trpanlanması demektir.

Çalışma bakanı, kıdem tazminatı fonu saldırısına zemin hazırlarken bir de işçilerin yüzde 80'ninin kıdem tazminatı alamadığı söylemine sarılıyor. Fakat işçileri düşündüğünü söyleyen Bakan, gündeme taşıyacağı bir düzenlemeyle tüm işçilerin kıdem tazminatı almasını sağlayacak bir süreci başlatmak için nedense kılını kıpırdatmamaktadır. Keza işçilerin kıdem tazminatını ödemeyen kapitalistlerin denetim altına alınması ve kıdem

tazminatının gaspına yeltenen kapitalistlere dönük yaptırımların uygulanmasından özenle kaçınıyor. Tüm bunları yapmak yerine kapitalistlerin ellerini ovuşturarak bekledikleri kıdem tazminatı fonu saldırısının hayat bulması için çabalyor. Zira onun varlık nedeni kapitalistleri ve sermayenin egemen olduğu düzeni güçlendirmek, koruyup kollamaktır.

Müezzinoğlu'nun, "İşveren diyor ki bu yükü bizim üzerimizden al" sözleri kıdem tazminatlarını fona devrederek tazminatların kapitalistlere sunulmasının ifadesidir zaten. Müezzinoğlu'nun sözleri bir yanıyla iş güvencesi anlamına gelen tazminatların fona devredilmesiyle işten atma saldırılarına onay vermenin adidir. İşçi ve emekçileri sömürmekte tazminatları engel olarak gören patronların üzerindeki tüm yüklerden kurtulması için gösterilen çabanın amacıdır.

Mevcut uygulamayı baz alan bir düzenleme yapıldığında, kapitalistler her ay kıdem tazminatı için fona yüzde 8 oranında kaynak aktarmak zorunda kalacaklar. Çünkü işçilerin kıdem tazminatı 30 gün üzerinden hesaplanıyor. Kapitalistler bunu yük olarak görüyor ve bu yükten tümünden kurtulmak istiyorlar. Bunun mümkün olmaması durumunda kıdem tazminatının 15 güne düşürülmesini istiyorlar. Özeldde çalışma bakanı genelde AKP iktidarı da bütün fon modellerini kapitalistlerin istemleri doğrultusunda şekillendiriyor.

KIDEM TAZMİNATININ GASPINI ENGELLEMELİK İÇİN...

Sendika yönetimlerinin bu tarihsel saldırı karşısındaki tutumları ise içler acısıdır. İhanetçi Hak-İş gelinen noktada kıdem tazminatı fonu zehrinin işçilere içirilmesi konusunda elinden geleni ardına koymamaktadır. Türk-İş ağaları ise söylemde kıdem tazminatının fona devrine karşı olduklarını ifade etmektedirler. Hatta kıdem tazminatına dokunulmasının genel grev gerekçesi olduğunu dile getirmektedirler. Gerçekte ise kapalı kapılar ardında kıdem tazminatı fonuna onay vermekte, işçi sınıfının muhtemel tepkisini engellemek için hazırlık yapmaktadırlar.

DİSK ise yüksek tonda açıklamalarla kıdem tazminatı fonuna geçit vermeyeceğini ifade etmektedir. Ancak böylesine kapsamlı bir saldırıya karşı planlı, programlı, sendikası işçileri de kucaklayan bir eylem programı açıklamaktan özenle kaçınmaktadır.

Kıdem tazminatı işçinin hakkıdır. İşçinin ücretinin parçasıdır. İşçi örgütleri olan sendikaların işçinin her koşulda kıdem tazminatını alma hakkını savunması gerekir. Ancak ihanet bugünkü hakim sendikal anlayışın özü özetidir. Onları kıdem tazminatını savunma noktasına getirecek olan şey ancak ve ancak işçilerin örgütlü mücadele birliğinin gücüdür.

Saldırı dalgası kıdem tazminatı ile başlıyor!

Anayasa referandumunun geride kalması ile birlikte sınıfa yönelik saldırılar vakit kaybetmeden gündeme gelmeye başladı.

Ülkeyi "jet hızı"na çıkarmaktan bahsedilenler, bu hızın kim için ve ne uğruna yaşanacağını adını anmasalar da gündeme gelen uygulamalar jet hızına geçenin sermaye olacağını, jetin yakıtının da işçi emekçiden alınacağını ortaya seriyor.

Bilindiği gibi kıdem tazminatının fona devri vb. düzenlemeler referandum öncesinde de konuşulmuş, ancak düzenlemelerin referandum sonrasına bırakılacağı ifade edilmişti. Referandum günü TÜSİAD ve diğer sermaye örgütleri ise yaptıkları açıklamalarla "ekonomik reform"ların vakit geçirilmeden başlatılmasının talimatını verdiler.

Referandum öncesinde "işsizlikle mücadele" adı altında sermayeye yeni teşvik paketleri uygulamaya sokulurken referandum sonrasında ilk saldırı ise kıdem tazminatı ile başladı.

Geçtiğimiz günlerde yapılan açıklamalarla kıdem tazminatının fona devri üzerine yapılan çalışmalarda sona gelindiği, önümüzdeki günlerde ilgili yasa değişiklikleri için gerekli adımların atılacağı yetkililer tarafından ifade edildi.

Halen ilgili tasarı tam metin olarak yayınlanmadığı için planlanan dönüşümlerin ayrıntıları net olarak bilinmiyor. Ancak yıllardır tartışılan tüm modeller ve son taslak üzerinden yansıyanlara bakıldığında kıdem tazminatının gaspı konusunda sermaye devletinin net bir tutumu bulunuyor.

Yıllardır yapılan tartışmalarda patronlar büyük oranda fon uygulamasına tamamen karşı çıkarken işçi sendikaları ise kıdem tazminatı miktarının 30 günden aşağı çekilmesine itiraz ediyor ve böyle bir düzenlemenin bir genel grev sebebi olduğunu söylüyorlar.

Bilindiği üzere AKP hükümeti "işçilerin % 80'inin kıdem tazminatından yararlanamıyor olmasından" hareketle kıdem tazminatı fonunun kurulması gerektiğini iddia ediyor. Ancak bugüne kadar gündeme gelen düzenlemelerin hiçbirinde fona aktarılması gereken payları aktarmayan patronlara ilişkin hiçbir yaptırım bulunmuyor. Bununla birlikte bugüne

kadar gündeme gelen düzenlemelerin tamamında patronların fona olan itirazının önünü kesmek için AKP hükümeti tarafından sürekli olarak "devlet katkısı" gündeme getiriliyor. Kıdem Tazminatı Fonu'na yapılacak devlet katkısının işçi sınıfının cebinden karşılanacağı üzerine zaten en ufak bir tartışma yok.

Son düzenlemede basına yansıdığı kadarı ile ilk etapta 30 günlük prim ile oynamaya cesaret edemeseler de, kıdem tazminatı hesabını değiştirerek tazminat miktarında kısıntıya gitmeyi planlıyorlar. 30 günün değişmediği demagojisi ile birlikte kıdem tazminatı hesabını giydirilmiş brüt ücretten net ücrete çekerek öden-

mesi gereken tazminat miktarında ciddi bir düşüşü gündeme getiriyorlar.

Patronların talepleri doğrultusunda işçi haklarını tırpanlama hedefinin yanı sıra, kıdem tazminatı fonunun en önemli gerekçesini ise kuşkusuz devlet için sıcak para kaynağı yaratılması oluşturuyor. Geçtiğimiz günlerde ülkenin en önemli kamu şirketlerini bir gece yarısı KHK'sı ile "varlık fonu" adı altında birleştiren AKP, referandumun hemen ardından Katar'dan aldığı borca karşılık Çaykur'un önemli oranda hissesini teminat olarak gösterdi. Bu olay AKP iktidarı adına kıdem tazminatı fonunun nasıl kullanılmak istendiği konusunda basit ama çarpıcı bir örnek oldu.

Patronlar ve AKP, kıdem tazminatının gaspı konusunda kesin bir kararlılık ile saldırırken işçi sınıfı cephesinde ise konu hakkında halen bir kafa karışıklığı ve bölünmüşlük bulunuyor. Kıdem hakkı görece güvence altında olan sendikali işçiler getirilmek istenen düzenlemeye tepki duyarken, kıdem tazminatı hakkından yoksun bırakılan birçok işçi "Artık herkes kıdem tazminatı alacak!" yalanının etkisi altında bulunuyor.

Bu yalanın en güçlü şekilde teşhir edilebilmesi, kıdem tazminatı fonunun bir gasp projesi olduğunun işçi sınıfının geniş kesimlerine anlatılması bu nedenle halen önemli bir yerde duruyor. Bununla birlikte fon uygulamasının aslında hangi kirli amaçlar uğruna gündeme getirildiğini, devletin kendine kaynak yaratma çabalarını da etkili bir teşhire konu edebilmek gerekiyor.

Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a çağırıyor

Sınıf devrimcileri, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs için çalışmalarını ve mücadeleye çağrılarını yoğunlaştırıyor.

Esenyurt'ta Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Esenyurt Merkez'den başlayıp Tabela Durağı üzerinden Depo Durağı'na kadar olan cadenin her iki tarafındaki duraklara ve işçi servis noktaları ile Firüzköy'e "Mücadele sürüyor sürecek! Emegimiz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'a!" şiarlı çağrı stickerlarını yaygın bir şekilde yaparak emekçilere seslendi. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da (BDSP) 20 Nisan günü Esenyurt-Tabela durağında sabah işe giden işçilere BDSP'nin merkezi olarak hazırladığı 1 Mayıs bildirimlerinin dağıtımını yaptı. Birçok emekçiyle referandum ve 1 Mayıs üzerine sohbetler edildi.

Küçükçekmece'de BDSP'nin 1 Mayıs

afişleri Bakırköy, Bahçelievler, Sefaköy'e yapıldı. "Emek hırsızlarından da oy hırsızlarından da hesap soralım!" şiarlı duvar gazeteleri de Bakırköy, Sefaköy ve İkitelli sanayiye yapıldı. İkitelli sanayide Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) 1 Mayıs'a çağırın bildirimleri dağıtıldı.

Kartal'da da BDSP'nin 1 Mayıs afiş ve bildirimleri kullanılırken, çürüyen cumhuriyete karşı Ekim Devrimi'nin 100. yılında sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetinin tek çözümü olduğu vurgulandı. Çalışmalarda AKP iktidarının referandum üzerinden bir kez daha tescillenen hırsızlıkları da teşhir edildi.

Sarıgazi'de Demokrasi Caddesi'nde

BDSP'nin 1 Mayıs bildirimleri *Kızıl Bayrak* gazetesi satışı eşliğinde dağıtılırken, duvar gazeteleri de yapıldı. Cumartesi pazarında da BDSP bildirimleri dağıtılırken BDSP afişleri de Sarıgazi'nin birçok noktasına asıldı.

İzmir'de de BDSP'nin 1 Mayıs afişleri Buca ve Çiğli'de merkezi yerlerde ve işçi servis güzergâhlarında kullanıldı. Mene-men sondirek, üst geçit ve İZBAN çevresi ile Aliğa garaj, hastane ve İZBAN çevresine, servis duraklarına asıldı.

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde de Cuma namazı çıkışı ve işçilerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde BDSP bildirimleriyle işçiler 1 Mayıs'a çağrıldı.

Ankara'da ise 24 Nisan günü OS-TİM'de BDSP'nin 1 Mayıs afişini yapan 3 sınıf devrimcisi polis saldırısıyla gözaltına alındı. Sınıf devrimcileri "idari para cezası" kesilerek serbest bırakıldı.

Çayırova'da da 24 Nisan günü BDSP'nin 1 Mayıs afişlerini yapan sınıf devrimcileri sivil polislerce engellenmeye çalışıldı. Karakola gitme dayatmasını kabul etmeyen sınıf devrimcileri polis tarafından alıkonuldu. İki araç yunus ekibinin gelmesi ile zorla araçlara bindirilmeye çalışılan sınıf devrimcileri "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganı ile karşılık verdiler. Sivil ve resmi yaklaşık on polis, sınıf devrimcilerini yere yatırarak tekmelerle saldırdı. Ters kelepçe takılarak zorla polis araçlarına bindirilen sınıf devrimcileri sloganlarla karşılık vermeyi sürdürürken iki sınıf devrimcisi Çayırova'da karakola götürüldü.

Sınıf devrimcilerinden 1 Mayıs etkinlikleri

Sınıf devrimcileri 23 Nisan'da birçok kentte gerçekleştirdikleri etkinliklerle işçi ve emekçileri sömürü ve kölelik düzenine karşı 1 Mayıs alanlarına çağırırdı.

KÜÇÜKÇEKMECE

Küçükçekmece Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), İşçilerin Birliği Derneği'nde "Emeğimiz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'a!" şiarı ile etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik, İşçilerin Birliği Derneği adına yapılan açılış konuşması ve 1 Mayıs şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından BDSP'nin hazırladığı 1 Mayıs sinevizyonu izlendi.

Sinevizyon gösterimi sonrasında gerçekleştirilen BDSP konuşmasında 1 Mayıs'ın tüm dünya proletaryası için taşıdığı önem vurgulandı. Konuşmada geride bırakılan referandum süreci ve referandumun ardından yaşanan gelişmeler de değerlendirildi. AKP iktidarının baskıyla, saldırılarla, hırsızlıkla tek adam rejimini oluşturmaya çalıştığı, buna karşılık işçi ve emekçilerin öfkesini dizginleyemediği belirtildi. Referandum süreci öncesinde ve sonrasında açığa çıkan potansiyelin devrim ve sosyalizm mücadelesine akıtılmasının önemi vurgulandı. Referandumun ardından yaşanan eylemli süreçlerin 1 Mayıs'a taşınmasının önemi üzerinde duruldu. Konuşmada 1977 1 Mayıs'ının 40. yılı olduğu hatırlatılarak ve 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın önemi üzerinde duruldu.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), TKİP ölüm orucu şehidi Hatice Yürekli'yi anarak şiir dinletisi sundu. Mücadele ezgileri ve 1 Mayıs'a katılım çağrısıyla etkinlik sonlandırıldı.

ESENYURT

İstanbul Esenyurt'ta da "1 Mayıs 1977'den 2017'ye katliamın kırkinci yıl

dönümünde mücadele sürüyor, sürece... Yaşasın 1 Mayıs!" şiarıyla etkinlik gerçekleştirildi.

BDSP ve Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın (DEV TEKSTİL) ortaklaşa düzenlediği etkinlik DEV TEKSTİL'in genel merkez binasında gerçekleştirildi.

Salon 1 Mayıs pankartları ve fotoğraflarıyla süslenirken açılan standda da *Kızıl Bayrak* ve sendika bülteni yer aldı.

Açılış konuşmasında zorlu bir dönemden geçildiğine işaret edilerek etkinliğin sömürü düzenine ve sermaye diktatörlüğüne karşı işçilerin birliğinin simgesi olduğu vurgulandı. Mayıs şehitleri ve Hatice Yürekli anılarak saygı duruşu gerçekleştirildi.

Ardından 1 Mayıs'ın tarihçesini ve Türkiye'deki 1 Mayıs sürecini anlatan sinevizyon gösterildi.

Etkinlik bileşenleri adına yapılan konuşmada ise sermaye iktidarının işçi ve emekçilere bir gelecek vadetmediği belirtilerek Türkiye ve dünyadaki sömürü, baskı ve savaş politikaları teşhir edildi. İşçi sınıfının iktidarı yolunda, sermayenin sosyal ve siyasal saldırılarına karşı devrimci sınıf hareketi yaratma görevine vurgu yapıldı. Yakın zamandaki siyasal süreçler ve referandum süreci değerlendirildi.

dirildi.

2017 1 Mayıs'ının; sınıfın devrimci hareketini ortaya çıkarma mücadelesinin güçlendirilmesi açısından militan, devrimci rolüne uygun bir bilinçle örgütlenmesinin anlamına vurgu yapıldı.

Şiir dinletisiyle devam eden etkinlik Gölgedekiler Müzik Topluluğu'nun dinletisiyle sürdü. Hep birlikte söylenen 1 Mayıs Marşı ve halaylarla etkinlik sonlandırıldı.

KARTAL

Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirilen etkinlik dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs'larda yaşamını yitirenler ve 22 Nisan 2002'de ölüm orucunda şehit düşen Hatice Yürekli şahsında saygı duruşuyla başladı.

23 Nisan'larda işçilerin açlık ve yoksulluk, çocuklarının ise istismar, çocuk işçilik, çocuk cinayetleriyle "terbiye edildiği" ifade edilen açılış konuşmasının ardından Nazım Hikmet'in "Dünyayı çocuklara verelim" şiiriyle Kızıl Afacanların hazırladığı şiir ve müzik dinletisi sunuldu.

BDSP konuşmasında ise burjuva cumhuriyetin kuruluşundan bu yana işçi ve emekçilerin payına açlık, yoksulluk ve sefalet düştüğü belirtildi. Ekim Devrimi'nin

100. yılında sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti alternatifini yükseltmek gerektiği vurgulandı. 1 Mayıs'ta alanlara çağrı yapılan konuşmanın ardından metal işçileri sosyalizm ve işçi sınıfı vurgulu şiir dinletisini sundu.

Maltepe Cemevi'nde zakirlik yapan emekçi bir kadın türkü dinletisiyle etkinliğe destek oldu. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) konuşmasında ise, kadınların ikinci sınıf insan konumuna sürüklenmesi, yok sayılması, aşağılanması, ucuz işgücü, ücretsiz emek olarak görülmesi teşhir edilerek 1 Mayıs'a katılım çağrısı yapıldı, Hatice Yürekli anıldı.

DLB adına yapılan konuşma Deniz Gezmişler'in ölüm yıldönümü olan 6 Mayıs'ta Ankara'da olma çağrısıyla sonlandırıldı.

Etkinlik 1 Mayıs'ta sokağa çıkma çağrısıyla sonlandırıldı.

ÜMRANIYE

Ümraniye BDSP de "Baskıya, sömürüye ve kölelik düzenine karşı 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarıyla etkinlik gerçekleştirdi.

Açılış konuşmasında Türkiye ve dünyada yaşanan savaş, saldırganlık ve baskı politikalarına değinilerek, '77 Taksim 1 Mayıs'ındaki katliamın 40. yılında alanlarda olmanın, katliamların hesabını sormanın önemine değinildi.

Hatice Yürekli şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için gerçekleştirilen saygı duruşunu sinevizyon gösterimi izledi.

Meslek Liseliler Birliği'nin (MLB) sunduğu şiir dinletisinin ardından söyleşi bölümüne geçildi.

KHK'larla ihraç edilen direnişçi kamu emekçisi kendi süreçlerini ve direnişlerini anlatarak toplumsal hareketin gerilemesiyle tasfiye saldırılarının arttığına dikkat çekti. 1 Mayıs'ta alanlarda olmanın önemine değindi.

İMES'te çalışan bir kadın işçi, referandum sürecinde işyerinde yaşanan sorunlara değinerek kitlelerle daha çok yüz yüze gelme, daha güçlü çalışmalar örgütlenme çağrısı yaptı. Akpınar Hayır Meclisi de referandum çalışmalarını anlatırken çözümün sokaklarda olduğunu vurguladı.

Bir metal işçisi 16 Nisan sonrası sermayenin saldırılarının hızlandığından, kıdem hakkının gasp edileceğinden bahsetti.

Bir tekstil işçisi ise, işçilerin sınıf kimliğinin eksik olduğuna ve gerici, siyasal ayrımlar yerine sınıf ayrımları üzerinden bilinçlendirilmesi gerektiğine dikkat çekti.

MLB'li öğrenciler ise işçi sınıfının bugünden parçası olduklarını, özellikle motor, inşaat, metal gibi bölümlerin fabrikalardan farklı olmadığını belirttiler.

Söyleşide Ekim Devrimi ve sosyalizm deneyimlerinden de bahsedilen etkinlik sosyalist işçi-emekçi iktidarının tek kuruluş olduğunun vurgulanmasıyla sonlandırıldı.

GEBZE

Birçok iş kolundan işçilerin bir araya gelmesi ile adımı atılan Gebze İşçi Birliği Girişimi, "Emperyalist savaşa, sömürüye, kölelik düzenine karşı 1 Mayıs'a!" şiarıyla etkinlik gerçekleştirdi.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nde başlayan etkinliğin açılış konuşmasında, 1 Mayıs'ın güncel önemine değinilerek işçilerin örgütlü gücünü büyütme ve 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı yapıldı. Ardından Amerika'da idam edilen 4 işçi önderi ve sınıf mücadelesinde yaşamını yitirenler adına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatan sinevizyonun gösterimiyle devam eden etkinlikte Gebze İşçi Birliği Girişimi adına da konuşma yapıldı. Konuşmada, dünyada emperyalist güçlerin hegemonya yarışının Suriye'deki savaşa yol açtığı üzerinde durularak savaşın işçi ve emekçilere yansımından bahsedildi. Referandum ve hile ile çıkarılan 'Evet' sonucunun işçi sınıfı için ekonomik ve sosyal saldırı anlamına geldiği belirtilen konuşmada, ilk saldırılardan birinin kıdem tazminatının gaspı olacağı vurgulandı. Sermaye iktidarının rejim

krizini, örgütlü gücünü arttırmanın fırsatına çevirmeye çalıştığı ve bunun karşısında işçi sınıfının da birlik olması, hak arama mücadelesini büyütmesi gerektiği belirtildi. Bu açıdan 1 Mayıs alanında olmanın önemi vurgulandı.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Atölyesi'nin seslendirdiği türkü ve marşlarla etkinlik sonlandırıldı.

BURSA

Metal İşçileri Birliği (MİB) Bursa'da 'Birlik ve Dayanışma Pikniği' gerçekleştirdi.

Pikniğe çok sayıda fabrikadan işçiler aileleriyle birlikte katılırken avukatlar da piknikte yer aldı.

Piknik alanına gelinmesiyle birlikte ilk olarak yemek hazırlıkları kolektif bir iş bölümüyle gerçekleştirildi.

Bu arada serbest alanda sohbetler gerçekleştirildi. Yemekten sonra 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel önemini anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmada 1 Mayıs'ın nasıl doğduğu, Osmanlı'dan günümüze, '60-70'li yıllarda yaşanan mücadeleler ve Türkiye'de 1 Mayıs'lar anlatıldı. Kanlı 1 Mayıs olarak tarihe geçen 1977 1 Mayıs'ının 40. yılında iki sınıfın karşı karşıya geldiği bugün de işçilerin hakları için mücadele alanlarına çıkması gerektiği belirtildi.

Türkiye'de 1 Mayıs süreçleri anlatılarak sokaktaki mücadelenin hiçbir dönem engellenemediği belirtildi.

OHAL bahanesiyle 1 Mayıs'ların yasaklanabileceğine değinilirken, işçi sınıfının bu yasakları tanımayacağı belirtildi. Emperyalist kapitalist sistemin başta Ortadoğu olmak üzere kardeş halklara

ve emekçilere savaşı dayattığına değinilerek emperyalist savaşa karşı mücadelelenin önemi vurgulandı.

Kıdem tazminatı başta olmak üzere, sosyal güvencenin ortadan kaldırılarak bireysel emeklilik sisteminin dayatıldığı, sosyal ve ekonomik anlamda yıkımın dayatıldığı şu günlerde örgütlenme çalışmalarının daha fazla arttırılması, 1 Mayıs alanlarında bu taleplerle yer alınması gerektiği söylendi.

Bir işçi tarafından okunan şiirin ardından canlı tartışmaların yaşandığı sohbet bölümüne geçildi. Tavla turnuvası ve doğa yürüyüşü de gerçekleştirilen piknik Çav Bella marşının hep bir ağızdan söylenmesiyle sonlandırıldı.

ÇORLU

DEV TEKSTİL'in çağrısıyla Çorlu'da düzenlenecek 1 Mayıs pikniği hava koşulları nedeniyle başka bir tarihe ertelenirken sendika temsilciliğinde etkinlik gerçekleştirildi.

Açılış konuşmasıyla başlayan etkinlikte 1 Mayıs'ın tarihçesi üzerinde duruldu. Ardından şiir dinletisi ve sinevizyon gösterimiyle etkinlik devam etti. Bir DGB'li, inşaat işçisi olan babasına atfederek "Yapıcılar Türkü Söylüyor" şiirini okudu.

Mayıs şehitleri ve mücadele tarihinin anlatıldığı sinevizyonun ardından Türkiye'deki son süreç ve devrimci çözüm yolları tartışıldı. Türkiye'de '71 devrimci hareketinin çıkış noktaları ve gençliğin dinamizmi de ele alındı. Bu yanılla '77 1 Mayıs'ının 40. yılında devrimciler düşen görevler tartışıldı.

Etkinlik Türkçe, Kürtçe marşlar ve türkülerle son buldu. Etkinlik baştan sona

işçiler ve öğrenci gençlik tarafından büyük bir ilgiyle izlendi.

ANKARA

Ankara İşçi Meclisi'nin (AİM) 22 Nisan akşamı gerçekleştirdiği etkinliğin sunumunu Klisom işçisi ve ihraçlara karşı direnen bir kamu emekçisi gerçekleştirdi.

Etkinlik, "Dün baskıya ve diktaya hayır diyorduk, bugün savaş ve sömürü düzenine hayır demek için 1 Mayıs'ta alanlara çağırıyoruz" denilen açılış konuşmasının ardından 1 Mayıs'larda, 10 Ekim Katliamı'nda ve işçi sınıfı mücadelesinde ölümsüzler anısına gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı.

Grup Tersname'nin seslendirdiği marşların ardından AİM adına konuşma yapıldı. Zor bir dönemde 1 Mayıs'ın karşılandığını ifade eden Ankara İşçi Meclisi temsilcisi, sömürü ve savaş düzeninin artık bir çıkmazın içinde olduğunu söyledi. Anayasa referandumunu ile birlikte ortaya çıkan tabloya değinen AİM temsilcisi, zorbalık düzenine son verecek gücün işçi sınıfında olduğunu dile getirdi. AİM safalarında 1 Mayıs alanında olma çağrısıyla konuşma sonlandırıldı.

Ekrem Ataer'in seslendirdiği türkülerin ardından söz, KHK'lar ile işten atılan kamu emekçilerine verildi. Direnişçi kamu emekçileri adına işyeri önünde direnişini sürdüren ESM üyesi bir kamu emekçisi konuştu.

Direnişçi kamu emekçisi yaptığı konuşmada, KHK'larla bugüne kadar on binlerce kamu emekçisinin haksız ve hukuksuz bir şekilde ihraç edildiğini belirtti. Kamu emekçilerine yönelen bu saldırı karşısında Ankara, İstanbul, Malatya ve Antalya'da direnişlerin sürdüğünü, kendilerinin de işyeri önünde direnişe başladıklarını ve her Perşembe işyeri önünde olacaklarını ifade etti. Saldırı karşısında haklı olduklarının bilinciyle direnişini sürdürdüklerini ve sonunda kazananın mutlaka direnenler olacağını vurgulandı.

Mehmet Özer'in şiir dinletisinin ardından marş ve türküleriyle sahne alan Grup Devinim, Tahir Elçi ve Hatice Yürekli için de şarkılar seslendirdi.

Halayların ardından 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısıyla etkinlik sonlandırıldı.

Tarihten güncelliğe dünya

(4 Haziran 2011)

2011 yılının 1 Mayıs'ı, ilkin 1 Mayıs yenden resmi tatil günü olduğu için, fakat bundan da önemli olarak zorlu ve inatçı bir mücadeleyle kazanılmış Taksim'e ilk kez olarak yasal biçimde çıktığı için apayrı bir anlam ve önem kazanmıştı. Nitekim bu kendini kutlamalara katılım ve coşku üzerinden de belirgin biçimde gösterdi. Bu olayın özel politik öneminden de hareketle, kutlamaları izleyen ay içinde gerçekleştirilen iki ayrı konferansında, H. Fırat yoldaş, ek bir konu olarak, 1 Mayıs'ı da ele aldı.

Konuyu dünya ve Türkiye üzerinden tarihsel ve politik yönleriyle ele alan bu konferansları kısaltılmış biçimiyle yeni bir 1 Mayıs'ın hemen öncesinde okurlarımıza sunmanın anlamlı ve işlevli olduğu inancındayız. Tema aynı olduğu için metinler belirli tekrarları doğal olarak içeriyor. Ama biz bunu mümkün mertebe en aza indirmeye çalıştık ve konunun sınıf hareketi, sol hareket, Kürt sorunu ve hareketine bağlanan bölümlerine ise yer vermedik...

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü, II. Enternasyonal'in 1889 yılındaki kuruluş kongresinde alınan kararının ardından ve 1890'dan itibaren tüm dünyada kutlanıyor. 1 Mayıs'ın sınıfsal bir karakteri var, adı üzerinde işçi bayramı. Enternasyonal bir karakteri var, adı üzerinde işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür söz konusu olan. Devrimci bir karakteri var, bunu daha kökeninde görüyoruz; 1 Mayıs iki dünyayı, emek ve sermaye dünyasını, karşı karşıya koyuyor ve dolaysız bir biçimde sınıf mücadelesi çağrısı içeriyor. Bütün bu açılardan derin bir politik anlamı ve köklü bir tarihi geleneği var 1 Mayıs'ın.

Kökenine baktığımızda tümüyle işçi hareketine dayandığını, buradan mayalanıp doğduğunu görüyoruz. 1 Mayıs işçi hareketinin kendi öz ürünüdür; işçi hareketinin öz sınıfsal dinamizmine dayanıyor, buradan doğuyor tarih sahnesine. Rosa Luxemburg, 1 Mayıs'ın Kökenleri başlıkla makalesinden, bu konuda bize şu bilgiyi veriyor:

"Bir proleter bayram gününü, sekiz saatlik iş gününü elde etme aracı olarak kullanma düşüncesi ilk kez Avustralya'da

doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da, sekiz saatlik iş günü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenleyerek, hep birlikte bir günlük iş bırakmaya karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleler üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırıp yeni bir heyecana yol açtı ve bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi."

Avustralyalı işçiler 1856 yılında, yani Amerika'daki gösterilerden tam otuz yıl önce, bu tür bir mücadele gününü gündeme getiriyorlar ve bir gelenek halinde sürdürüyorlar.

Kaynağında ve ilk dönem için ekseninde iş gününün kısaltılması mücadelesi, daha somut olarak da 8 saatlik iş günü istemi var. Kuşkusuz aynı dönemde işçi sınıfının bir dizi başka sorunu ve bunlardan hareketle istemleri var. Ama çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmeye yönelik o günkü mücadelenin ana ekseninde, iş gününün kısaltılması, somut olarak da 8 saatlik iş günü istemi var. Bu o dönem için işçi hareketinin en yakıcı istemi.

Bunun da anlaşılır nedenleri var. Söz konusu olan 19. yüzyılın ikinci yarısı, yani vahşi kapitalizm dönemidir. Çalışma yaşamına kuralızsızlık egemendir ve Kapital'den de çok iyi bildiğimiz gibi, iş günü

akıl almaz ölçülerde uzundur. En az 12 saat, bazı sektörlerde 14 saat, tekstil gibi sektörlerde 16 saati buluyor. Bunu en az 6 günlük, kimi durumlarda 7 günlük çalışma haftası tamamlıyor. Kapitalizmin çok zalimane temellerde işlediği, işçi sınıfına kölece çalışmak, açlıktan sürünmek, bütün bir ömrünü böylece tüketmek dışında bir yaşam alternatifi bırakmadığı bir dönem. İş gününün anormal uzunluğu işçiler için yaşamı çekilmez hale getiriyor. İşçi kendini sosyal ve kültürel açıdan bir nebze olsun geliştirebileceği, ailesi, dostları, sosyal çevresi ile birlikte olabileceği zamandan hemen tümüyle değilse bile büyük ölçüde yoksun kalıyor. Bu durumda doğal olarak siyasal yaşama da katılmıyor. Bütün bunlardan bakıldığında, iş günü mücadelesinin neden öne çıktığını anlamak kolaylaşıyor. İşçi sınıfı vahşi kapitalizme karşı iş gününün kısaltılması gibi çok önemli, çok temelli bir halkadan yakalıyor sorunu.

Çok önemli, çok temelli bir halka diyorum; zira işçiler bu mücadelede başarı sağlayamadıkları sürece, işçi hareketinin politik ve örgütsel olarak gelişmesi ve serpilmesi de alabildiğine zora girer. Kuruluş Kongresi'nde, parti programımızın "emeğin korunması" bölümü üzerine tartışmaları sırasında, bunun üzerinde enine boyuna durduk. Biz bugünün Türkiye'si üzerinden bunun ne anlama geldiğini ayrıca da çok iyi biliyoruz. Çoğu durumda işçileri toplantılara, kültürel

etkinliklere getirmekte bile zorlanıyoruz, zira uzun çalışma saatleri, artı zorunlu mesailerinden dolayı işçilerin buna vaktleri olmayabiliyor. Normalde iş günü hiç değilse 8 saat olsa, Cumartesi-Pazar tatil olsa, işçilerin belli zaman dilimleri birbirine denk gelir, bu denk zaman içerisinde işçiler sosyal ve kültürel yaşama, giderek siyasal yaşama zaman ayırabilirler, kendilerine ve ailelerine ayırdıkları zamanın yanı sıra.

Oysa bugün durum böyle değil, gitgide de kötüleşiyor. 19. yüzyılın vahşi kapitalizmine yeniden dönmüş durumdayız. Çalışma yaşamındaki kuralızsızlıklar ile çeşitli yollarla uzatılan iş günü bunun göstergesi. İş gününün resmi olarak uzun olması bir yana, daha bir de öylesine düşük ücretler veriliyor ki, böylece işçiler sürekli biçimde mesailere de muhtaç hale getiriliyorlar. Bugünün Türkiye'sinde bir dizi iş kolunda işçiler mesailerle birlikte günde 12 saat ve haftada 6 iş günü çalıştırılıyorlar. Demek oluyor ki bu açıdan bugün adeta yeniden 1 Mayıs'ın çıkış dönemine dönmüş bulunuyoruz.

Hâlâ da burjuvazi bunu zorluyor, sistemli biçimde iş gününü daha da uzatmaya çalışıyor. İşçi sınıfının dünya ölçüsünde buna belli bir direnci var, ama sermaye de sürekli bir biçimde zorluyor, daha uzun çalışma saatleri dayatıyor. Belki resmi olarak belli sınırlarda kalıyor bu saldırı, ama fiilen ve özellikle de zorla mesailer vb. yollarla sonuçta aynı kapiya

ada ve Türkiye'de 1 Mayıs

H. Fırat

çıkılıyor. İşçi sınıfının güçsüz, örgütsüz, devrimci önderlikten yoksun olduğu, dolayısıyla da mücadele yoluyla bir çıkış bulamadığı bir evrede, zorunlu mesailer işçiler için bir çözüm yolu oluyor, böylece ücret gelirini bir parça daha artırmak olanağı buluyor. İşçilere fazladan yarım iş günü mesai yaptırıyorlar, ama sonuçta ve gerçekte geliri olağan bir iş günü için verilebilecek ücreti aşmıyor. 19. yüzyılın o vahşi koşullarına henüz tümüyle dönmüş olmasak bile bir biçimde yaklaşmış oluyoruz, hiç değilse bir dizi ülkede ve bu arada Türkiye'de.

1 Mayıs'ın kökeninde iş gününü kısaltma, daha somut olarak 8 saatlik iş günü mücadelesi var dedim. Bu mücadele 1880'lerin başında ABD'de özel bir ivme kazanıyor. Nihayet 1884 yılında, bir Amerikan işçi kongresinde, iki sene sonrası hedeflenerek, 1886'nın 1 Mayıs'ında, 8 saatlik iş günü için büyük bir eylem günü kararı alınıyor. 1886 1 Mayıs'ında yüz binlerce işçi ABD çapında greve çıkıyor. Bir dizi kentte gösteriler gerçekleşiyor. Şikago'da 80 bin kişilik görkemli bir işçi gösterisi yapılıyor. Devrimci bir partinin olmadığı koşullarda, işçilerin kendi öz örgütleriyle, sendikalarıyla, işçi dostu bir takım yayınların etkisi altında gerçekleş-tirdikleri görkemli bir eylem günü oluyor.

Beklenebileceği gibi eylemler saldırı ve provokasyonlarla yüz yüze kalıyor. Katledilen işçiler için izleyen günlerde yeni gösteriler yapılıyor. 4 Mayıs'ta Şikago'da daha büyük bir gösteri yapılıyor,

saldırlara ve polis terörüne karşı. Eylemin bitiminde bir provokasyon gerçekleşiyor, polislerle işçilerin içiçe bulunduğu bir yere bomba atılıyor. İşçilerin yanısıra bazı polisler de ölüyor. Ardından polis işçileri kurşunluyor, çok sayıda işçi katlediliyor. Bunu genel bir terör atmosferi izliyor. Çok sayıda işçi tutuklanıyor, bir grup önemli işçi önderi de dahil olmak üzere. Bunlardan dördünün idam edildiğini biliyoruz, tümüyle haksız ve suçsuz yere. Bunun böyle olduğu eyalet valisinin 1893'te cezayı tüm sonuçlarıyla kaldırmamasıyla resmen de tescil ediliyor.

İdam edilen işçi önderlerinden August Spies, idama yürürken, "Mezarlarımızdaki sessizliğimizin bugün boğduğu sesimizden çok daha güçlü yankılanacağı gün gelecektir" demişti. Öyle de oldu. Olayların ve idamların uluslararası yankısı büyük oldu. Özellikle de Avrupa'da. O dönem, 1880'li yılların sonuna gelindiğinde, Avrupa'da işçi hareketi önemli bir gelişme kaydetmiş durumdaydı. Sendikalarda ve sosyalist partilerde örgütlü güçlü bir işçi hareketi vardı o günün Avrupa'sında. II. Enternasyonal'in tam da o sıra kurulması bu açıdan rastlantı değildir.

1889 Temmuz'unda Paris'te II. Enternasyonal'in kuruluş kongresi toplanıyor. Burada Bordeauxlu bir işçi, ABD'de 8 saatlik iş günü uğruna gerçekleşen 1 Mayıs olaylarının anısına, 1 Mayıs'ın tüm dünyada işçi bayramı ilan edilmesine yönelik bir önerge veriyor. Kongre bu önergeyi

kabul ediyor ama, yaygın ve yanlış bir şekilde bilindiği gibi, 1 Mayıs'ı her yıl kutlanmak üzere işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan etmiyor. Bu çağrı sadece bir sonraki yıl için, 1890 yılı için yapılıyor. Ama bu çağrı, bu maya tutuyor, kutlamalar her yıl üzerinden süreklileşiyor. Rosa Luxemburg'un 1913 tarihli makalesinden biliyoruz ki, yirmi yıldan az bir zamanda güçlü bir gelenek haline alıyor. 1 Mayıs artık bir mücadele çağrısı, bir kavga çılgılığı, uluslararası militan bir mücadele günü oluyor.

Devrimci bir partinin önderliğinden yoksun olmak anlamında, kendiliğinden işçi hareketinin bir ürünü 1 Mayıs, bunu bir biçimde ifade etmiş bulunuyorum. Kuşkusuz dönemin işçi hareketleri içerisinde çeşitli siyasal akımlar var. Nitekim idam edilen işçi önderleri anarşist dünya görüşüne sahipler, yani ideolojik-politik bir kimlikleri var. Ama ortada örgütlü devrimci bir parti ve bunun önderliği altında örgütlü bir işçi hareketi yok. ABD'deki işçi hareketi üzerinden söylüyorum bunu ve şuraya bağlıyorum: 1 Mayıs'ın kökeninde işçi hareketinin bağrından, kendi öz eyleminden çıkmış olmak var. Bu anlamda proleter sınıf niteliği belirgin bir mücadele günüyle karşı karşıyayız.

Öte yandan 1 Mayıs'ın açık seçik bir enternasyonal karakteri var. Uluslararası bir eylem, bir mücadele günü olarak bu onun mayasında var. II. Enternasyonal Paris Kongresi, katledilen Amerikan işçilerin mücadelesi anısına 1 Mayıs'ı

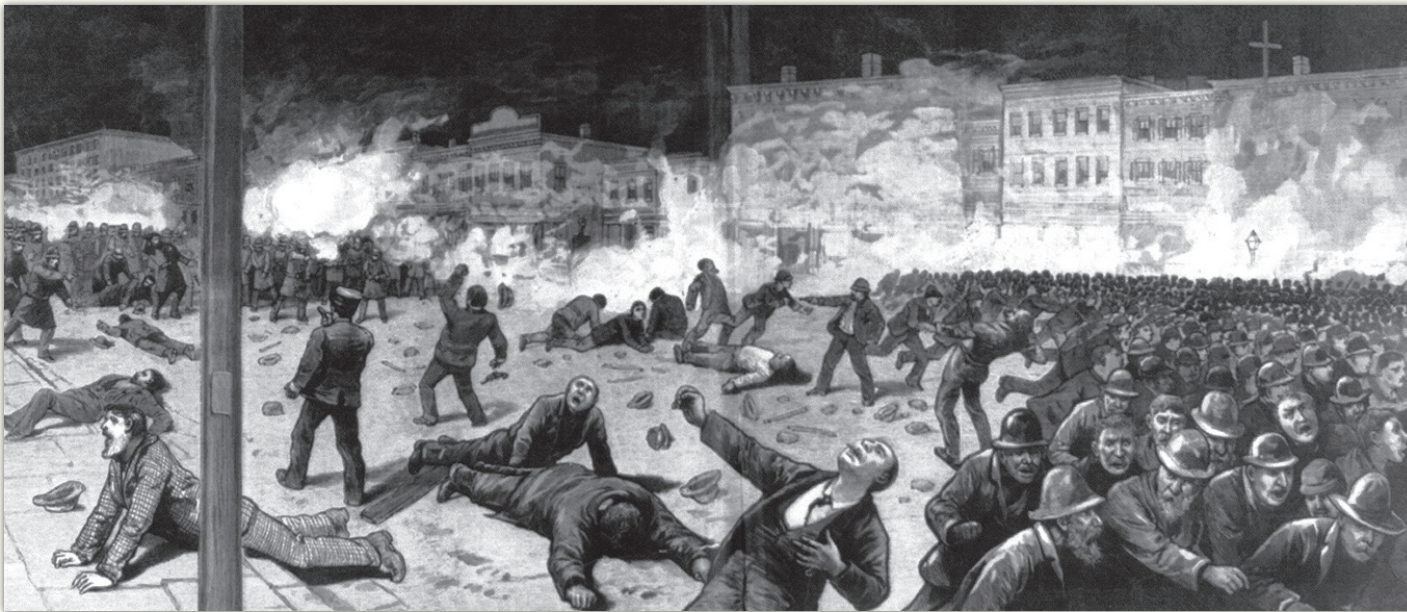
uluslararası eylem günü ilan ediyor ve dünyanın dört bir yanında işçiler bu enternasyonal çağrıya yanıt veriyorlar. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü oluyor. Enternasyonalizmi onun kaynağında ve apaçık tanımında var.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi tarihinde kanlı katliamlarla da yoğrulmuş olmak, 1 Mayıs'ın bir başka önemli özelliğidir. Bu da en baştan, daha kaynağında var, Şikago'daki 1-4 Mayıs eylemleri (1886) saldırılara ve kanlı katliamlara hedef oluyor. Bunu bu eylemlere önderlik eden işçi önderlerinin idamı tamamlıyor. Demek oluyor ki daha kökeninde burjuvazinin işçi hareketini kanla bastırma girişimi var. Ve biz 1 Mayıs'ın tarihçesinden biliyoruz ki, başka zaman dilimlerinde öteki bazı ülkelerde de benzer durumlar yaşanıyor, burjuvazi zaman zaman 1 Mayıs'ı kana buluyor. Bunu 1905'te Fransa'da, 1929'da Almanya'da görüyoruz. Bu ikincisinde, Almanya'da, bir provokasyon saldırısıyla 32 işçi polis tarafından öldürülüyor ve yüzlerce yaralanıyor. Türkiye'de 1977 1 Mayıs'ını, 37 işçi ve emekçinin katledildiği 1 Mayıs'ı biliyoruz.

Demek ki 1 Mayıs işçi sınıfının sadece mücadelecisi ve enternasyonal bir günü değil, aynı zamanda kanla, katliamlarla yoğrulmuş bir gün. 1 Mayıs şahsında, dünya ölçüsünde işçilerin militan mücadelesiyle ve karşı cepheden burjuvazinin kanlı saldırılarıyla yoğrulmuş, bunlarla mayalanmış, böyle daha derin, daha köklü bir anlam kazanmış bir politik günle karşı karşıyayız.

TARİHTEN GÜNÜMÜZE TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

Türkiye'nin yakın tarihinde 1 Mayıs, yaklaşık elli yıllık bir aranın ardından, ilk kez olarak 1976 yılında yeniden gündeme geldi. Oysa daha Osmanlı İmparatorluğu döneminde bile 1 Mayıs var. İlk kez 1911'de Selanik'te kutlanıyor. Selanik o zamanlar Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde ve Balkanlar'ın Akdeniz'e açılan kapısı, önemli bir liman kenti. Ve dönemin Balkanlar'ında nispeten güçlü bir sosyalist hareket var ve muhtemeldir ki bunun Selanik, Kavala gibi işçi kentleri

üzerinde de belirli bir etkisi var. Selanik ve bitişiğindeki Kavala'da mücadeleci bir işçi hareketi var. Osmanlı döneminde işçiler ilk kez 1911 yılında Selanik'te 1 Mayıs'ı kutluyorlar.

1 Mayıs bir yıl sonra, 1912 yılında İstanbul'da kutlanıyor, ilk kez olarak. Emperyalist işgal yıllarında ve Cumhuriyet'in ilk birkaç yılında, İstanbul'da işçilerin 1 Mayıs'ı kutladığını biliyoruz. Bu 1925 yılına kadar sürüyor. 1911 yılından 1925 yılına kadar, henüz çok genç, son derece cılız, örgütsüz, devrimci bir önderlikten yoksun işçi sınıfımızın gündeminde buna rağmen 1 Mayıs var.

1925 yılında Kürdistan'da Kürtleri, Türkiye'nin metropollerinde işçi hareketini ve komünistleri hedefleyen ünlü Tahrir-i Sükun ile birlikte Türkiye'de sendikalar dağıtılıyor ve işçi sınıfının kazanılmış tüm hakları gasp ediliyor. Bu vesileyle 1 Mayıs da yasaklanıyor. Kemalist rejim 1935 yılında 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" ilan ediyor ve tatil sayıyor. Dünya'da 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanıyor. Bunu karartmak, 1 Mayıs'ı unutturmak için 1 Mayıs günü Bahar Bayramı ilan ediliyor. Bu, çok uzun yıllar boyunca böyle sürüyor.

Türkiye'de 1960'larda büyük bir sosyal uyanış ve bunun içinde hızla güç kazanan bir sol dalga var. Döneminin çatı partisi TİP, parlamentoda 15 milletvekili ile temsil ediliyor, gücüne göre etkili bir sol hareket var o günün Türkiye'sinde. Ama buna rağmen Türkiye'de 1 Mayıs hâlâ yok. Son derece canlı bir sol düşünsel ve siyasal yaşam var, devrim stratejisi üzerine hararetli tartışmalar var, giderek dönemin sonuna doğru devrimci hareketin ortaya çıkışı var. Aydınlar, sanatçılar, kültür insanları içerisinde sosyalist düşüncenin yaygın bir etkisi var. Dönemin başlıca uluslararası sol akımlarının Türkiye'de yankısı var; Türkiye sol hareketinin farklı kesimleri dünyaya bakıyor, kendine enternasyonal bir kaynak, bir dayanak bulmaya çalışıyorlar. Ama dikkate değer bir olgu olarak, dönemin dünyasında tarihi bir gün olarak 1 Mayıs var, oysa Türkiye'de yok! Çeşitli toplumsal ve siyasal talepler uğruna zorlu ve coşkulu bir mücadele var, devrim ve sosyalizm idealleri var ama 1 Mayıs buna rağmen ve henüz yok.

12 Mart faşist askeri rejiminin ardından, 1974 yılından itibaren, Türkiye'de yeni bir toplumsal dalga var, devrimci harekete hızla güç kazandıran. Grevler, direnişler, gösteriler birbirini izliyor. On binleri bulan öfkeli kalabalıklar faşist katliamlara karşı sokaklara, alanlara çıkıyor. Özetle dönemin Türkiye'sinde yeni bir görkemli devrimci yükseliş var. 1975 yılı mücadelenin giderek yaygınlaştığı, tüm Türkiye sathına yayıldığı, daha da kitleselleştiği ve bu süreç içerisinde devrimci akımların hızla güç kazandığı bir evre. Ama Türkiye'de hâlâ da 1 Mayıs yok.

1925'teki yasaklamanın ardından

Türkiye'de 1 Mayıs, ilk kez olarak yeni devrimci yükselişin üçüncü yılında, 1976'da İstanbul'da, görkemli bir kutlamayla yeniden gündeme geldi. 1976 yılı, Türkiye'de sosyal mücadelenin sol devrimci politizasyon atmosferi içinde ülke sathında alabildiğine yayıldığı bir yıl oldu. İşte 1 Mayıs bu yeni devrimci yükselişin içine doğdu. Bugün dünyada yaygın biçimde anlamı alabildiğine zayıfladığı halde Türkiye'de 1 Mayıs coşkusunun bu denli güçlü bir biçimde yaşayabilmesinin gerisinde temelde bu var. Devrimci yükselişin içine doğmuş bir 1 Mayıs'ımız var bizim. Türkiye'de görkemli bir devrimci yükseliş içinde çok sayıda devrimci akımın örgütlü biçimde yer aldığı, işçi sınıfının da DİSK üzerinden örgütlü olduğu ve sol politizasyon içinde bulunduğu bir dönemin içine doğdu 1 Mayıs. Devrimci yükselişin içine doğdu ve bununla mayalanarak tümüyle devrimci bir karaktere büründü. Bu birinci nokta.

İkinci olarak, yalnızca bir yıl sonra, devrimci yükselişin içinde yeniden doğmuş 1 Mayıs burjuvazi tarafından kana bulandı. Kanlı bir provokasyonla yüz yüze kaldı; yarım milyonluk bir görkemli işçi ve emekçi eylemi kana bulandı, 37 emekçi katledildi. Ve Türkiye'de 1 Mayıs bir de böyle, buradan kaynaklanan bir anlam kazandı. Sadece devrimci mücadelenin ateşi ile değil bir faşist provokasyonla, bir katliamla yoğruldu ve apayrı bir anlam kazandı. Bundan dolayıdır ki, o büyük katliama rağmen, hemen ertesi yıl, 1978 yılında, Türkiye'de 1 Mayıs bir kez daha görkemli katılımlarla kutlandı. İstanbul Taksim'de ve Türkiye'nin dört bir yanında. Aynı yılın sonunda Maraş Katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan edildi ve böylece 1 Mayıs'ın yasaklanması dönemi başladı. 12 Eylül askeri faşist darbesi bu yasağı kalıcılaştırdı. 1 Mayıs Cumhuriyet Türkiye'sinde 1935'ten beri Bahar Bayramı üzerinden bile olsa tatil günüydü, 12 Eylül cuntası ile birlikte buna da son verildi.

'80'lerin ikinci yarısında öncelikle işçiler ve ardından öğrenciler yeniden ha-

reketlendiler. Buna paralel olarak, ki bu solun da toparlanma evresiydi, 1 Mayıs'ı kazanma mücadelesi yeniden gündeme geldi. '88 ve '89 yıllarında Taksim'de 1 Mayıs gösterileri var, yasaklardan dolayı terörle karşılanıyordu bu gösteriler. Bunlardan ikincisinde, genç bir işçi olan Mehmet Akif Dalci öldürüldü. Burjuvazi bir kez daha 1 Mayıs'ı baskı, terör ve cinayetlerle karşıladı. Buna 1996'daki kutlamalar esnasında üç devrimcinin ölümü eklendi. 1 Mayıs daha '90'lı yılların başında büyük katılımlı kutlamalara konu oldu. 1996 1 Mayıs'ı en büyük katılıma ulaştı. Dönemin devrimci gruplarının nispeten büyük kalabalıklarla katıldığı bir 1 Mayıs oldu bu.

1 Mayıs mücadelesinin 2005'ten itibaren daha özel bir tarzda Taksim'i kazanma mücadelesiyle birleştiğini biliyoruz. Bunda devrimci akımların, onların oluşturduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun özel bir rolü oldu. Kuşkusuz DİSK de bu konuda önemli bir rol oynadı. Ama bu konuyu gündemde tutan, bunda kararlılık gösteren, sürekli biçimde basınç uygulayan ve giderek de bunu fiili tutumlarla zorlayan devrimciler, özellikle de Devrimci 1 Mayıs Platformu'nda birleşmiş devrimciler oldu. Nihayet geçen yıl (2010) fiilen ve bu yıl resmen Taksim kazanılmış oldu. Bu arada 1 Mayıs emek bayramı olarak tatil günü de ilan edildi.

1 MAYIS'IN GÜCÜ VE MESAJI

Türkiye sol hareketinin ve sınıf hareketinin bu denli zayıf olduğu bir evrede, 1 Mayıs mücadelesinin bu kadar büyük bir kararlılığa konu olması ve sonuçta hem tatil günü ilan edilmesi, hem de Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılmış olması, kuşkusuz son derece önemli ve anlamlı bir kazanım oldu. Bu, Türkiye'nin kendi ilerici-devrimci birikimi ve gelenekleriyle olduğu kadar 1 Mayıs'ın tarihsel birikimi ve geleneğiyle de sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dikkat ediniz, Türkiye'de kitleler hiçbir eyleme 1 Mayıs'taki kadar geniş çaplı bir katılım sergilemiyorlar. Türkiye'de 1 Mayıs yıllarca komünist

bayramı olarak karalandı, saldırı konusu edildi, terörize edilmeye çalışıldı. Terörizmle eşdeğer gösterilmeye, kitleler üzerinde bu imajla canlandırılmaya çalışıldı. Bu yüzden yasaklandı, bu yüzden saldırılara konu oldu. Ama tüm bu saldırılar cepheden karşılandı, 1 Mayıs kendi tarihsel anlamı ve politik özü üzerinden sahiplenildi ve sonunda da yeniden meşru bir biçimde kazanıldı.

Türkiye'de 1 Mayıs'ın ne anlama geldiğini, nasıl bir etki gücüne sahip olduğunu son Taksim kutlamaları üzerinden bir başka biçimde de örnekleyebiliriz. Tekellerin televizyonları bu kutlamaları uzun saatler boyu kesintisiz biçimde canlı yayına konu ettiler. Bunun bugünün dünyasında bir başka örneği olabileceğini sanmıyorum. Bu bile kendi başına bir şey anlatıyor. Demek ki bugünün Türkiye'sinde 1 Mayıs'a bu çapta bir toplumsal ilgi var. Demek ki 1 Mayıs'ı 6-7 saat boyunca canlı olarak yayınlamanın toplumda bir karşılığı var. Başka türlü olsaydı, genellikle en masum kitlesel hak arama eylemlerine karşı bile bu denli suskun olan tekeli medya, 1 Mayıs'a, Taksim'in yeniden 1 Mayıs kutlamalarına açılmasına, bu denli rağbet etmezdi.

Bu yıl 1 Mayıs sadece İstanbul'da değil, fakat başta Ankara ve İzmir olmak üzere, bir dizi başka kentte de kutlandı. Ama İstanbul'dakinin apayrı bir anlamı var kuşkusuz. İstanbul'daki 1 Mayıs dünyanın sadece en kalabalık değil en politik 1 Mayıs'ıdır aynı zamanda. Kızıl bayraklar, devrimci şiarlar, devrimci marşlar, devrimin ve sosyalizmin sembolleri, dünya devrim mücadelesinin önderleri, Türkiye'nin kendi devrimci önderleri... Ve kürsüde devrimci müzik grupları var, devrimci marşlar var, devrimci türküler, Türkçe, Kürtçe ve Ermenice olarak...

Kutlamalara katılanların önemli ölçüde reformist etki altındaki kalabalıklar olduğunu da biliyoruz. Bu durum gerçeği değiştirmiyor ama. Türkiye'nin reformistleri bile 1 Mayıs'a devrimci şiarlar, semboller, söylemlerle katılıyorlar. Saffarındaki gençler coşkulu biçimde devrime

ve sosyalizme ilişkin şiarlar haykırıyorlar. Bütün bunların 1 Mayıs'ın yakın tarihimizde kazandığı kendine özgü anlam ile sıkı sıkıya bir ilişkisi var. 1 Mayıs'ın Türkiye'de, burjuvazinin karalama ve terörize etme çabasının da katkısıyla, devrim ve sosyalizmle özdeşleşmiş kendi öz anlamı var. İşçilerin salt kendi dönemsel istemlerini dile getirmek üzere meydanlara çıktıkları bir günden ibaret değil 1 Mayıs Türkiye'de. 1 Mayıs devrimci bir kutlama günü.

1 Mayıs bu geri koşullarda bile ulusal soruna ilişkin çözümünü kutlamalar üzerinden sembolik bir biçimde de olsa ortaya koyuyor. 1 Mayıs'ın kürsüsünden 1 Mayıs bildirisi Türkçe ve Kürtçe okunuyor. Taksim'deki kutlamalarda üç müzik grubu var. İlki Grup Yorum, devrimi ve devrimci sanatı temsil ediyor. İkincisi Agire Jıyan, aynı misyonu Kürt kimliği üzerinden taşıyor. Üçüncüsü Kardeş Türküler, adı üzerinde, Anadolu'nun bütün dillerini, bütün kültürlerini, bu dillerden türkülerle dile getiriyor, halkların kültürel kardeşliğini simgeliyor. Bu üç grup Türkçe, Kürtçe ve Ermenice marşlar ve türküler söylüyorlar, yüz binlerin katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasında... Bunlar yüz binlerce insanın olduğu bir ortamda, coşkuyla katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasında oluyor ve aynı biçimde coşkuyla karşılanıyor. Bu bizim ülkemizde devrimi ve sosyalizmi simgeleyen 1 Mayıs'ın ulusal soruna kendi sınırları üzerinden sunduğu çözüm oluyor.

Kürtler kendi bayrakları ve şiarıyla kendilerini en özgür bir biçimde orada ifade ediyorlar. Çünkü bu 1 Mayıs, devrimci kimliğimiz, devrimci tutumumuz, devrimci birikimimizle özdeşleşmiş bir gün. 1 Mayıs'ın kendi devrimci ruhu, kendi devrimci kapsayıcılığı, kendi devrimci demokrasisi var. Kürt sorunu tam orada sembolik biçimde de olsa kendi devrimci çözümünü buluyor. Türk ve Kürt emekçilerinin özgür, eşit ve gönüllü birliği var orada. Bunu toplum düzeyine çıkarırsanız, Kürt sorununun devrimci ve kalıcı çözümünü bulursunuz. Kürde en ufak bir ayırım yok orada. İki dil var orada. İki dilden bildiriler, iki dilden konuşmalar, iki dilden devrimci marşlar, iki kültürden oyunlar, halaylar var orada. Ve o aynı meydana her türden ilerici-devrimci parti, grup ve çevre var, feministler, çevreciler, yerel kültürler var, tümü de kendini dilediğince, özgürce ifade edebiliyor, dilediğini haykırabiliyor. 1 Mayıs'ın her açıdan kapsayıcı bir demokrasisi var, demek istiyorum.

Bütün bunlar da bir parça açıklık kazandırmış olmalı; Türkiye'de 1 Mayıs'ın apayrı bir önemi ve anlamı var. Türkiye'de 1 Mayıs'ın kendi kökeni var, kendi anlamı var, kendi niteliği var, kendi atmosferi var. Ve Türkiye'deki 1 Mayıs'ın bir de kendi marşı var. '70'li yılların devrimci yükselişi içinde ortaya çıktığı için de baştan sona kadar devrimci bir marş. Salt havasıyla, ritmiyle değil sözleriyle de

devrimci bir marş. Bu da anlaşılır bir durum; zira Türkiye'nin devrimci yükselişi içinde doğmuş bir marş bu. 1 Mayıs devrimci yükselişin içine doğmuştur, bunun için de sözleriyle de devrimcidir. Ve bu bizim kendi marşımız, '70'li yılların iyimser ve coşkulu devrimci yükselişi içinde, 1 Mayıs'ın yeniden doğuşuyla doğmuş bir marş.

1 Mayıs tek tek parti ve grupların bilinçlerinden ve tercihlerinden öteye bir muhtevaya sahip, bunu anlatmaya çalışıyorum. Bakınız, büyük bölümüyle reformist eğilimlerin etkisi altındaki bir kitle 1 Mayıs'a katılan o kitle. Ama 1 Mayıs'ın kendi devrimci havası, kendi devrimci atmosferi var, herkesi bir biçimde sarıp sarmalayan. Havasıyla, söylemiyle, şiarlarıyla, devrimci bir kutlama günü 1 Mayıs... Burada devrimci olan, katılımcı yığının kendisinden çok bizzat 1 Mayıs'ın kendisi, 1 Mayıs'ın kendi anlamı, kendi birikimi, kendi geleneği. O kitlelerin büyük bir bölümü halen örgütsüz ve bir politik pasiflik içerisinde. Bu kitlenin hatırı sayılır bir bölümü oraya 1 Mayıs'tan 1 Mayıs'a geliyorlar. Ama sonuçta 1 Mayıs, onları o pasifliklerinden çekip çıkarıyor, yılda bir kez de olsa kendi huzuruna getiriyor, ifade uygunsu.

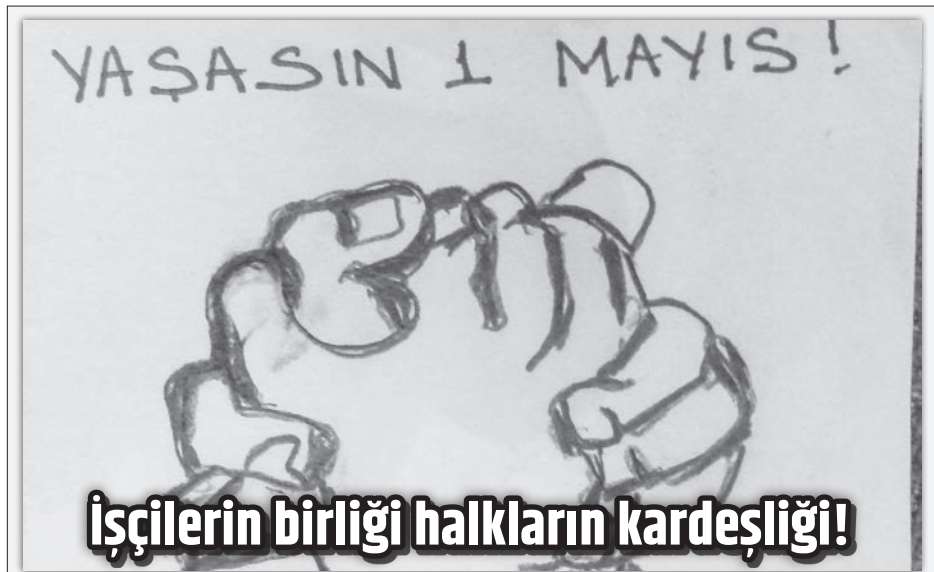
Taksim'e akan o büyük insan kalabalığının bir bölümü mücadeleye akan yeni güçlerden, fakat daha da önemli bir bölümü gerçekte mücadeleden düşmüş, ama devrimle gönül bağına da her şeye rağmen şu veya bu şekilde koruyan, örgütsüz ve pasif güçlerden oluşuyor. Bu insanlar örgütlü bir devrimci mücadele içinde değiller. Mücadeleye taze güçler olarak akan önemli de bir gençlik kesimi var kutlamalarda. Reformizmin denetiminde bulunan ve maalesef onlar tarafından heba edilecek olan böyle genç taze güçler de var. Ama 1 Mayıs'ın o görkemi, '70'li yıllarda aktif olarak mücadeleye katılmış, sonra da gönül bağlarını korumuş insan kitlelerini çekiyor oraya. İnsanlar 1 Mayıs'ta kalkıp geliyorlar kutlama alanlarına, bu artık bir davranış biçimi olmuş, bir tür kültüre dönüşmüş.

Bu nedenledir ki 1 Mayıs gerçeğimizi, bu senenin 1 Mayıs kutlamaları üzerinden yansıyan görkemi, bu çelişik bütünlüğü içerisinde ele almak durumundayız. Hem mesajını önemseyeceğiz, en durgun döneminde bile Türkiye'nin 1 Mayıs üzerinden yansıyan potansiyelini göreceğiz. Ama hem de, bugünkü şekliyle o kalabalıklara aldanmayacağız, bunların büyük ölçüde örgütsüz ve pasifleşmiş güçler olduğunu unutmayacağız.

Yine de, üstelik en zayıf bir tarihi dönemimizde, 1 Mayıs'ı yeniden tatil günü haline getirmeyi başarmak ve otuz yılı bulan bir yasağın ardından yeniden meşru biçimde Taksim'e çıkmak, Türkiye'nin devrimci imkanlarının dikkate değer önemli göstergelerinden biri olmuştur, bunu da unutmayacağız.

(...)

www.tkip.org

Uluslararası sermayenin topyekûn saldırılarını arttırdığı, sınıf ve kitle hareketinin buna yanıt olarak dünyanın dört bir yanında çürümüş rejimlere ve onları simgeleyen diktatörlere, yoksulluğa, yani kapitalist sömürüye, emperyalist saldırganlığa karşı isyan ettiği günlerde 2017 1 Mayıs'ı işçi sınıfını, birliğe, mücadeleye, dayanışmaya ve direnişe çağırıyor.

Çürümüş-kokuşmuş emperyalist-kapitalist düzeni tarihin çöplüğüne

göndermenin ve geleceği kazanmanın tek yolu Ekim Devrimi'nin 100. yılında bu devrimci çağrının etrafında kenetlenerek sınıfa karşı sınıf mücadelesini yükseltmektir.

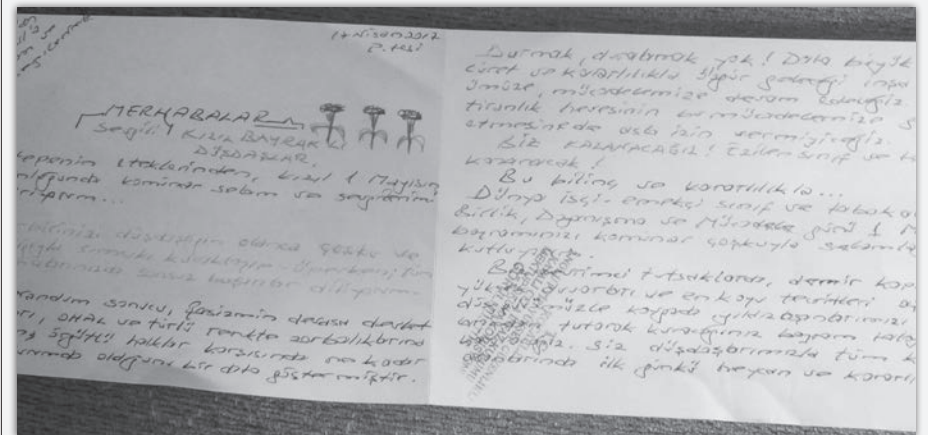
Biz kazanacağız!

İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TKİP DAVA TUTSAKLARI

1 Mayıs'ı yaratanlara, yaşatanlara, büyüterek yarınlara taşıyanlara bin selam!

Merhabalar sevgili Kızıl Bayrak'lı düşdaşlar,

Kartepi'nin eteklerinden, kızıl 1 Mayıs'ın coşkunluğunda komünar selam ve sevgilerimi gönderiyorum...

Her birinizi düşdaşlığın olanca coşku ve sıcaklığıyla sımsıkı kucaklayıp öperken; tüm çalışmalarınızda sonsuz başarılar diliyorum.

Referandum sonucu, faşizmin devasa devlet olanakları, OHAL ve türlü renkte zorbalıklarına rağmen, örgütlü halklar karşısında ne kadar aciz durumda olduğunu bir daha göstermiştir.

Durmak, duralamak yok! Daha büyük coşku, cüret ve kararlılıkla özgür geleceği inşa yürüyüşümüze, mücadelemize devam edeceğiz. Hiçbir tiranlık hevesinin bu mücadelemize gölge etmesine izin vermeyeceğiz.

BİZ KAZANACAĞIZ! Ezilen sınıf ve halklarımız kazanacak!

Bu bilinç ve kararlılıkla...

Dünya işçi-emekçi sınıf ve tabakalarının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs bayramınızı komünar coşkuyla selamlayarak kutluyoruz.

Biz devrimci tutsaklar da, demir kapıları, yüksek duvarları ve en koyu tecritleri aşan düş gücümüzle kavgada yıldızlaşanlarımızı omuzlarından tutarak kuracağınız bayram halaylarına katılacağız. Siz düşdaşlarımızla tüm kavga alanlarında ilk günkü heyecan ve kararlılıkla omuz omuza durmaya, mücadele etmeye devam edeceğiz.

Özgür gelecekte buluşuncaya değin; sağlık, direnç ve umutla kalalım. Asla ama asla düşsüz kalmayalım...

İyi ki varsınız! Daima var olun!

HAYDAR SÖNMEZ

2 Nolu F Tipi Hapishane

Kandıra/KOCAELİ

II. Enternasyonal'in 1 Mayıs kararı ve F. Engels

A. Eren

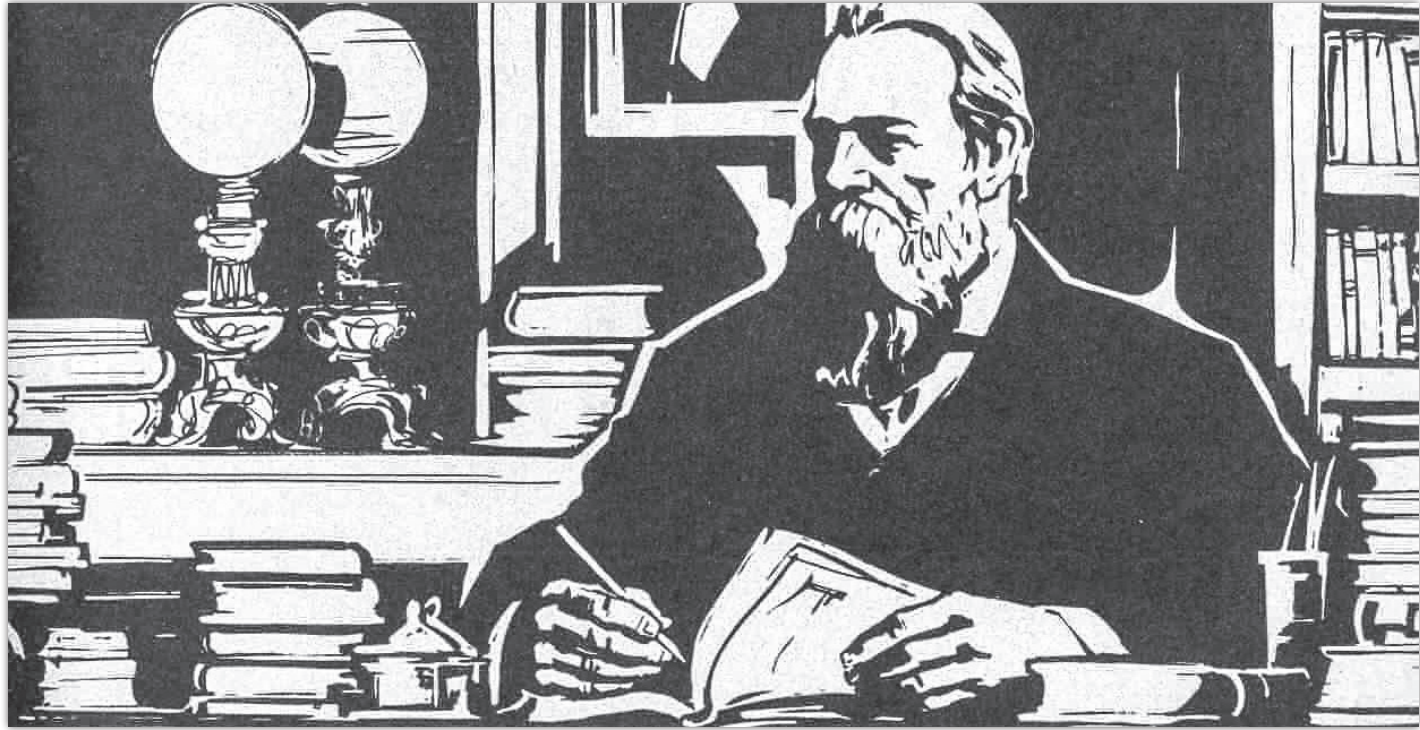
II. Enternasyonal'in 1889 Paris Kongresi'nde, Amerikan İşçi Federasyonu'nun kararına atıfta bulunularak, 1 Mayıs'ta bütün dünyada 8 saatlik iş günü için uluslararası gösteriler düzenlenmesi benimsendi. 1 Mayıs'ın işçi sınıfının uluslararası düzeyde birlik, mücadele ve dayanışma günü olması kabul edildi. Rusya delegasyonu ülkede çalışmanın illegal koşullarda sürdüğünü ve alınan kararın pratiğe geçirilmesinin koşullarının olmadığını belirterek oylamaya katılmazken, Belçika delegasyonu sekreteryanın çalışma zaafılarını ileri sürerek oylamada çekimser kaldı.

1 Mayıs kutlama kararı, kelimenin gerçek anlamıyla Enternasyonal'in dünya işçi sınıfı hareketi içinde gerçek bir uluslararası örgütlenme olarak fiili kabul gördüğünün en somut göstergesi oldu. Denilebilir ki II. Enternasyonal'in varlığı, doğrudan 1 Mayıs ile özdeşir. Friedrich Engels, 1 Mayıs kararını büyük bir sevinçle, işçi sınıfının ekonomik ve politik talepleri uğruna kitlesel mobilizasyonunu sağlayacak en önemli olay olarak değerlendirdi. 16 Nisan 1890'da Laura Lafargue'a yazdığı mektupta, "1 Mayıs, bugüne dek kongremizin aldığı en iyi karardır. Bu karar) dünyada gücümüzün gösterilmesidir. Bu Enternasyonal'i canlandırmak için yapılan bütün formel çabalardan daha ileridir" değerlendirmesini yapar.

1 Mayıs'ın hangi biçimde kutlanacağı, delegeler ülkelerine döndükten sonra tartışmalara yol açtı. Alınan karar, farklı ulusların işçilerinin, kendi ülkelerindeki koşullara bağlı olarak hangi tarzda gösteriler yapacaklarına karar vermelerini önermekteydi. Fransızlar ve Avusturyalılar 1 Mayıs'ın bir genel grev biçiminde kutlanması kararı alırken, Almanlar ve İngilizler ise 1 Mayıs gösterilerinin Mayıs ayının ilk Pazar günü yapılmasını kararlaştırdılar. Keza diğer birçok ülkenin partileri de gösterilerin Pazar akşamı yapılmasında karar kıldılar. Bu kararlar, 1 Mayıs'ın aynı gün bütün ülkelerde işçi hareketi tarafından kutlanması kararının ruhuyla belli ölçüde örtüşmemekteydi.

Bütün bu tartışmalara karşın 1890 1 Mayıs kutlamaları, sosyalist işçi hareketinin o güne kadarki tarihinin en görkemli siyasal olayı olarak yaşandı.

1890'da, başta Amerikan kentleri olmak üzere, Londra, Paris, Madrid, Barselona, Valencia, Seville, Lizbon, Kopenhag, Brüksel, Budapeşte, Berlin, Prag, Turin, Cenevre, Lugarno, Varşova, Viyana, Mar-

seille, Reims, Amsterdam, Stockholm, Helsinki gibi büyük şehirlerde ve Küba, Peru ve Şili'de işçiler meydanlara çıktılar. Birçok sosyal demokrat gazete o gün kızıl renkte basıldı. Bütün kıtaların işçi hareketi birlik, mücadele ve dayanışma içinde tek güç olarak, sermaye karşısında demir yumruğunu gösterdi. Engels, 1 Mayıs işçi gösterilerinin İngiltere işçi sınıfı hareketi açısından farklı bir anlam taşıdığını belirterek, hareketin "bir ruh devrimi" yaşadığına ve radikal bir kopuşa işaret ediyordu.

Victor Adler, ilk 1 Mayıs kutlamasının Avusturya'da tam bir mucize etkisi yarattığını belirtir: "Partinin program propagandasıyla ulaşamadığımız, harekete geçiremediğimiz işçi kesimleri inanılmaz şekilde hareketlendiler." Devamında Adler, 1 Mayıs sayesinde işçilerin "kalbini" kazandıklarını belirterek, sevincini Engels ile paylaşır.

Engels ise 1 Mayıs 1890'da şunları yazıyordu: "Bugün ben bu satırları yazarken, Avrupa ve Amerika proletaryası ilk kez tek bir ordu halinde, tek bir bayrak altında ve tek bir acil hedef uğrunda, yani ... sekiz saatlik iş gününün yasal olarak tanınması uğrunda seferber olmuş, savaş güçlerini denetliyor. Günümüzün soluk kesici görünümü, bütün ülkelerin işçilerinin bugün gerçekten birleşmiş olduklarını, bütün ülkelerin kapitalistlerine ve toprak sahiplerine gösterecektir. Keşke Marx şimdi yanımda olsaydı da bunu kendi gözleriyle görebilseydi!" (F. Engels, Komünist Manifesto, Almanca 4. Baskı-

ya Önsöz, 1 Mayıs 1890, Londra)

SPD'NİN (ALMANYA) TUTUMU VE 1 MAYIS TARTIŞMALARI

II. Enternasyonal'in en eski, etkili ve güçlü partisi SPD'nin 1 Mayıs'ta iş bırakma çağrısı yapmayarak, Mayıs'ın ilk Pazar günü toplantılar düzenlemeyi tercih etmesi, özellikle Fransa ve Avusturya partilerinde ciddi tartışmalara yol açtı. İki parti, 1891 Brüksel Kongresi'ne bütün partileri bağlayıcı bir karar tasarısı sundu. Tasarıda, 1 Mayıs'ın bütün ülkelerin işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadelelerini gösterecekleri tarzda kutlanması ve iş bırakma çağrısıyla birleştirilmesi öneriliyordu. İngilizler dışında bütün partiler Brüksel Kongresi'nde bu kararı onayladı. Kongre'nin 1 Mayıs'ın aynı gün kutlanması için azami çaba gösterilmesi için aldığı karar, her türlü tartışmadan öteye, işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının ve en önemli mücadele gününün nesiller boyu canlılığını sürdürmesini sağlayan bir kilometre taşı oldu.

Karara onay vermelerine karşın Almanlar 1 Mayıs gösteri ve toplantılarının akşam yapılmasında ısrar ettiler. Alman partisinde 1 Mayıs'ta iş bırakma çağrısının, Bismarck rejimine, saldırı bahanesi ve hareketi tasfiye etme olanağı sunacağı kaygısı hakimdi. Paris Kongresi yapıldığında işçi hareketinin faaliyetlerini yasaklayan "Sosyalistlere Karşı Yasa" hâlâ yürürlükteydi. Yasa Ekim 1890 yılında kaldırılmak zorunda kalındı. Zira o yıl yapılan seçimlerde, 7 milyon seçmenin

1,5 milyonunun oyunu sosyal demokrat hareket almıştı. "Sosyalistlere Karşı Yasa"nın işçi hareketi üzerinde yarattığı bu etki, yasanın pratikte hükmünü yitirdiğini gösteriyordu. 1 Mayıs'ta iş bırakma çağrısı, bir darbe olasılığını da gündemde tutuyordu. Partinin çağrısı olmamasına rağmen, Almanya'nın birçok kentinden işçiler fiili olarak 1 Mayıs'ı görkemli şekilde kutladılar. Hamburg'da 100 bin işçi iş bırakarak alanlara çıktı. Burjuvazi de lokavt uygulayarak on binlerce işçinin işine son verdi.

Paris ve Brüksel kongrelerinde A. Bebel ve W. Liebknecht'in başını çektiği delegasyon, kararı onaylamasına karşın neden 1 Mayıs aynı gün kutlanmadı ve F. Engels'in tutumu ne oldu?

Sosyal demokrasi içindeki sol kesim, 1 Mayıs'ta iş bırakma çağrısı yapılmamasını özellikle parlamento fraksiyonunda etkili oportünist kesimin bir manevrası olarak değerlendiriyordu. Öte yandan Londra'da yaşayan F. Engels de tartışmaya doğrudan katılarak, Almanya'da politik koşullar gözetildiğinde (hâlâ "Sosyalistlere Karşı Yasa" gündemdedi) böyle bir kitlesel kutlamanın, partiyi bütün kazanımlarının bir anda tasfiye edilmesi riski ile yüz yüze getireceği uyarısında bulunuyordu. Alman partisinin aldığı bu kararın sosyalist hareket içinde yanlış anlaşılması için Engels büyük çaba sarf etmekteydi. Bu temelde Friedrich Adolph Sorge'ye 12 Nisan 1890'da yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Bizim politikacıların sosyalist yasa tarihinin bitece-

ği 30 Eylül'e kadar 1 Mayıs'a ilişkin her türlü gürültüden kaçınmaları gerekiyor. Zira ilan edilecek olağanüstü hal ve dağıtılmış bir parlamento işimize gelmez. ... Almanya'daki partimiz önümüzdeki dönemde 1 Mayıs'a ilişkin (kutlamaları) görünürde geçiştirirse, nedenlerini şimdi biliyorsunuzdur. Generallerin ateş etmek için 1 Mayıs'ı memnuniyetle kullanacaklarını biliyoruz."

Almanlar ile Fransızlar arasındaki 1 Mayıs tartışmasının işçi hareketinin birliğini olumsuz yönde etkilemesinin, ortak eylem gücünü zayıflatmasının önüne geçmek amacıyla, Engels, Paul Laugeu'ı biçimsel birliği sağlamak adına her türlü riske girme konusunda uyarıyordu. Özellikle Almanya'da maden işçilerinin kitlesel grevleri, İngiliz tersane işçilerinin kitlesel politik eylemlerini de gözeterek, 1 Mayıs kutlamalarının biçimi üzerinde ısrarla durulmasının ve bunun enternasyonal işçi hareketi içinde tartışma konusu yapılmasının, işçi hareketinin farklı gelişme koşullarının gözetilmemesinin hareketin gelişimine anlamsız zarar vereceğini belirtir. Ülkelerin koşullarının gözetilmesi gerektiğini vurgulayan Engels, SPD'nin Berlin Kongresi'nde 1891 1 Mayıs'ını 3 Mayıs Pazar günü kutlama kararına destek sunuyordu. Bu öneri (3 Mayıs Pazar günü kutlama) sadece Almanya'nın özgün koşulları gözetilerek alınmıştır. Bu dönemde her türlü provokasyondan kaçınılması en hassas görevdi. Zira sosyalist hareketi tasfiye etmek için rejimin fırsat kolladığını ve böyle bir eylemi bahane edebileceğini sıkça vurguluyordu: "Hükümet sosyalistlerin gösterilerini arzuluyorsa, sadece bir

ayaklanmaya teşvik ederek ezmek ve önümüzdeki on yıl için kurtulmak içindir." Alman sosyal demokrat hareketinin bastırılmasının, dünya sosyalist hareketi için ağır ve onarılması zor bir tahribat yaratacağını belirten Engels, "Esas görev bu dönemde yenilginin yaşanmamasıdır. Ve zamanı geldiğinde ilk vuruşla zaferi kazanmaktır. 1 Mayıs'ta işçi hareketinin gücünü göstermek bizim esas işimizdir" diye de ekliyordu.

Yine Engels, 14 Aralık 1892'de Lavrov'a yazdığı mektupta, Alman delegasyonun tutumunu eleştirmektedir. İşçi hareketi içerisinde kitlesel karaktere sahip bir partinin, ülkenin iç politik koşulları da gözetildiğinde, 1 Mayıs'ın aynı gün, aynı biçimde kutlanamayacağını Alman delegasyonunun bilmesi gerektiğini ifade eder ve şunu ekler: "Almanlar, Belçika'da yerine getiremeyecekleri vaatte bulundular. 1891 1 Mayıs'ı bunu gösterdi... Partilerin gelişme yasası, belli dereceye (büyük kitle partisi) ulaşan bir partinin, gençlik yıllarında mutlak şekilde yapmak zorunda olduğu eylemlerin aynısının yapılmasının imkansız olduğudur." Engels partinin 1 Mayıs'ta iş bırakma yükünün altından maddi olarak da kalkamayacağını altını çizmektedir.

1893 1 Mayıs'ını akşam toplantısıyla kutlamak kararına, 1892'de destek sunan Engels, öte yandan Alman delegasyonunun, spesifik iç koşulları gözetmeden Brüksel Kongresi'nin kararını onaylamasını, fakat pratikte uygulamamasını büyük bir hata olarak değerlendirir. Brüksel'de 1 Mayıs'ın aynı gün kutlanması kararını onaylamanın büyük bir zaaf olduğunu belirten Engels, "dünya-

nın en güçlü partisinin aniden geri adım atması, her yerde çok kötü bir izlenim bırakmaktadır" diye uyarıda bulunur. Bundan tek çıkış yolunun, 1893'te yapılacak Zürih Kongresi'nde, 1 Mayıs'ın gününde kutlaması kararına bağlı kalmamak olduğunu ifade eder. F. Engels partinin uluslararası işçi hareketi nezdinde çizdiği resimden aşırı derecede rahatsız olmuştur.

Nitekim bu konuda Bebel'e şöyle yazacaktı: "Sevgili Bebel, 1 Mayıs'a ilişkin hatayı Berlin'de değil Brüksel'de yaptınız. Yapacağınız sözünü verdiniz, fakat o sözü yerine getiremiyorsunuz." Ayrıca bütün ülkelerde aynı biçimde kutlama kararının doğru olmadığını belirten Engels, 1 Mayıs'ın Avusturya işçi sınıfı için ayrı bir politik anlam taşıdığını ve işçi hareketi için seçim talebinin hâlâ çok önemli olduğunu vurgulayarak, temelde 1 Mayıs'a işçi sınıfının aktif katılımının onun bilinçli, enternasyonal, devrimci eyleminin somut ifadesinin temel ölçütü olduğunu söyler. Eylemlerde politik taleplerin öne çıkmasının önemini vurgulayan Engels, partisi tarafından örgütlenmiş işçi sınıfının politik haklarını elde etmesinin, 1 Mayıs'ın en önemli özelliği olduğunu belirtir. Bu temelde işçi sınıfının parlamento dışı gelişen hareketi üzerinde önemle durulmasının altını çizerken, kendisini belirli ölçüde gösteren milliyetçi eğilimlere karşı mücadelenin önemsenmesi gerektiği üzerinde durur. Ayrıca Engels'in, 1 Mayıs 1893 öncesi Alman, Avusturya, Çek, Fransız ve İspanya işçilerine yönelik yazdığı mektup/çağrı yeniden okumaya değer.

Engels, 1 Mayıs'ın tarihsel temelde ülkelerin özgün koşulları gözetilerek, kit-

lesel bir şekilde ve politik taleplerin belirlendiği eylemlerle kullanmasını arzular.

YA SONRASI?

F. Engels'in, Almanya'nın o günkü koşullarında (Sosyalistlere Karşı Yasa) 1 Mayıs kutlamalarının iş bırakma çağrısıyla yapılmamasını doğru bulması, daha sonraki yıllarda oportünizm tarafından sürekli istismar edildi ve egemen sınıfla uzlaşma tutumunun gerekçesi olarak kullanıldı. "Özgün koşullar" teorisi 1 Mayıs'ı kutlamamaya dayanak yapılabildi. Ya da 1 Mayıs'ın sınıfsal-politik içeriğinden koparılmış bir "eğlence" şeklinde kutlanması neredeyse bir gelenek haline getirildi. 1900'lü yılların başından itibaren, "iş huzuru"nun ve Almanya'nın ulusal çıkarlarının gözetilerek 1 Mayıs kutlamalarından vazgeçilmesi, II. Enternasyonal partilerinin esas eğilimi oldu. "Seçim hakkı ve 8 saatlik iş günü" taleplerini rejimlerle uzlaşma içinde elde etme çabası, belirgin şekilde öne çıktı. Sosyal demokrat hareketin önderliği ve işçi sınıfı tabanı arasında 1 Mayıs kutlamaları sürekli bir tartışma konusu olageldi. Oportünizme rağmen, Alman işçi sınıfı her fırsatta 1 Mayıs'ı eylemlerle kutlamaya devam etti. Öyle ki 1900'lü yılların başından itibaren SPD 1 Mayıs'ı kutlamayı bir yük olarak gördü. 1 Mayıs'a yönelik en somut tutum, 1915'te partinin aldığı "bu yıl özgün koşullar gözetilerek 1 Mayıs kutlamalarından vazgeçilmesi" kararıdır. Zinovyev'in bu karara ilişkin tepkisi güncelliğini koruyor ve bir kez daha okunmaya değerdir.

Makale, Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin merkez yayın organı olan "Sosyaldemokrat"ta, 1 Mayıs 1915'te yayınlanmıştır. Lenin ve Zinovyev'in İsviçre'de yaşadıkları süre içinde (1914-1917) yayınlanan önemli makaleleri, Lenin'in kısa önsözleriyle, 1921 yılında Komünist Enternasyonal tarafından yayınlanmıştır. **Gegen den Strom (Akıma karşı)**, sf. 75-77'de yer alan makalenin sadece bazı bölümlerini tercüme ettik. Bu bölümler, Ekim Devrimi öncesi örgütlü işçi hareketinin içinde bulunduğu durumu ve gerçek marksistlerin tutumunu ve özgüvenini ortaya koymaktadır. 1 Mayıs'ı bir "eğlence" ve "Pazar gezileri" türünden geçiştirmeye çalışan her türlü çabaya karşı verilmesi gereken mücadelenin anlaşılması açısından tarihimize ders çıkarmak, bugün daha da önemlidir. (A. Eren)

1914 yılında dünya proletaryası 25. kez uluslararası 1 Mayıs'ı kutladı. 1915'te işçilerin 1 Mayıs'ı burjuvazinin 1 Mayıs bayramına dönüştü. Söylenmesi dahi insana acı veriyor. Ama durumun ciddiyetini itiraf etmek durumundayız, ki bir çıkış yolu bulalım.

Önümüzde Alman sosyal demokrasisinin merkez yayın organı duruyor ve

Burjuvazinin 1 Mayıs Bayramı - G. Zinovyev

inde küçük resmi bir notu okuyoruz:

"1 Mayıs

"Merkezi yetkili kurumlar, bu yıl olağan dışı koşullar gözetilerek, örgütlere 1 Mayıs'ta iş bırakmaktan vazgeçmelerini önermektedir. Dolayısıyla gazeteler 1 Mayıs'ta çıkacaktır. Mayıs ayı için üye aidatları alınmayacaktır. Salonlar bulunduğu akşam toplantılarının yapılmasını öneririz. Bu yıl 1 Mayıs özel sayısı yayınlanmayacaktır."

Bu küçük, ruhsuz not gelecekteki tarihçiler tarafından günümüzün sosyalizminin içinde bulunduğu durum konusunda, Enternasyonal'in (II. Enternasyonal) içinde bulunduğu durum hakkında, Kautsky'nin "sakinleştirici" makale ve broşürlerinden daha fazla aydınlatıcı olacaktır.

Alman yurtseverleri, uluslararası işçi sınıfının davasına pek de onurlu olmayan ihanetin inisiyatifiyi yeniden üstlenmiş oldular. Bunu sosyal patriyot (yurt-

sever) Fransız, İngiliz ve diğerlerinin takip edeceklerini öngörmek için peygamber olmaya gerek yok. Ve emeğin Mayıs bayramı, emeğin sosyalist umutlarının kutlandığı, kapitalist rejimin köleleştirilmesine, yoksulluğa ve insan düşmanı şovenizme karşı olan bayramı bu yıl sıralı edilmektedir.

Sadece bundan dolayı bu yılın 1 Mayıs'ı burjuvazinin eğlencesine dönüşmüş oluyor. Burjuva demokrati Jakob, bir defasında, herhangi bir işçi derneğinin kurulmasının, insanlık kültürü için Sadowa Savaşı'ndan (1866 Alman-Avusturya arasındaki savaş) daha anlamlı olduğunu söyler. ... Şimdi ise Alman proletaryasının milyonların partisi ... savaşta "başarılı" katliam ve kan akıtmaya, milyonlarca işçinin proleter sosyalist bayram gününden daha fazla değer biçiyor...

İşçilerin 1 Mayıs fikrini sahiplenme derecesi, her zaman enternasyonaliz-

min, bedel ödemek için gösterilen fedakârlığın, kapitalizme karşı mücadelenin ve sosyalist bilinç düzeyinin göstergesi bir barometre olmuştur. Barometre bu yıl devrimci sosyal demokrasinin üst yöneticileri gözetildiğinde sıfırda. Sosyalistler sosyal şovenist olmuş durumda. (...)

1 Mayıs 1915'te bütün ülkelerin burjuvazisi enternasyonal işçi hareketinden öç alıyor. Resmi sosyal demokrasinin Mayıs kutlamalarından vazgeçmesi, burjuvazi için kazanılmış bir savaş değerindedir. (...)

Bugün sizin bayram gününüzdür sayın burjuvalar. Ancak bizim bayram günümüz mutlaka gelecektir. Savaşın deneyimiyle milyonlarca ve ama milyonlarca işçi, sizin satılmış, köle ve kanlı alçak şiddet rejiminizden nefret etmeyi öğrenecektir. Eğer hayatlarını feda edeceklerse, burjuvazi ve hükümetlerine karşı davamız için, sosyalizm davası için (hayatlarını) vereceklerdir. Onlar, devrimci sosyal demokrasinin, (sınıf) çıkarlarının tek gerçek savunucuları olduğunu kavrayacaklardır. Kim bilir, siz sayın burjuvalar, ayrıca seneye, 1916'da 1 Mayıs'ı aynı rahatlıkla kutlayacak mısınız?

OHAL koşullarında 1 Mayıs

Devletin bütün imkanları kullanarak, hilelere başvurulmuş, baskı ve devlet terörü tırmandırılarak 'Evet' sonucunun çıkarıldığı şaibeli referandumun ardından Erdoğan AKP'sinin ilk icraatı OHAL'i 3 ay daha uzatmak oldu. Hemen ardından kıdem tazminatının gaspı anlamına gelen düzenlemenin gerçekleştirilmesi için kolaları sıvadılar. Bu iki gelişme önümüzdeki süreçte baskı ve devlet terörüyle beraber işçi sınıfına yönelik saldırıların artacağına en somut göstergeleri oldu.

SOSYAL YIKIM SALDIRILARI İLE FAŞİST ZORBALIK BİR ARADA İLERLİYOR

7 Haziran seçimlerinde aldığı sonuçları sarsılan AKP, savaş ve saldırganlığı tırmandırarak, gerici ve şovenizmi körükleyerek tekrardan tek başına hükümet olma koşullarını sağlamıştı. HDP'nin 7 Haziran'da yakaladığı 'başarı'nın ise burjuva düzen koşullarında bir hükmünün olmadığı somut bir şekilde görülmüştü.

15 Temmuz darbe girişimini kendi iktidarını güçlendirmek için fırsata çeviren

Erdoğan OHAL koşullarının imkanlarını da kullanarak başkanlık sistemine dayalı tek adam iktidarını gündemine aldı. Bunu yaparken de sermaye ve emperyalist merkezlere her şeyin çok daha iyi olacağı mesajını vermeyi ihmal etmedi. Zorunlu BES'i referandum öncesinde geçiren, İşsizlik Fonu'nu patronlara peşkeş çeken, vergi indirimleriyle patronların yüzünü güldüren Erdoğan AKP'si, referandum sonrasında Kıdem Tazminatı Fonu için çalışmalara başladı.

1 MAYIS'A DÖNÜK BASKI VE YASAKLAR SÜRÜYOR

Bütün bu gelişmelerle beraber 2017 1 Mayıs'ına ilerliyoruz. AKP iktidarı Taksim'i işçi ve emekçilere bir kez daha yasakladı. Dahası birçok kentin büyük meydanları işçi ve emekçilere yasaklı durumda. Bu burjuvazi adına sınıfsal tutumdur. İşçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki kavganın meydanlar üzerindeki yansımasıdır. İki ayrı sınıfın 1 Mayıs ve kavganın üzerinden çarpışmasıdır.

Bugün bu çarpışma OHAL koşulların-

da, faşist tek adam diktasına yürüyen dinci-faşist iktidarın hüküm sürdüğü koşullarda gerçekleşecektir. Bütün umutlarını referandum sandığından 'Hayır' çıkmasına bağlayan reformist hareket ve sendikal bürokrasinin icazetçi tutumları ise, sermaye devletinin elini bu açıdan güçlendirmektedir.

FAŞİST ZORBALARDAN HESAP SORMAK VE SOSYAL YIKIM SALDIRILARINA 'DUR!' DEMEK İÇİN 1 MAYIS'A

Gelişmeler göstermektedir ki, sosyal yıkım saldırıları da, faşist tek adam diktası da ancak sokakta geri püskürtülebilir. Bunun için 1 Mayıs en yakın hesaplaşma günüdür. İki sınıfın iradelerinin çarpışacağı 1 Mayıs'ı işçi ve emekçiler için tek adam diktasına ve ücretli kölelik düzeyine, OHAL koşullarına ve sınıfa yönelik saldırılara karşı mücadele gününe çevirmek bizlerin elindedir. O halde, günün ve 1 Mayıs'ın çağırısına kulak verelim, burjuvaziye karşı kavgayı büyütme için 1 Mayıs'a hazırlanalım.

AKP emperyalist tekellere güven verme peşinde

Sermaye iktidarının dümenindeki AKP, hileli referandumun ardından emperyalist tekellere güven vermek için çabalarını yoğunlaştırdı.

Maliye Bakanı Naci Ağbal ve Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek, Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası Bahar Toplantıları kapsamında 23 Nisan günü Washington'da trilyon dolarlık fon yöneticileriyle görüştü.

Sermaye temsilcileri; ABD, Avrupa ve

Kanada merkezli fonların temsilcileriyle yaptıkları görüşmelere ilişkin "olumlu" tablo sunmaya çalışırken IMF'ye ve uluslararası kredi derecelendirme kuruluşlarına yönelik "sert" söylemlerindeki ikiyüzlülüğü ve acizliklerini de bir kez daha gözler önüne serdiler.

AKP sözcüleri fon yöneticilerinin "reform beklentisi" içerisinde olduklarını ifade ederken Şimşek şunları söyledi: "Gerçekten trilyonlarca dolar yöneten

şirketlerin temsilcileriyle buluştuk. Oradan benim edindiğim izlenim, Türkiye'ye ilişkin algı olumlu. Özellikle referandumdan 'Evet'in çıkmasıyla istikrarın pekişeceğine dair inancı onlar da taşıyorlar."

Öte yandan IMF, hafta başında yayınladığı raporda Türkiye'nin büyüme beklentisini yüzde 2,9'dan yüzde 2,5'e düşürmüş, enflasyon beklentisini ise yüzde 8'den yüzde 10,1'e çıkarmıştı.

Taksim 1 Mayıs'ta yine yasak!

Sermaye devleti 1 Mayıs'taki yasak zincirlerini bu yıl da sürdürüyor.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, 24 Nisan'da İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ile görüştü. Görüşmenin ardından, 1 Mayıs mitinginin Taksim Meydanı'nda yapılmasına izin verilmediği belirtildi.

Aynı gün DİSK Genel Başkanı Kani Beko, KESK Eş Genel Başkanı Lami Özgen, TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Emin Korama ve TTB Merkez Konseyi Başkanı Raşit Tükel, İstanbul Valisi Vasip Şahin'le görüştü.

1 Mayıs gündemiyle yapılan görüşmenin ardından basına açıklamada bulunan Beko, Taksim'de 1 Mayıs kutlama talebini valiye ilettiklerini belirterek şunları söyledi: "İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'ya da ifade ettik, başta Taksim olmak üzere bütün meydanlarda kardeşçe 1 Mayıs kutlamak istediğimizi söyledik. Vali ile yaptığımız toplantıda Taksim'de 1 Mayıs kutlaması yapma talebini ilettik."

Gazetemizin baskıya hazırlandığı tarihte henüz İstanbul 1 Mayıs'ının nerede kutlanacağı netleşmemiş, ancak DİSK, KESK, TMMOB ve TTB 25 Nisan Salı günü devrimci, sol güçlerle yapacağı toplantının ardından son kararın açıklanacağını belirtmişti.

Gazetecilere gözaltı ve tutuklama terörü

Sermaye devleti, 20 Nisan'da gazetecilere yönelik gözaltı ve tutuklama terörüne devam etti.

Sabah saatlerinde Sendika.Org bürosunun basılarak editör Ali Ergin Demirhan'ın gözaltına alınmasının yanı sıra, Diyarbakır'da *dihaber* muhabiri Abdurrahman Gök'ün evi polislerce basıldı. Gök'ün evine sabah saatlerinde gelen polisler, Gök evde bulunmadığı halde arama yaptı. Gök'e ait kullandığı 2 telefonun yanında 4 kitap ve bir dergiye el koydu.

Urfa'da da Urfadabugün Haber Ajansı Yazı İşleri Müdürü İbrahim Uygur evine sabah saatlerinde yapılan baskınla gözaltına alındı.

Nusaybin'de sokağa çıkma yasağı sürerken haber takibi yaptığı sırada tutuklanan ve 2. duruşmasında tahliye edilen, kapatılan Dicle Haber Ajansı muhabiri Meltem Oktay, Yargıtay'ın 2 yıl 4 aylık cezasını onaylamasının ardından tutuklanarak Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'ne götürüldü.

Emeğimize, özgürlüğümüze, geleceğimize sahip çıkalım, direnişi büyütelim,

1 Mayıs'ta alanlarda sesimizi yükseltelim!

Referandum süreci geride kaldı. OHAL ve KHK'lar döneminde eşitsiz koşullarda yürütülen referandumdan; devletin tüm imkânlarıyla, tehditlerle, baskılarla, zorbalıkla, yalan dolanla çalışma yürüten 'Evet' cephesi tümüyle şaibeli ve meşru olmayan bir sonucu hanelerine yazarak çıktılar. Bir kez daha gördük ki bozuk düzende sağlam çark olmazmış.

Kadın işçi ve emekçiler olarak; Emeğimizi, özgürlüğümüzü, geleceğimizi çalmalarına izin verecek miyiz? HAYIR!

Referandumun sonuçlarına ikna olup tek adamlığa boyun eğecek miyiz? HAYIR!

HAYIR daha bitmedi! Mücadele sürüyor!

Önümüz 1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü! 1 Mayıs; iki ayrı sınıfın, iki ayrı dünyanın karşı karşıya geldiği, mücadelenin simgesidir.

Ezenlerle ezilenler, sömürülenlerle sömürülenler karşı karşıyadır.

Gericiliğin karanlığıyla özgür yarınların aydınlığı karşı karşıyadır.

Hak yiyenlerle haksızlığa karşı duranlar karşı karşıyadır.

Zorbalarla, zalimlerle buna direnenler karşı karşıyadır.

İşte bu nedenle 1 Mayıs meydanlarında yerimizi alalım! Zalimlere, sömürücülere, dinci-gericilere karşı direnişi büyütelim! Hak isteyelim, özgürlük ve eşitlik isteyelim! Susmayalım, 'Hayır' demeye devam edelim, mücadeleyi büyüterek sürdürelim!

Kadın işçi ve emekçiler olarak taleplerimizle, sınıf kardeşlerimizle birlikte alanlarda olalım!

* Emperyalist savaşımlara, kapitalist sömürüye HAYIR!

* Tacize, tecavüze, şiddete, kadın cinayetlerine HAYIR!

* Emeğimizi, özgürlüğümüzü, geleceğimizi karartanlara HAYIR!

* Çifte sömürüye, baskıya, gericiliğe, eşitsizliğe HAYIR!

* Faşist baskı ve devlet terörüne HAYIR!

* Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye HAYIR!

* Haber alma özgürlüğümüzün engellenmesine HAYIR!

* Sermayenin diktatörüne ve diktatörlüğüne HAYIR!

* Kıdem tazminatının gaspına HAYIR! **Haklarımızı istemek için 1 Mayıs'a!**

* İnsanca yaşama yetecek ve eşit işe eşit ücret istiyoruz!

* Güvenceli iş, güvenceli çalışma istiyoruz!

* 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü resmi tatil ilan edilsin istiyoruz!

* Regl izni, kreş hakkı istiyoruz!

* Sınırsız söz ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz

* OHAL kalksın, şaibeli referandum iptal edilsin istiyoruz!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

24 Nisan 2017

Gericilik vakit kaybetmiyor!

Referandumda şaibeli 'Evet' sonucu sonrasında, gericiliğin sesinin daha çok çıkacağı malumdu. Ve bu gericiliğin ilk ve en "kolay" hedefi ise tabii kadınlar oldu.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Kemerburgaz Üniversitesi Medeni Hukuk Öğretim üyesi Prof. Dr. Şükran Şıpka'nın 'kumalık' ve 'taşıyıcı annelik' hakkındaki açıklamaları, AKP gericiliği ile topluma dayatılmak istenen "yeni" düzen hakkında fikir vermektedir. Şıpka kumalık hakkında yaptığı bir konuşmada şunları söyledi: "Türkiye'de bir sosyal olgu var. Çocuğu olmayan kadınlar dışlanıyor ve kocalarının başka bir kadından çocuğu

olması öneriliyor. Kuma olarak adlandırılan bu ikinci kadın bana göre bir Türkiye tipi taşıyıcı annedir. Kumanın doğurduğu çocuğun annesi olarak genellikle nüfusta resmi nikahlı kadının adına kaydediliyor. Aynen bir taşıyıcı annenin doğurduğu çocuğun, ismarlayan anne adına kaydedilmesi gibi..."

Gericiliğin çok yönlü bir şekilde kendini ifşa ettiği bu açıklamada ataerkil, geric-feodal kültürün bir parçası olan kumalık, "sosyal bir olgu", kuma olan kadınlar da "Türkiye tipi taşıyıcı anne" denilerek meşrulaştırılmaktadır. Öte yandan "çocuksuz kadın" denilerek de

hem kadınlar doğurgan olup olmamaları nedeniyle aşağılanmakta, aynı zamanda çok eşliliğin gerekçelerine bahane bulunmaktadır. Buna ek olarak çocuk sahibi olamama durumuna kadınlar sebep olmuş gibi bir algı yaratarak gerici zihniyetlerini ortaya seriyorlar.

AKP gericiliğinin tahayyül ettiği bu "yeni" toplumsal yapıda kadınlara vaat edilen gelecekte işte bunlar vardır. Kadınların başta yaşam hakkı olmak üzere, temel hak ve özgürlükleri yok sayılırken, "Medeni Hukuk" kisveli gericilik ise kalan kırıntı hakları da ortadan kaldırmak için hummalı bir şekilde çalışıyor.

Kıbrıs ve Adana'da kadın cinayetleri

Kapitalist sistemin, kadını erkeğin "malı" olarak kodlayan bakışı sonucu "namus" adı altında işlenen kadın cinayetlerine her geçen gün yenileri ekleniyor.

20 Nisan Perşembe günü Kıbrıs'ta 37 yaşındaki Gamze Pehlivan, erkek arkadaşı olduğu iddia edilen Suat Aşır tarafından katledildi.

Bir gün önce Kıbrıs'a gelen Aşır, Gamze Pehlivan'ı seyyar satıcılık yaptığı Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi'nin bahçesinde üzerine benzin döküp yakmak istedi. Çevredekilerin müdahalesi ile engellenen Aşır bu kez de Pehlivan'ı göğsünden bıçakladı. Kaçmak isterken yakalanan katil, cinayeti "namus için" işlediğini söyledi.

ADANA'DA KADIN CİNAYETİ

İki çocuk annesi 40 yaşındaki Saadet Sezgin 22 Nisan gecesi eşi tarafından bıçaklanarak katledildi.

Ceyhan ilçesine bağlı Hacı İbrahim mahallesinde kaldığı evde Saadet Sezgin, eşi tarafından öldürüldü. Katil Davut Sezgin, cinayetin ardından sabah saatlerinde sağlık ekiplerini çağırarak eşinin intihar ettiğini öne sürdü.

Sağlık ekiplerinin yaptığı incelemede Saadet Sezgin'in sekiz yerinden bıçaklandığı belirlendi. Sezgin'in cenazesi otopsi işlemleri için Ceyhan Devlet Hastanesi morguna kaldırılırken katil gözaltına alındı.

Türkiye'den 23 Nisan manzarası

MHP Kocaeli İl Başkanı Aydın Ünlü, 23 Nisan'da çalışmak zorunda bırakılan ayakkabı boyacısı bir çocuğa ayakkabısını boyattı.

Başkan, bir de üzerine sırtarak kameralara poz verdi. "Büyük" milliyetçi olan başkan geçim savaşı veren bu çocuk işçiye birkaç lirayı kameraların karşısında vererek çocuğun 23 Nisan'ını "bolluk" içinde kutlamış oldu. Aynı zamanda ne kadar "büyük" bir vicdana sahip olduğunu insanlığa kanıtlamış oldu.

Baştan aşağı çürümüş olan ve yıkılmayı bekleyen bu düzende bu karelere rastlamak mümkün. Daha bebek yaştaki çocuklara tacizlerin ve tecavüzlerin olduğu bir düzende yoksul bir çocuk üzerinden "büyüklük" gösterisi yapılması da şaşılacak bir şey değildir.

TRAKYA'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Erdoğan'ın yenilgisi ve Kürtlere dönük kirli hesapları

D. Yusuf

En başta Başbakan Binali Yıldırım olmak üzere dinci-faşist AKP kurmayları, en çok da "Hünkar"ları Erdoğan, devleti ele geçirmiş ve dizginsiz bir devlet terörü eşliğinde, devletin her türlü imkanını kullanıyor olmalarının sağladığı avantajlarla yürüttükleri kampanyayı zaferle taçlandıracaklarını ve nihayet öteden beri hedefleri olan tek adam diktatörlüğüne ulaşacaklarını umuyorlardı. Tek sermayesi azılı Kürt düşmanlığı olan MHP ve D. Bahçeli de aynı düşüncede idi.

O kadar ki Erdoğan, 1 Nisan'da Diyarbakır'da yaptığı konuşmada, "16 Nisan, ülkemizle birlikte Diyarbakır için de yepyeni bir dönemin müjdecisi olacaktır" demişti. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, referandumla birlikte PKK'nin kazanacağı, sonrasında ise kimsenin PKK'den söz etmeyeceği mealinde sözler sarf etti. Ne var ki umduklarının tam tersi oldu. Politik ve moral bir zafer elde etmek istiyorlardı ve fakat ne denli inkar ederlerse etsinler, 16 Nisan referandumu dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun politik ve moral yenilgisi ile sonuçlandı. Haziran Direnişi sırasında olduğu gibi, Erdoğan'ın kimyası yine bozuldu. Yine sayıkladı. Örneğin, alelacele yaptığı balkon konuşmasında, diğer şeylerin yanı sıra, "Kürt kardeşlerinin" referandumdaki desteğini çok manidar bulduğunu belirtip, Kürtlere teşekkür etti.

Referandumun toplam sonucu da Kürdistan'daki tablo da ortadaydı. Bu tablodan hiçbir biçimde Erdoğan'ın çıkardığı sonuç çıkamıyordu. Peki ama, Erdoğan hangi Kürtlerden söz ediyordu? Dinci-faşist AKP-MHP 'Evet' bloğunu kimler desteklemişti? Ve nihayet, Erdoğan yine neyin, hangi kirli hesabın içindeydi?

ERDOĞAN'IN YALANLARI VE REFERANDUMUN GERÇEKLERİ

Dinci-faşist AKP-MHP 'Evet' bloğunun, her türlü hile, hırsızlık ve mühürsüz oyların geçerli sayılması kepezeliğinin (ki bunlar en çok Kürdistan'da yaşanmıştır) yanı sıra, kimi tarikat mensuplarından, Jirki, İzol vb. gibi büyük aşiretlerden, koruculardan, ihale kapmak için ruhunu satanlardan, Kürt burjuvazisinden ve Hüda Par gericiliğinden bir miktar oy aldığı bir gerçektir. Yeri gelmişken, Kemal Burkay, Orhan Miroğlu gibi hainlerin, Mehmet Metiner gibi süprüntülerin ve HDP içindeki açık-gizli Barzanicilerin katkısını da buna eklemek gerek.

Demek oluyor ki, "Kendisinin de daha ilk konuşmasında vurguladığı gibi, Tayyip Erdoğan'ı üstü örtülemez ağır bir yenilgiden gerici Kürt oyları kurtarmıştır. Ama tersinden de, düzen muhalefetinin bugün kendi hesabına gururla andığı sonucu, tam da ilerici-yurtsever Kürt oyları sayesinde elde edilmiştir."

Ve dahası, "7 Haziran seçimlerinden beri dizginsiz ve kuralsız kapsamlı bir saldırının hedefi durumundaki Kürt ulusal hareketi, 16 Nisan referandumunun gerçek kazananıdır. Tüm katliamlara, yıkımlara, toplu göçertmelere, kitlesel tutuklamalara rağmen Kürt halkından aldığı desteği büyük oranda koruduğu referandum sonuçlarıyla açığa çıkmıştır. Öte yandan Kürt hareketi, düzen muhalefetinin referandum sürecindeki tüm şovenist tartışma ve söylemlerine rağmen, vakarlı bir tutum sergileyerek, en sınırlı olanaklarla kendi cephesinden dinci iktidarın yeni hamlesini boşa çıkarmak için üstüne düşeni yapmaya bakmış ve sonuçların da gösterdiği gibi bunda büyük bir başarı sağlamıştır. Ve yinelemiş olalım, bununla düzen muhalefetini politik ve moral bir yıkımdan da kurtarmıştır." (TKİP'nin "16 Nisan referandumunu üzerine" başlıklı açıklaması, www.tkip.org) Referanduma dair gerçek tam olarak budur.

Referandum sonuçlanır sonuçlanmaz, dinci-faşist iktidarın ilk işi OHAL'i yeniden uzatmak oldu. OHAL'in öncelikli hedefinin Kürdistan ve Kürt halkı olduğu tartışmasızdır. Bundan böyle koşullar Kürt halkı için çok daha acımasız boyutlar kazanacaktır. Nitekim, referandumun ardından sokağa çıkma yasakları daha da artmıştır. Kırı ve kenti ile Kürdistan'ın ne-

her vesile doğdukça şeriatçı olduğunu söyleyen HDP milletvekili Altan Tan gibi gericiiler oldu. Unutmadan bunlara, ruhunu AKP ve Erdoğan'a satmış Türk kökenli liberalleri de eklemek gerekir.

M. Barzani öteden beri AKP ve Erdoğan'la dostluğunu, ona desteğini gizlememiştir. İhtiyaç hasıl olduğunda Erdoğan'ın yardımına koşmuştur. Bu kez de öyle yaptı. Referandumun sonucu belli olur olmaz, "Kürdistan'da durum bundan sonra daha iyi olacak" şeklinde bir açıklama yaptı. Diğer tüm Kürt ve Türk liberalleri daha referandum süreci öncesi ve sırasında zehirlerini kustular. Fısıltı gazeteciliği yaptılar ve "Evet' çıkarsa Erdoğan eyalet sistemini getirecek, bu çerçevede de Kürtlere özerklik tanıyacak" mealinde propagandalar yaptılar. Altan Tan gericisi ise, açık açık Kürt sorununun çözümünde en akılcı politikanın Kürtlerle AKP ittifakı olduğunu dile getirdi. "Erdoğan aldığı desteği Kürtlere borçludur, vefa borcunu ödemelidir" dedi.

Tüm bu açıklamaların ve propagandaların özü esası, AKP-Erdoğan'la Kürtlerin ittifak yapması şeklindedir. Barzani'nin, tüm Kürt hainlerinin ve Türk kökenli liberallerin dolaylı dolaysız biçimde Kürtlere yaptığı çağrı budur. Tüm bu yönlü çabalar, her zamanki gibi dayanaksız hayaller yaymak ve karşılıksız beklentiler yaratmak çabaları eşliğinde sergilenmektedir.

Kürt halkı tüm bu çabaların Türk sermaye devleti ve Erdoğan'ın kirli ve karanlık yeni planlarının bir parçası olduğunu bilmelidir. En küçük bir hayale dahi kapılmamalı, karşılıksız beklentiler içine girmemelidir. Bu çağrılara hiç mi hiç kulak asmamalı, zerre kadar değer vermemelidir. AKP ve Erdoğan Osmanlı'nın mirasçısıdır. Osmanlı'da oyun çoktur ve bunu en çok Kürtler bilir, bilmelidir. "Kürt kardeşlerim" sözleri ve "Kürtlere teşekkür" de, devletin "Kürt açılımı" ya da "çözüm süreci" gibi tümüyle aldatıcı bir manevradan, Kürtlere dönük bir yeni kirli ve karanlık hesaptan ibarettir. Dinci-faşist AKP-MHP koalisyonundan çözüm beklemek boş bir hayalden başka bir şey değildir.

Kürt halkının İdris-i Bitlisi'lere de, Osmanlı yapımı yeni bir ittifaka da ihtiyacı yoktur. Kürt halkının Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile samimi ve candan ittifaka ihtiyacı vardır. Zira, çözüm bu ittifakta ifadesini bulan birleşik devrimci mücadeleden ve bunun finali olan birleşik sosyalist devrimden geçmektedir.

redeyse her yeri yasak bölge haline getirilmeye çalışılıyor. Gözaltı ve tutuklama terörüne daha da hız kazandırılmaktadır. HDP milletvekillerinin biri bırakılıyor, diğeri tutuklanıyor. Dışarıda kalanlar, deyim uygunsu, birer rehin konumundadırlar. Türkiye'nin metropollerindeki HDP bina ve bürolarına dönük saldırılar da devam ediyor. Kürt öğrencilere dönük linç girişimleri bir başka saldırıdır. Kısacası, içeride de dışarıda da Kürt halkına dönük inkar, toptan cezalandırma ve imha siyaseti aralıksız biçimde sürüyor. Türk sermaye devletinin ve dümenini iyice ele geçiren Erdoğan'ın sloganı hâlâ "Tek millet, tek bayrak, tek devlet"tir. Erdoğan, daha dün, Diyarbakır'daki referandum konuşması sırasında, "Kürt kardeşlerim", "ayrımız gayrımız yoktur", "Bakın Kürt, Türk, Laz, Çerkes demiyorum, çünkü biz bir bütünüz, Türk milletiyiz" sözleriyle ideolojik bir manipülasyondan başka bir şey olmayan yavelerini tekrarlamıştı.

Sözün özü, nereden bakılırsa bakılsın, Erdoğan'ın Kürtlere teşekkürü tümüyle bir ikiyüzlülüğün ibarettir. Öte yandan, Erdoğan'ın Kürtlere teşekkürü sadece rastgele dile getirilmiş bir açıklama ve yalandan ibaret değildir. Erdoğan Kürt halkına dönük tümüyle kirli ve karanlık yeni planlar ve hesapların peşindedir.

GERİCİ HESAPLARA KARŞI KÜRT HALKININ ÇÖZÜMÜ...

Hangi hileler, hangi skandallar, kepezelikler ve yasa-hukuk tanımazlıklar pahasına olduğu bakılmaksızın Erdoğan'ın %51.4 oranlı üstünlüğüne en çok sevenler Mesut Barzani, Kürt kökenli AKP milletvekili Orhan Miroğlu gibi hainler ve

Filistinli tutsaklar açlık grevinde

Hapishaneler, iktidarda olan sömürücü sınıflar için her zaman vazgeçilmez olmuştur. Filistin topraklarını işgal altında tutan İsrail devletinin hapishaneleri de her daim, Filistin'in kurtuluşu için mücadele edenlerle dolduruldu. Dışarıda direnişe karşı katletme, "yerleşim" adı altında sürgünler, kentlerin aralıksız bombalanması gibi tüm zorbalığını devreye sokan siyonist İsrail, hapishanelerde de tutsaklara çok yönlü işkencelerini sürdürüyor.

"KURULUŞTAN" BU YANA 1 MİLYON TUTUKLAMA

İşgalci İsrail devleti, yakın zamanda Filistin Merkezi İstatistik Bürosu ve Filistinli tutsak hakları örgütlerinin yayınladığı rapora göre, Filistinlilerin Nakba (büyük felaket) olarak adlandırdıkları 1948'deki "kuruluşundan" bu yana 1 milyon civarında Filistinliyi gözaltına aldı veya hapsedti. Bugün ise 300'ü çocuk olmak üzere 6 bin 500 civarı Filistinli hapsedilmiş durumda.

İsrail, tutukladığı Filistinlilere katı tecrit, görüş, iletişim, mektup, yayın kısıtlamasının yanı sıra, mahkeme olmaksızın yalnızca "tehlikeli olma" gerekçesiyle 'idari tutukluluk' gibi saldırılar uyguluyor.

Yaklaşık bin 500 Filistinli tutsak ise Filistin Tutsaklar Günü olan 17 Nisan'da bu koşulların düzeltilmesi talepleriyle açlık grevine başladı. El Fetih lideri Mervan Barguti tarafından formüle edilen talepler arasında öne çıkanlar özetle; iletişim için telefon, görüşlerin engellenmemesi ve süresinin iki katına çıkarılması, mutfak, havalandırma gibi iyileştirmeler, tedavilerinin düzgün yapılması ve hasta tutsakların serbest bırakılması, sevk koşullarının iyileştirilmesi, hücre hapsi ve

idari tutukluluk politikasına son verilmesi.

Açlık grevine El Fetih'in yanı sıra Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, İslami Cihad, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi ve Hamas'tan tutsakların da katılacağı açıklandı. El Fetih tutsaklarının tüm Filistinli tutsakların yüzde 65'ini oluşturduğu belirtiliyor.

58 kadının tutulduğu Haşaron Hapishanesi'nde de açlık grevine destek amacıyla süreli açlık grevleri yapılacağı, tutsakların taleplerine kulak verilmemesi durumunda destek eylemlerinin artacağı açıklandı.

İŞGAL DEVLETİNDEN DİRENIŞE ÇOK YÖNLÜ SALDIRILAR

Açlık grevine karşı İsrail de tutsaklara dönük saldırıları arttırarak cevap veriyor. İsrail'in kimi bakanlık sözcüleri, tutsakların politik tutuklu değil "terörist" oldukları yönünde açıklamalarda bulundu. Direnişteki tutsaklarla müzakere yapılmayacağı açıklanırken İsrail Hapishane Servisi (IPS) 16 Nisan'da açlık grevinin "yasadışı" olduğunu ve "cezai tedbirler" alacağını açıkladı. İsrail Kamu Güvenliği Bakanı Gilad Erdan, açlık grevindeki tutsakların sivil hastanelere gönderilmelerini önlemek için askeri bir hastane kurulması emrini verdi.

Ktziot Hapishanesi'nde bir sahra hastanesi kuran İsrail, açlık grevindeki tutsakları sivil hastanelere götürmeyeceğini açıkladı. Uygulanması durumunda sakatlığa yol açabilen zorla besleme işkencesinin kurulan sahra hastanesinde devreye sokulabileceği de tutsak hakları örgütlerinin açıklamalarında yer alıyor.

Açlık grevindeki Filistinlilere aile ve avukat görüşü yasaklanırken, diğer tut-

saklardan ayrı yerlere konularak tecrit edildikleri belirtiliyor. Aynı zamanda açlık grevindekilere sürgün sevk saldırısı da uygulanıyor. Yine tutsakların kişisel eşyaları, elektronik eşyalar ve giysilerine el konulurken, televizyon izleme hakları da gasp ediliyor. Aşkelon Hapishanesi'nde açlık grevindeki 7 hasta tutsağın eşyalarına el kondu, çıplak arama işkencesine maruz kaldılar. Eşyaları gasp edilen tutsaklara 3 battaniye, bir çift iç çamaşırı, bir küçük havlu ve tek bir diş fırçası verildi.

İşi arsızlığa vardırarak siyonistler, açlık grevinin sürdüğü bir hapishanenin önünde mangal yakarken, işgal askerleri de bu "icraat"a katıldı.

İşgal güçleri açlık grevi başladığından bu yana bir dizi yerde yapılan destek eylemlerine de gaz bombalarıyla saldırdı.

BURJUVAZİNİN HAPISHANELER POLİTİKASI EVRENSELDİR

İsrail ve Türkiye, sömürücü burjuva sınıfın iktidarda olduğu iki ülke. İki sermaye devleti de eşitlik, özgürlük için mücadeleden edenleri "terörist" olarak yaftalarken, bu güçlere baskı ve zorbalıkla saldırıyor. Yukarıda özetlemeye çalıştığımız tablonun Türkiye hapishanelerine tıpatıp benzer olduğu hemen göze çarpıyor. İki ülkede de eşitlik ve özgürlük mücadelesi ne zaman yükselse, sermaye iktidarı hapsedme saldırısını devreye sokuyor. Hapishanelerde ise tutsakların kimliklerinden soyundurulması için kapsamlı tecrit işkencesi uygulanıyor. Burjuvazinin saldırılarını püskürtmenin yolunun içeride ve dışarıda direnişi büyütmekten geçtiğini bu iki ülkenin hapishanelerinden yansıyanlar açıkça gözler önüne seriyor.

Dünyada silahlanmaya ayrılan bütçe arttı

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI), 2016 yılı silahlanma raporunu açıkladı. Rapora göre, 2016 yılında dünya genelinde silahlanmaya ayrılan bütçede artış yaşandı ve ülkelerin silahlanmaya ayırdığı toplam bütçe 1 trilyon 686 milyar doları buldu.

Silahlanmaya en fazla bütçeyi ABD'nin ayırdığı belirtilen raporda, 2016 yılında ABD'nin silahlanma harcamalarını yüzde 1,7 arttırarak 611 milyara, Rusya'nın yüzde 5,99'luk artışla 69,2'ye, Çin'in ise yüzde 5,4'lük artışla 215 milyar dolara çıkardığı belirtildi.

Raporda ayrıca, Suudi Arabistan gibi bazı ülkelerin silahlanmaya ayırdığı bütçeyi azalttığı, ancak bunu "siyasi nedenler"den çok petrol fiyatlarının düşmesi nedeniyle ekonomik gerekçelerle yapmak zorunda kaldıkları ifade edildi.

Avrupa'daki silahlanma harcamalarında da yüzde 2,6'lık artış olduğuna dikkat çekilen raporda, özellikle Orta Avrupa ülkelerinin silahlanmaya ayırdığı bütçenin arttığı belirtildi. Bu durum ise, Orta Avrupa ülkelerinin "Rusya'yı giderek büyüyen bir tehdit olarak görmeleri" gerekçesine dayanırdı.

Suriye'de bini aşkın sivil öldürüldü

Suriye'de ÖSO adındaki dinci çetelere yakınlığıyla bilinen Londra merkezli Suriye İnsan Hakları Gözlemevi (SOHR), ABD öncülüğündeki koalisyonun 2014 Eylül'ünden bu yana gerçekleştirdiği saldırılara ilişkin rakamları açıkladı.

Pentagon'un açıkladığı sivil ölümleri kat kat aşan rakamlara göre 23 Nisan itibarıyla emperyalist koalisyonun saldırılarında toplamda 7 bin 631 kişi öldü.

Bu ölümlerin bin 256'sının silahsız sivil ölümleri olduğuna değinilen açıklamada "1,256 olarak belirlenen toplam kayıp sayısına on sekiz yaşın altındaki 275 çocuk da dahil" denildi.

Pentagon tarafından Nisan ayının başında yapılan açıklamada, ABD'nin 2014 yılında dünya çapında gerçekleştirdiği saldırılarda 224 sivilin öldüğü iddia edilmişti.

“Gün gelir zorbalar kalmaz gider”

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'ta alanlara!

“Onlar ümidin düşmanıdır” diyor kavgamızın şairi Nazım. Onlar, bugün milyonlarca insanın emeğini sömürüp, üzerinde saltanatlar inşa eden asalaklar.

Arkadaşlar; bizler gençliğiz ve geleceğiz.

Bugün sermaye devletinin her alanda saldırganlığını arttırdığı bir dönemin içerisindeyiz. Dinci faşist AKP iktidarı toplumun üzerine bir karabasan gibi çökmeye devam ediyor. Üniversitelerden sokaklara, fabrikalardan semtlere, bulunduğumuz her alanda bu saldırılarla karşı karşıyayız.

Dahası, bugün işçi ve emekçilere ‘reform’ adı altında sosyal yıkım politikaları uygulanıyor, Kürt halkına imha ve inkar politikası dayatılıyor, kadınlar çürümüş, gerici zihniyetin hedefinde ilk sırada yer alıyor, bu politikalar doğrultusunda taciz ve tecavüz her geçen gün artıyor. Üniversitelerde ise muhalif olan her ses susturulmaya çalışılıyor. Tüm bu saldırılar karşısında bizler referandum sürecinde güçlü bir şekilde ‘Hayır’ dedik. Bu tok yanıt sermaye iktidarına dinci-gerici dikta rejimini kolayından kuramayacağını göstermiş oldu. Seçimlerde yapılan hile ve hırsızlığa karşı on binler olarak sokakları doldurduk “Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor” diyerek. “Referandum meşru değildir” diyenler gözaltına alındı, saldırıya uğradı. Tüm bu saldırıları püskürtebilmenin yolu ise direnmekten ve kesintisiz bir şekilde mücadeleyi büyütmekten geçiyor.

Arkadaşlar; 1 Mayıs '77 katliamının 40. yılındayız. Aradan yıllar geçti fakat ne öfkemiz dindi, ne de acımız soğudu. Her 1 Mayıs'ta hesap sorma isteğimiz ve irademiz bir kat daha güçlendi.

Bu 1 Mayıs'ta bir kez daha hep birlikte haykıracağız cellatların yüzüne; “Gün gelir zorbalar kalmaz gider!” Evet, eni sonu bu bezirganlar, bu haramiler dökükleri kanda boğularak, yok olup tarihin çöplüğüne gidecekler. İşçi sınıfı ve emekçilerin devrimci isyanı bu köhne düzeni elbet alaşağı edecek. Biz gençler de bu şanlı kavgada yerimizi alacak, başta 77 1 Mayıs'ı olmak üzere tüm katliamların hesabını soracağız...

Arkadaşlar; dünyamız emperyalistlerin elinde büyük bir yıkım yaşıyorken, savaşlarda yüz binler hayatını kaybediyor. Krizin faturasını ödemek zorunda kalan milyonlar açlığın ve yoksulluğun

pençesinde can çekiyor. Gençlik ise geleceksizliğin koyu karanlığına mahkum edilmek isteniyor. Baskı, sömürü, işsizlik, geleceksizlik ve gericilikle dolu bir dünya bizlere dayatılıyor. Üniversitelerde söz söyleme hakkımız engellenirken, geleceğimiz iktidarın iki dudağı arasında çıkacak kararlara bağlanıyor. Okul çağında çalışmak zorunda kalıyoruz, mesleki eğitim adı altında sömürüyle daha çocuk yaşta tanışıyoruz.

Arkadaşlar; bu koyu karanlık ancak dişe diş bir mücadele ve kararlı bir direnişle dağıtılabılır. Şimdi direnmenin adı 1 Mayıs'tır. Şimdi bu çürümüş ve kokuşmuş düzenden hesap sorma gününün adı 1 Mayıs'tır. Bizler özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız! Sen de katıl bu görkemli halaya, değişsin dünya!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

İstanbul DGB ve DLB il Meclisi toplandı

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 22 Nisan'da il meclisi toplantısı gerçekleştirdi. Meclis öncesi buluşularak Altıyol'da direnen kamu emekçileri ziyaret edildi. Sloganlarla ve dövizlerle direniş alanına gelen DGB ve DLB'liler söz alarak kamu emekçilerinin direnişini selamladı.

Kimya Mühendisleri Odası Kadıköy Şubesi'nde gerçekleştirilen mecliste referandum ve 1 Mayıs, 6-7 Mayıs gündemleri üzerine sohbet edildi.

“ENİSE İLİN VE TUTUKLANANLAR SERBEST BIRAKILSIN!”

‘Hayır’ eylemleri üzerinden başlatılan gözaltı ve tutuklama terörüne dikkat çekilen meclis toplantısında, İzmir'de tutuklanan DGB'li Enise İlin ve tüm tutsakların derhal serbest bırakılması istendi.

“HATİCE YÜREKLİ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!”

Meclis toplantısında yapılan söyleşi de 22 Nisan 2001'de Ölüm Orucunda şehit düşen komünist işçi Hatice Yürekli anılarak başladı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Hatice Yürekli'nin hayatına ve mücadelesine dair konuşuldu.

“HAYIR BİTMEDİ, MÜCADELEYE DEVAM! 1 MAYIS'A!”

Meclisin ikinci gündemi siyasal süreç üzerine oldu. Hileli referandum sonuçları üzerinden siyasal tablo özetlendi. 16 Nisan öncesi OHAL de kullanılarak yaratılan baskı ve gerici ortamı teşhir edildi. Referandumun ardından yapılan eylemlerin mevcut hali ve daha ileri nasıl taşınabileceği üzerine tartışmalar yürütüldü. 16 Nisan'dan sonra ortaya çıkan potansiyelin 1 Mayıs'ta birleştirilmesi ve daha da ileriye taşınması üzerinde duruldu. 1 Mayıs'ın tarihçesinden, '77 kanlı 1 Mayıs'ından, 1 Mayıs'ın güncel öneminden söz edilerek referandumdan 1 Mayıs'a mücadele pratiklerini öğrenmek için tartışmalar yürütüldü.

“SÖMÜRÜYE, BASKIYA, GERİCİLİĞE KARŞI DENİZ OLUP GELECEĞİZ!”

Son olarak Denizler'in idamının yıl dönümü olan 6 Mayıs ve 7 Mayıs'ta gerçekleşecek DGB Türkiye Meclisi üzerine konuşuldu. DGB ve DLB'nin Ankara'daki anma programına çağrı yapıldı. Alınan somut kararların ardından söyleşi sonlandırıldı.

“DGB'li Enise İlin ve tutuklananlar serbest bırakılsın!”

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), İzmir'de 17 Nisan'da yapılan referandum protestosunda gözaltına alınanlardan 7'sinin 21 Nisan'da çıkarıldıkları mahkemede tutuklanmasına ilişkin açıklama yaptı.

Tutuklananlar arasında DGB'li Enise İlin'in de olduğunu hatırlatan DGB, İlin ve tüm tutuklananların serbest bırakılmasını istedi.

DGB'nin açıklamasında şu ifadelerle yer verildi:

“Hileli referandum sonuçlarının açıklanmasının ardından sermaye devleti saldırganlığını arttırmaya devam ediyor. Kitleler ‘Hayır kazandı!’ dedikçe, dinci faşist koalisyon korkusunu gizleyemiyor. Günlerdir sokakları dolduran ola-

rak şaibeli referandum sonuçları üzerinden geleceğimizi ve özgürlüğümüzü savunuyoruz. Gözaltılar, baskılar, saldırılar ve en nihayetinde gelen tutuklama saldırısı tümüyle korktuklarının resmidir.

İlerici basın yayın organları basıldı, yayın editörleri gözaltına alındı. kizilbayrak1.net'e erişim engeli getirildi. Birçok yerde ev baskınları, gözaltılar, tehditler, baskılar bir işe yaramadı. Bu saldırıların çoğunun hedefinde gençlik vardı.

Eskişehir'de ise Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü'nde yemekhanede yapılan protestoya ÖGB saldırdı. Muğla'da Sıtkı Koçman Üniversitesi'nde “şaibeli oyları tanımıyoruz” diyen öğrenciler devletin güdümündeki çetenin saldırısına uğramıştı. Ardından saldırıyı ve re-

ferandumu protesto etmek için yapılan basın açıklaması sonrasında öğrenciler gözaltına alınmıştı.

İstanbul'da şaibeli sonuçları protesto eylemleri gerekçesiyle yapılan ev baskınlarında 38 kişi gözaltına alındı.

İzmir'de 17 Nisan günü yapılan protestoya polis saldırdı, 21 kişi gözaltına alındı ve gözaltı süreleri uzatıldı. Aralarında DGB'li yoldaşımız Enise İlin'in de olduğu 7 kişi tutuklandı.

Dinci faşist diktayı kurmaya heveslenenlerin çabaları boşunadır. Bizler özgürlük ve gelecek mücadelemizden vazgeçmiyoruz. ‘Hayır bitmedi, mücadeleye devam’ diyerek sokakları terk etmiyoruz.”

Yeni Çernobiller'in olmaması için mücadeleye!

Bundan tam 31 yıl önce, 26 Nisan 1986 yılında Ukrayna'nın Kiev kentinde bulunan Nükleer Güç Reaktörü'nde yapılan bir deney sırasında nükleer kaza gerçekleşmiş ve bu olay, adını tarihe 20. yüzyılın ilk büyük nükleer kazası olan Çernobil Felaketi olarak geçirmiştir.

Bu kazadan yayılan radyasyon oranı Hiroşima'ya atılan atom bombasının 400 tanesine bedeldir (Socialisme Nu, Angela Ettema). Patlama sonucu reaktörün alevler içinde kalmasıyla birlikte, atmosfere yüksek oranda radyoaktif element yayılmış ve o anda bine yakın acil durum çalışanı ve Çernobil personeli etkilenmiş, çalışanların bazılarının maruz kaldıkları radyasyon ölümüne neden olmuştu. Kazadan dünyanın haberi ancak dört gün sonra oldu. Bundan sonraki yıllarda Ukrayna'da ve çevre ülkelerde radyasyon on binlerce canlının ölümüne neden oldu ve olmaya da devam ediyor.

Felaketin ardından Türkiye'de ciddi bilimsel araştırmalar yapılmadı ve radyasyon seviyesini gösteren sayısal veriler açıklanmadı. Bunun kendisi sermaye iktidarı için önemli olanın insan sağlığı ve doğal çevreden çok sermayenin ihtiyaçları ve kârı olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Hatta felaketin ardından o dönemin Anavatan Partisi hükümetinde Sanayi Bakanı olan Cahit Aral daha da ileriye giderek pişkince kameraların önüne geçip demli bir bardak çay içmiş ve şöyle demişti: "Bu Karadeniz'de değil bir, 17 tane Çernobil'i eritseniz, ancak radyasyon burada etkili olabilir denilebilir.

İnsan vücudu radyasyonsuz yaşayamaz. Bunun azı faydalı, çoğu zararlıdır. Bir de çaydaki radyasyonun suya geçmemesi Allah'ın bir vergisi. Çok düşük oranda geçiyor."

Bu aynı zihniyetin devamçıları olan T. Erdoğan da nükleer santrali evdeki tüp gazına indirgemişti. Bu konuda en ölçüsüz olanı ise eski Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız oldu. Yıldız nükleer santrallerle ilgili yaptığı bir konuşmada "bekarlık nükleerden daha risklidir" demişti. Çernobil'in ve sonrasında Fukuşima'nın etkileri tüm dünyada sürüp bunlara yenileri eklenirken, sermaye iktidarı bilim insanlarının ve çevreci örgütlerin tüm karşı koyuşlarına rağmen Türkiye'de yeni Çernobillerin önünü açan nükle-

er santral projelerini hayata geçirmeyi hedefleyen adımlar atıyor. Bu hedeflerin gerekçesi olarak Türkiye'nin giderek 'büyüyen' ekonomisi ve beraberinde enerji-elektrik tüketim talebindeki artış gösteriliyor.

Sermaye temsilcileri nükleer enerjinin önemini şu değerlendirmeler ile yapıyorlar; "Nükleer santraller baz yük santrallerdir, günün 24 saati çalışır. Rüzgâr, güneş ve hidroelektrik gibi yenilenebilir enerji kaynakları iklim ve meteorolojik koşullara bağlıdır. Nükleer santrallerin kapasite faktörü % 90 civarında iken, güneş ve rüzgâr santrallerinde bu oran en fazla % 20 civarındadır. Yeni nesil nükleer santrallerin işletme ömrü 60 yıl iken bu, rüzgâr ve güneşte 15-25 yıl civarın-

dadır." (<http://nukleerakademi.org>) Onlar açısından sermayelerini büyütme için her yolun mübah olduğunu, nükleer felaket ve benzeri felaketlerde yaşanan ölümlerin önemli olmadığını, Mersin'de, Sinop'ta olduğu gibi insanlık ve doğal yaşam için yeni felaketlere sebep verecek nükleer projelere imza atmalarından ve Çernobil felaketinin 31. yılında, yarattığı tahribatın insanlar ve doğal çevre üzerinde halen devam ettiğinden görüyoruz. O halde sermayenin kendi çıkarları ve kârı doğrultusunda hem nükleer santral projelerine, hem de doğayı talan ve yağma edecek diğer projelerine karşı mücadeleyi yükseltelim.

P. SEVRA

İspanya İç Savaşı sürerken faşist Franco Nazi Almanya'sından Guernica şehrinin bombalanmasını ister. Nazi Almanya'sı bunu bir fırsat olarak görür ve 26 Nisan 1937'de İspanya'nın Bask bölgesindeki Guernica'yı savaş uçakları ile bombalar. Bombardımanda 40 ton bomba kullanır faşistler. Saldırıda şehir yerle bir olurken binlerce insan hayatını kaybeder, yaralanır. Nazi Almanya'sının Hava Kuvvetleri Komutanı azılı bir faşist olan Hermann Göring daha sonra Nürnberg Duruşmaları'nda saldırıyı anlatırken "Hitler'i, Franco'ya her şart altında destek vermesi gerektiği konusunda uyardım. Böylece, öncelikle o bölgede komünizmin daha da yayılmasının önüne geçebildik. Ayrıca genç Luftwaffe (hava kuvvetleri) güçlerim için şu veya bu teknik konuda testler yapma imkânı sağlayabildik" diyecekti. Faşizmin Guernica'da yarattığı yıkımı ise Picasso

Faşizmin kanlı yüzü: Guernica

resmedecekti. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Nazi işgali altındaki Paris'te yaşayan Picasso, Gestapo tarafından sorgulanır. Bir Nazi subayı, ressamın evinde Guernica'nın fotoğrafını görünce, "Bunu siz mi yaptınız?" diye sorar ve Picasso'dan "Hayır, siz yaptınız" cevabını alır. İspanya İç Savaşı'nda barikatlarda İspanyol işçi ve emekçilerin yanında dünyanın bütün ülkelerinden yüzlerce devrimci ve anti-faşist yer alır. Faşizme karşı verli bu enternasyonal direnişte "no pasaran" diyerek teslim olmaktansa ayakta ölmek yeğlenir. İspanya'da 30 yıl sürecek Franco diktatörlüğü başlar.

Guernica'nın bombalanmasının üzerinden 80 yıl geçti. Bugün Franco, Hitler, Musolini gibi azılı faşistler hayatta değil-

ler. Ancak özellikle de Ortadoğu üzerinden süren emperyalist yağma savaşları ile halklar hâlâ katlediliyor. Ortadoğu emperyalistlerce kan gölüne çevrilmiş durumda. O gün olduğu gibi bugün de kapitalizmin yarattığı emperyalist savaşlar ezilen halkları, işçi ve emekçileri, kadınları, gençliği, çocukları katletmeye devam ediyor. Sistem yeni Hitler'leri, Franco'ları yaratıyor. Kapitalizm yapısal krizi derinleştikçe, sistem yönetilemez duruma geldikçe tıpkı iki emperyalist paylaşım savaşında olduğu gibi yeni ve büyük yıkımları tetikliyor. Bugün Avrupa'dan, Amerika'ya, Asya'ya birçok devlet polis devleti uygulamalarını arttırıyor. Avrupa'da ırkçı partiler yükselişe geçiyor, bu coğrafyada ise baskı ve zor-

balık tüm pervasızlığı ile sürüyor.

Fakat bütün bunlara karşı binlerce işçi ve emekçi dünyanın dört bir yanında sokaklara çıkıyor. Fransa'da El Khomri saldırısına karşı sokaklar dolduruluyor, Amerika'da Trump'un iktidarı eylemlerle karşılanıyor, Almanya'da göçmenlere uygulanan faşist politikalar ve faşistlerin etkinlikleri protestolarla karşılanıyor. Türkiye'de ise referandum sonucunu meşru görmeyen binler sokakları dolduruyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, sermayenin ve kapitalizmin saltanatı yıkılmaya mahkumdur. İşçi ve emekçileri, ezilen halkları hedef alan bu azgınca saldırıların, polis devleti uygulamalarının nedeni budur. Guernica'nın ve ardından yaşanan binlerce katliamın yalnızca adı ve kötü anılarının kalacağı özgür bir dünyayı yaratmak ise büyüteceğimiz mücadele ile mümkündür

İ. V. GÜN

TKİP'nin işçilere, emekçilere ve gençliğe 1 Mayıs çağrısı...

**Sömürü, baskı ve kölelik düzenine,
dinci faşist tek adam diktatörlüğüne,
emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı...**

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadeleye günü 1 Mayıs'ı bu yıl kriz ve çatışmaların gölgesinde kutlayacağız. Kapitalizmin ülkeyi de bölgeyi de kaosa sürüklediği bu dönem, işçi sınıfıyla emekçilerin kaderini de yakından ilgilendiriyor. 1977 1 Mayıs katliamının 40. yıldönümü olması, mücadele alanlarına çıkışımızın önemini ayrıca artırıyor.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER,

Emperyalist kapitalist düzenin efendileri dünyadaki zenginliklerin yağması, ülkelerin sömürgeleştirilmesi ve hegemonya için Ortadoğu'yu savaş girdabına attılar. Bu işin başını çeken ABD emperyalizmi, bölgedeki önde gelen suç ortakları ise Türkiye, Katar, Suudi Arabistan ve İsrail'dir. Efendileri Amerika ile bu zorba rejimler üçüncü dünya savaşını tetikleyebilecek adımlar atıyorlar. ABD'nin Suriye'ye saldırması bu suç ortakları tarafından sevinçle karşılandı. Saldırının devamını isteyen bu rejimler, sefil çıkarları için Türkiye dahil bölgeyi yakıp yıkacak bir savaşın fitilini ateşleyebilmek için adeta çırpınıyorlar.

Bu suç ortakları şebekesinin en arsız faşist tek adam diktasını kurmaya çalışan T. Erdoğan'dır. Sermayenin ve emperyalistlerin "demir yumruğu" olmaya heves eden AKP'nin şefi, gözünü kırpmadan Türkiyeli gençleri ABD'nin emperyalist çıkarları için ölüme sürece kadar kontrolden çıkmış durumda.

Komşu Suriye'ye saldırınlar diye Washington'daki efendilerine yalvaran T. Erdoğan, referandumda seçim sahtekarlığı yaparak, uğradığı hezime-

ti zafere dönüştürmeye çalışıyor. Hedefi; dinci faşist tek adam diktasını kurup ilerici-devrimci güçleri ve emeğin dünyasını savunanları devlet şiddetiyle susturmak, ardından işçi sınıfıyla emekçileri umutsuzluğa sürükleyip kuralsız bir sömürü cehennemine razı etmektir.

EMEKÇİ KARDEŞLER,

Emperyalist burjuvazi dünyayı yağmalamak için yanı başımızdaki ülkeleri yakıp yıkıyor, halkları katlediyor, yerinden yurdundan ediyor, mülteciliğe, yoksulluğa, sefilliğe, onur kırıcı bir yaşama mahkum ediyor. Emperyalistlerle suç ortaklığı yapan Türk sermaye iktidarının başı T. Erdoğan ise, Türkiye'nin üstüne bir kabus gibi çökerek tek adam diktasını sağlamlaştırma derdinde. İŞİD zihniyetli tetikçileri, aktrolleri, medyadaki beslemeleri, meczupları ve envai çeşit yiyici/yağmacı destekçileriyle ülkeyi rehin almayı hayal ediyor.

Şimdiden yasa, kural, kaide tanımadan muhaliflere saldıran, emek mücadelesini devlet zoruyla engelleyen, kadın cinayetlerini ve çocuk istismarını teşvik eden, mezhepçi politikalar izleyen, Kürt halkının eşitlik özlemlerini kirli savaşla boğmak için hiçbir gaddarlıktan kaçınmayan T. Erdoğan AKP'si, hedeflerine ulaşabilirse eğer bunların çok daha beterini de yapacaktır. Zira kapitalist sınıfın bu en gerici, en yoz, en zalim temsilcilerinin ülkeye de, işçi sınıfıyla emekçilere de sunabilecekleri başka bir şey yoktur.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, KADINLAR, GENÇLER,

Sömürü, soygun ve yağmanın; işsizlik, yoksulluk ve açlığın; krizlerin, savaş ve yıkımların kaynağı kapitalist emperyalizmdir. Tüm bunlar, saraylarda yaşayan kokuşmuş bir asalak azınlığın sefahati içindir. Bu sistem, dünya halklarını ağır yıkımlarla yüz yüze bırakan felaketleri her gün yeniden üretiyor. Başka türlü ayakta durması da mümkün değil. Dolayısıyla bu felaketleri ortadan kaldırmanın tek yolu var; o da kapitalist sistemi yıkmaktır.

1 Mayıs'larda sermayenin dünyasına karşı alanlara çıkan emeğin dünyasının temsilcileri bunun için mücadele ediyorlar. Amaçları kapitalizmi ortadan kaldırmak, her gün yeniden ürettiği felaketlerin kaynağını kurutmak, sömürü ve kölelikten arınmış, eşit, özgür ve kardeşçe yaşanacak sosyalist bir dünya kurmaktır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi bütün onurlu işçi, emekçi, kadın ve gençleri sınıfın devrimci bayrağı altında birleşmeye; faşist tek adam diktasına karşı direnmeye; sömürü, baskı, eşitsizlik ve kölelikten arınmış bir toplumsal düzen olan sosyalizm uğruna mücadeleyi büyütme için 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya çağırıyor.

Yaşasın 1 Mayıs! Bijî Yek Gulan!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Tek yol devrim kurtuluş sosyalizm!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ

20 Nisan 2017

www.tkip.org